

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 664

Σήμερα:

ΠΩΠΟΡΟΥ

- 4

Μεταξύ μας

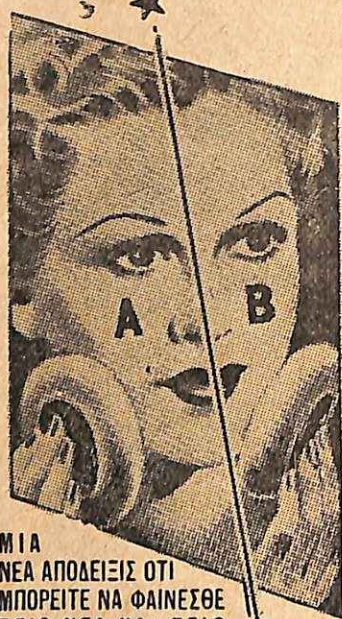
Ι. Β. Γαλήν. Ένταυθα. Τα ποιήματά σας δεν είναι άρτια τεχνικά και στην ομοιοκαταληξία και στο μέτρο. Σας συνιστούμε πριν ξαναγράψετε, να διαβάσετε για λίγον καιρό συστηματικά Έλληνες ποιητές. — Νίκον Ροσίν. Όλην Ένταυθα. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε εύθυμο γράμμα ή συνεργασία άγνωστών μας. Το αποσταλνν ώστόσο δεν στερείται κάποιου ενδιαφέροντος. Το γράφημά σας αρκετά σρωτό. Πρός το παρόν, το μόνο που σας συμβουλεύουμε είναι να γράφετε και να σκέπτετε, και είμεθα βέβαιοι ότι κάποτε θα γράψετε κάτι καλό. — Νίκον Λαγουνδάκη. Τα ποιήματά σας εμφανίζουν αρκετά προτερήματα — σρωτό στίχο, ορθό γράμμα — αλλά και αρκετά ελαττώματα — πολλές κοινοτυπίες και λέξεις τελείως άντιποιητικές. Επίσης είναι λίγο φλύαρο. Συνεπώς, αν τα απαλλάξετε από την κοινότυπη φλυαρία και αν τα συμπύξετε λίγο — γιατί ο στίχος πρέπει πάντα να περιεκτείνεται — θα επιτύχετε κάτι καλό. — Έλλην Κ.ρ.δ., Χαλάνδρι. Απαντούμε στην στήλη αυτή σε όλες τις επιστολές με συνεργασία

τις οποίες λαμβάνουμε. Συνεπώς ή θα σας απαντήσουμε εν καιρώ ή το γράμμα σας δεν θα έφθασε στα γραφεία μας. Το «Μνημόσυνο» που προσωπικό, χωρίς ένδιαφέρον για τους άλλους άγνωστές μας. Όστόσο αρκετά καλογραμμένο, με ελκυστική διάθεση. — Γεώργιον Μήτσου. Θεσσαλονίκη. Φαίνεται ότι δεν μας έννοήσατε καλά: σας έγράψαμε ότι τα 4 σταυρόλεξα σας δεν ελήφθησαν υπόψη διότι δεν ήσαν σκεδισμένα με σινική μελάνη, δηλαδή με την ειδική κατάλληλη μελάνη ώστε να είναι δυνατόν να κατασκευασθούν τα απαιτούμενα κλισέ. Σεις μας στείλατε εκ νέου... 21 σταυρόλεξα(!), αλλά με την ιδίαν ακατάλληλη μελάνη. Συνεπώς και αυτά, δυστυχώς, δεν θα ληφθούν υπόψη. Έξ άλλου, σας συνιστούμε τα σταυρόλεξα να είναι μικρότερα, με ολιγώτερα μαύρα τετράγωνα, με απλούστερα σχήματα και λιγώτερα τον αριθμόν! Αποφύγετε για τον κόπο στον όποιον υποβλήθηκατε και σας εύχαριστούμε όπωσδήποτε. — Κωνσταντίνον Χαλκιά. Μελίσσια. Και το δικό σας σταυρόλεξο είναι, δυστυχώς, πολύ μεγάλο. Στείλτε μας κάτι μικρότερο και με ολιγώτερα μαύρα τε-

τράγωνα. — Σ. Γ. Θεσσαλονίκη. Θα δημοσιευθ ή «Χωρισμός». Κώσταν Λογοθέτην. Ένταυθα. Θα δημοσιευθ ή «Έτσι είναι». — Γεράσιμον Κυριακόπουλον. Σίνδον Θεσσαλονίκης. Θα δημοσιευθ ή «Απόψε». — Γεώργιον Πρωτοψάλτην. Ένταυθα. Θα δημοσιευθ με την σειράν του.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ

από μία νέα δοκιμή
των προτερημάτων
της ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ
ΕΝΗΜΕΡΑ
ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφατος και εκπληκτική ανακάλυψις έγινε με την πούδρα από ρύζι... Ένα στοιχείο θαυμάσιο, που όμορφαίνει το δέρμα αναμειγνύεται προσεκτικά με την πιο λεπτή πούδρα, περασμένη από μεταξινό κόσκινο, πράγμα που δίδει μία νέα ζωή και λάμψη στο δέρμα. Ένα χρώμα ώχρδ και μαυριδερό στολίζεται με τα φυσικά χρώματα της νεότητος. Έπί πλέον ή πούδρα βαστά δυο φορές περισσότερο. Αυτό το νέο στοιχείο λέγεται MOUSSE DE CREME και μδ-

νον ή πούδρα Τοκαλόν έχει μέσα από αυτό.

Μία προσφορά πραγματικώς εκπληκτική.

Πουδράρετε το ένα μέρος του προσώπου σας με την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσιν MOUSSE DE CREME. Πουδράρετε ύστερα το άλλο μέρος του προσώπου σας με μία οιαδήποτε άλλη πούδρα ρυζιού.

Αν ή πλευρά που έχει πουδραρισθ ή με MOUSSE DE CREME δεν φανή περισσότερο φρέσκη, πιδ νέα και πιδ γρη-τευτική από την άλλην θα σας επιστρέψουμε εις δύο άκέραιον την άξίαν αγοράς της πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Η πούδρα Τοκαλόν εύρίσκεται εις τας δέκα νέας αποχωρήσεις που είναι της μόδας στην σημερινή σαιζόν.

ΤΟ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ
ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.

Μ'αυτή τη φράση χαρακτηρίζουν το Ίνστιτούτο της Μ^{me} KETTY όλοι όσοι έρχονται σ'επαφή μ'αυτό. Και δεν έχουν άδικο! Γιατί, πραγματικά, το Ίνστιτούτο της Μ^{me} KETTY (Έρμού 42. Τηλ. 22-0-88) δεν έννοει να ήσυχάση, ούτε να έπαναπαυθ ή στις έπιτυχίες του. Διαρκώς μελετά, διαρκώς παρακολουθεί τις προόδους του έξωτερικού και διαρκώς βελτιώνει τα προϊόντα και τας μεθόδους του.

Καί τώρα πάλι έχει να μάς παρουσιάση νέες εκπληξεις. Νέα προϊόντα του 1940. Νέες λοσιόν, νέες κρέμες, νέες μάσκες. Όλα σε νέες βιταμινου-χες συνθέσεις, που αποτελούν την τελευταία λέξη της έπιστήμης.

ΕΙΒΟΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 19 Ιουνίου 1940 Αριθ. 664

Αθηναϊκά περίεργα

ΔΥΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ακριβέστερος θα ήμουν, αν έγραφα ως τίτλοι του παρόντος: Δύο κορίτσια παίρνουν τα βουνά!... Διότι, περί αυτού τούκεται.

Τα συνήντησα προχθές τα χαριτωμένα αυτά κορίτσια να σκύβουν από το βάρος που είχαν στην πλάτη των.

Τα έπληρσα, τα έχαιρέτησα — γνωστά μου ήσαν — και... έμεινα κατάπληκτος.

Έγύριζαν από έκδρομη παρακαλώ, έκδρομη πεζοπορία 100 ο)ο με όλη την κυριολεξία, και είχαν τους σάκους των άσφυκτικά γεμάτους.

Από το σάκκο της μιας, έξεμείλιζαν ραδιόκια άγρια, άνυπότακτα και κατσαρά, από τον σάκκο της άλλης έξεμείλιζαν... κουκουναρία.

— Από που έρχεσθε; έρώτησα.

— Από το Άστέρι.

— Πεζή;

— Έγελαν με χαριτωμένο χρυσάλλινο ειρωνικό γέλιο:

— Όχι, με άεροπλάνο! Μου είπεν ή μία, ή Ίνδω.

— Πισάτε μεγάλη παρέα; έρώτησα πάλι, έτσι για να πω κάτι.

— Άλλο, μου άπήντησεν ή άλλη, ή Άστεμς, καμιά πεντακοσάρια!

Με ειρωνεύοντο προφανώς. Μιά πρόχειρη φιλική ανάκρισις, μ' έπληροφόρησε ότι τα δύο αυτά ωραιότατα και χαριτωμένα κορίτσια, υπάλληλοι σε κάποια μεγάλη εταιρία, τις ήμέρες της άργίας των τις περνούν στα βουνά.

Τίποτε θέβαιν το εκπληκτικό. Χιλιάδες Άθηναίοι άνωστέρων των φύλων, μόλις έβλεψαν Σάββατο μεσημέρι, δεν κορπιούνται και παίρνουν δρόμο ή μάλλον παίρνουν δρόμους και μονοπάτια και βεύσκονται στο Άστέρι, στα Κηλύβια, στο Μπουνιάτι, στον Μοκαθώνα, στον Κάλαμο, κι' έγω δει έξω του...

Αλλά το να ξεκινάνε δυο κοπέλλες, σφέρες κι' ώραιότατες σαν το κρύο το νερό, μόνες, δλουάννες, γωούς συνοδδ άνδρα, γωούς κών άλλη παρέα, και να σουλατσάσουν στις πλαγιές του Έμφηττου και στην κορυφή της Πεντέλης από τα χαράματα έως την νύχτα, αυτό αν δεν είναι άκατανόητο, είναι πάντως λιγνάκι τολμηρό.

— Μά μόνες, δλομόναχες γυρίζετε;

— Τί δλομόναχες; Οι δύο μας!

— Και δεν φοβάσθε;

— Τι να φοβηθούμε;

— Ξέρω κι' έγω; Τόν άγνωστο κίνδυνο! Την τυχαία κακή συνάντησιν...

Τόν Άλφα ή βήτα παληάνθρωπο που θα σάς πειράξη στην έρημιά.

— Κι' αυτά έδω τί τάχουμε; μου είπαν και μου έδειξαν κρεμασμένους στις ζώνες των, δυο έκδρομικούς σουγιάδες, που θα μπορούσαν, κάλλιστα ν αντικαταστήσουν χασάπικα βούδα-χαιρα!

Τις έκύτταξα και τις έκαμάρινα. Με φούστες κοντές, αρβύλες, κάλτσες φουτυρωλισστές αν δράσει, ζώνες με άσπρες, παγούρια, σουγιάδες, μαχαίρια, σχοινιά, σφυρίχτρες, έμοιαζαν σαν ληστοφυγόδικοι του παλαιού καιρού, την ώρα της ένέδρας για την αιχμαλωσία πλουσίου τσέλιγκα!

— Μας προστατεύει ή έρημιά, μου είπα ή Ίνδω. Στην πόλη μέσα, οι άνδρες είναι πιο έπιθετικοί, πιο έπικίνδυνοι κι' άναίδεις. Στην έσοχή, στην έρημιά, στο βουνό, οι άνδρες που μάς συναντούν μεταβάλλονται αυτόματως σε προστάτες, σε οδηγούς, σε δοηθούς.

Παραξενεύονται που μάς βλέπουν και θέλουν μάλλον να μάς βοηθήσουν, να μάς έξυπηρετήσουν, παρά να μάς πειράζουν.

Νέες γυναίκες, νέα ήθη! Σε χρόνια όχι πολύ παλαιότερα, ένα κορίτσι, άκομη και με άωριμη κοπέλλα, δεν έξέπρετιζε μόνη της ούτε ως τα μαγαζιά της όδου Έρμου.

Σήμερα ή Άστεμς και ή Ίνδω, δυο κοπέλλες μόνες, ξεκινάνε ξεμερώματα, διατρέχουν την

Άττική, άνεδοκα, τεθαίνουον λόφους, λαγκάδια, ρεματιές, βουνά, κάθονται στην κορυφή του Έμφηττου, ψήνουν καφέ — γιατί κουβάλαν και καμινετόμποικα μαζί τους — στην κορυφή του Παρνασσού καπνίζουν το τσιγαράκι τους και γυρίζουν την νύχτα στην πόλη. Δεν φοβούνται τίποτε. Δεν τρέμουν, δεν ύπολογίζουν τον κίνδυνο της έρημιάς.

Κι' αυτό είναι μία πρόδοσις, μια κατάρτησις της γυναίκας, έμφαντόσο να είναι και απόδειξις πολιτισμού του έθνους.

Μπράβο!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΡΟΟΞΕ

Μιά εικόνα

Ένα τεράστιο άκουστικό μηχανήμα, που χρησιμοποιεί ο γερμανικός στρατός για να εξακριβώνη από μεγάτες άστάσεις τον ήχο των κινητήρων των οσπλάνων, και συνεπώς την ένδικότητά των.

Ένα στίχο

ΨΑΡΙΑ

Πλημμύρισεν ή αγορά των Άθηνών με ψάρια....

Σκουμπριά, σαρδέλλες, κεφαλαί, Μπαρμπούνια, καλαμάρια,

Όλα έπτάτως άφθονούν και νάχουμε ύγεια,

Άξίζει να το ρίξουμε στην ίχθυοφαγία!...

Και μολονότι άφωνα, κάποιον μπαρμπούνι έφα;

— Νάρκες και ύποδρύχια μάς χάλασαν το κέφι και τόσο κινδυνεύουμε στα ίδια μας νερά

Που προτιμάμε θάνατο Να βρούμε, στην έρηιά!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Παρακολοθήστε ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

τά νέα μας άναγνώσματα

Το μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα Τού κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ

ΧΡΥΣΗΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ 18 ΚΑΡΑΤΙΩΝ

Το συγκλονιστικό άνώνυμο της Γ. ΟΥΓΛΑΤΑΜΣΟΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΙΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Να' όη, τί ωραιό μελαχρινό χρώμα που δά αποκτήσθ ή τώρα!

Τρίθεσδε καλά με NIVEA κρέμα και αρχίζετε την ήλιοθεραπεία από όλιγα λεπτά και αύξάνετε καθημερινώς. Όποιος, όμως, θέλει να μένη πολύ στον ήλιο και να μαυρίση γρήγορα, πρέπει να μεταχειρίζεται το NIVEA-NUSS λαδί με την ίσχυρά προστατευτική του ένέργεια.

ΝΕΑ 'ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

BENETIA.— Είς τόν μόλις τεσσαρακονταετή Γερμανόν γλύπτην "Αρνο Μπρέκερ" άπενεμήθη παμψηφεί εις τήν «Μπιεννάλε» (Καλλιτεχνικήν Έκθεσιν) τής Βενετίας τὸ βραβείον τοῦ Ντοῦτσε. Ὁ "Αρνο Μπρέκερ" εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσωπευτικωτέρους γλύπτας τῆς Γερμανίας. Τὴν πρώτην ἐμφάνισίν του μὲ ἔργα μεγαλειότητος σημασίας ἔκαμε τῷ 1936 κατὰ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Βερολίνου. Τότε εἶχε τιμηθῇ ἐπίσης εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μὲ τὸ χρυσὸν μετάλλιον. Ὁ Μπρέκερ θεωρεῖται σήμερον μετὰ τοῦ Κόλμπε καὶ τοῦ Κλίμης ὡς μίᾳ ἀπὸ τὰς κορυφαίας καλλιτεχνικάς φροσιγνωμίας τῆς συγχρόνου Γερμανίας.

ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ.— Εἰς τὴν Κοπεγχάγην ἐτελείωσε τὸ γύρισμα ἐνὸς νέου δανικοῦ φιλμ ὅπου πρωταγωνιστοῦν οἱ πασίγνωστοι Δανοὶ κωμικοὶ Πάτ καὶ Πατασόν. Ἐπίσης γυρίζονται καὶ οἱ τελευταῖες σκηνὲς ἐνὸς σοβαροῦ φιλμ μετὸν τίτλον «Τὸ παιδί». Τὸ γεγονός ὅτι ἡ κινηματογραφικὴ παραγωγή ἐν Δανίᾳ συνεχίζεται ἀνευ διακοπῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ οἰκονομικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωὴ τῆς χώρας δὲν ἔχασε τὸν παλαιόν της ρυθμόν.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.— Ὁ διεθνὺς φήμης Γερμανὸς μαστρος Κλέμενς Κράους ἄρχισε ἥδη τὰ ἐφετερινὰ μαθήματά του στὸ Πότσδαμ. Ὡς εἶναι γνωστὸν, τὰ μαθήματα αὐτὰ διοργανοῦνται ἀπὸ τὸ Ἰνστι-

τούτον Μουσικῆς εἰδικῶς διὰ τοὺς ξένους, τὴν δὲ διδασκαλίαν ἀναλαμβάνουν οἱ γνωστότεροι Γερμανοὶ διευθυντοὶ. Εἰς τὸ Πότσδαμ, ἐκτὸς τοῦ Κλέμενς Κράους, θὰ παραδώσουν μαθήματα οἱ πιανίστες Ἐντουαρντ Ἐρντμαν, Ἐντβιν Φίσερ, Βάλτερ Γκίζενγκ καὶ Βίλελμ Κέμπερ. Ἐπίσης ὁ βιολιστὴς Γεόργκι Κούλενκαμπφ καὶ ὁ διάσημος καθηγητὴς τοῦ ἀρμονίου Γκύντερ Ραμίν. Παρόμοια μαθήματα πρόκειται νὰ γίνονιν καὶ εἰς τὸ Σάλτσμπουργκ, εἰς αὐτὰ δὲ θὰ συμμετάσχουν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθέντων καλλιτεχνῶν καὶ ὁ βιολιστὴς Βάσα Ψιχόντα, ἡ πιανίστα Ἐλν Νάϋ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

ΚΑΙΡΟΝ.— Ἡ κοινωνία τοῦ Καίρου ἀνεστατάσθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπὸ ἓνα κοινωνικὸν σκάνδαλον. Ἐνας νέος, πρὸς ἀνῆκε εἰς τὸ διπλωματικὸν σῶμα, ἀπῆγαγε λίγες στιγμὲς πρὸ τοῦ γάμου τῆς τὴν ἀγαπημένην του τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ νυμφεύσῃ οἱ γονεῖς τῆς μετὰ καὶ ποῖον μεγαλέμπορον. Μία μεγαλοπρεπὴς Παῖδα μετέφερε τοὺς ἀλλήλους παχθέντας σὲ ἓνα μακρυνὸ σημεῖον τῆς Αἰγύπτου, κοντὰ στήν ἔρημον. Ἡ ἀπαχθεῖσα φοροῦσε ἀκόμη τὸ νυφικὸν της φόρεμα.

ΡΩΜΗ.— Σὲ κάποια μικρὴ πόλιν τῆς βορείου Ἰταλίας συνέβη τὸ ἔξης χαριτωμένο ἐπεισόδιον. Ἐνας ἀφηρημένος κύριος, πρὸς εἶχε ξεχάσει τὸ κλειδί του, προσπαθοῦσε νὰ διαρρήξῃ τὴν πόρταν τοῦ σπιτιοῦ του γιὰ νὰ μῇ μέσα. Τὴν στιγμήν αὐτὴν τὸν εἶδε ἓνας ἀτυφύλακος, τὸν πῆρε γιὰ διαρρήκτη καὶ τὸν ὠδήγησε στὸ τμήμα τὴν στιγμήν ἀκριβῶς πρὸς εἶχε κατορθώσει νὰ παραβιάσῃ τὴν κλειδαριὰ. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως πρὸς προσπαθοῦσε ὁ ὑποθετὴς διαρρήκτης νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, μῆναι στὸ σπῖτι του ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν πόρταν ἓνας πραγματικὸς λωποδύτης, ἔκλεψε διάφορα πράγματα καὶ ἀνεχώρησε ἀνεκδιήκτος!

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

★ Ὁ Πλάτων περιγράφει τὴν Ἀτλαντίδα ὡς ἓνα τεράστιον κράτος, πρὸς ἦταν μεγαλειότερον ἀπὸ τὴν Ἀφρικήν καὶ τὴν Ἀσίαν ἐνωμένες, καὶ πρὸς εἶχε φθάσει στὸν κορυφὸν τῆς δόξης καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ ὅταν ἐπῆλθε ἡ καταστροφὴ καὶ ἡ ἐξαφάνισις του. Γελοῖς ὀλόκληρες ἐρευνητῶν καὶ ἐπιστημῶν ἀσχολήθηκαν ἐπισταμένως μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀναζητώντας τὴν μυθικὴν αὐτὴν χώρα ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς μέχρι τῶν Ἰνδῶν καὶ ἀπὸ τῆς Σπιδέρμης μέχρι τοῦ Ἀρκτοῦ τῆς Καλῆς Ἑλλάδος. Ὅλες ὅμως οἱ ὑποθέσεις καὶ θεωρίαι πρὸς εἶχαν ἐσνεχθῇ δὲν ἐθεωρήθησαν ἐπαρκεῖς γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀτλαντίδος.

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς καὶ εἰδικὸς ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῶν ἀπορρώντων τὴν Ἰσθμικὴν Χερσόνησον κ. Σοῦλτεν προέβη τελευταία σὲ ἀνακρινώσεις, οἱ ὁποῖες, λόγω τοῦ περιεχομένου των, προκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Κατὰ τὰς ἀνακρινώσεις αὐτὰς τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος, κοντὰ στήν πόλιν Κάδιζ, τὴν ὁποία ἀναφέρει καὶ ὁ Πλάτων, εὐρίσκονται θαμμένα κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὰ εἰσπία μίᾳς μεγάλης πόλεως, τῆς ὁποίας ἡ τοποθεσία καὶ τὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Ἑλλήνου φιλοσόφου.

Φαίνεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζαν τὴν πόλιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἔφερε τὸ ὄνομα Τάροσσος, ἀναφέρεται δὲ καὶ εἰς τὴν Βίβλον ὡς Ταρσίς. Ἡ πόλις αὐτὴ θρικόταν στὶς ἐκβολὰς τοῦ Γουαδάλκιβίρ καὶ ἦταν γνωστὴ γιὰ τὰ πλούσια ἀργυρορυχία τῆς. Κατὰ τὸν Πλάτωνα ἡ πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῆς Ἀτλαντίδος περιβαλλόταν ἀπὸ τὰ νερά ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ καὶ συνδέονταν μὲ τὴν θάλασσαν μὲ ἓνα στενὸν κώλο-πο μῆκους 50 σταδίων, ἥτοι 10 χιλιομέτρων περίπου. Ἡ περιοχὴ τῆς Ταρσί-σου ἔχει μῆκος 3000 σταδίων καὶ πλάτος 2000 σταδίων, ὅπως ἀκριβῶς ἀναφέρεται καὶ στὰ ἑλληνικὰ συγγράμματα.

Ἐπίσης καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενα γιὰ τὸν μεγάλο πλοῦτον τῆς πρωτεύουσας τοῦ κράτους τῆς Ἀτλαντίδος συμπίπτουν μὲ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Τάρτεσσος δὲν εἶχε μόνον πλούσια ὀρυχία ἀργύρου ἀλλὰ καὶ χαλκοῦ. Ἡ Τάρτεσσος ἦταν ἀκόμη ὁ διμετακομιστικὸς λιμὴν τοῦ κασιτέρου πρὸς ἐκμύζιστον ἀπὸ τῆς Βρετάνης καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὁ Πλάτων δὲν ἐπρόφρασε ὁ ἴδιος τὴν πρωτεύουσαν τοῦ μυθικοῦ αὐτοῦ κράτους, ἀλλὰ τὴν ἔπλασε μὲ τὴν φαντασίαν του καὶ σύμφωνα πρὸς τὰ εἰσπία τὰ ὁποῖα ἴσως νὰ εἶχαν ἐπισκεφθῇ. Περισσότερον ἀπὸ 2000 ἔτη ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Πλάτωνος, τὸ δὲ αἶνιγμα τῆς Ἀτλαντίδος ἔχει ἀπασχολήσει σοβαρῶς ὅλους σχεδὸν τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου. Τῶρα, τὰ εὐρήματα τοῦ καθηγητοῦ Σοῦλτεν καὶ ἡ συσχέτισίς των μὲ τὰ γραφόμενα τοῦ Πλάτωνος φαίνεται ὅτι ἀπεκάλυψαν πρὸς τὴν ἀκριβῆ ἔσση τῆς Ἀτλαντίδος τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας ἄρχισαν ν' ἀμφισβητοῦν.

Ἐνὰ

ΣΚΑΝΔΑΛΟ

στὴν ΕΠΑΡΧΙΑ

Πρωτότυπο διήγημα τοῦ
Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΛΕΣ οἱ ὁποσδήποτε ὑπολογίσ-
μας γυναῖκες τῆς ἐπαρχιακῆς ἐ-
κείνης πόλεως εἶδαν μὲ πολὺ κα-
κὸ μάτι τὴν ἀρξὴν τοῦ νέου οἰ-
κονομικοῦ ἐφόρου. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Χαλῆρης δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀντιπαθητικὸ ἐπ'αὐ-
του. Εἶχε ὅμως κάτι πρὸς ἦταν πολὺ συμ-
παθητικὸ γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ ἐξαιρετικὰ
μισητὸ γιὰ τὰς γυναῖκες. Εἶχε πολὺ ὁ-
μορφὴν γυναῖκα. Ἡ Φλώρα — ἡ κυρία οἰ-
κονομικοῦ ἐφόρου — ἦταν μὴ ἀληθινὰ γο-
ηρευτικὴ ὁμορφιά, πρὸς μὲρος τῆς ἔσδυ-
ναν οἱ ἀμφίβολοι λάμψεις τῶν ἄλλων κυ-
ριῶν πρὸς ἐπαίξαν τὸ ρόλον τοῦ ὠραιοκό-
σμου σ' αὐτὴ τὴν μικρὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν.
Αὐτὲς οἱ κυρίες ἦταν σύζυγοι ἐκείνων
πρὸς ἀντιπροσώπευαν τὰς ἀρχὰς τοῦ τόπου
καὶ μὲ μὲρικὲς ντόπιες εἴ-
χαν τὴν ἀξίωση νὰ συγκατανεύουν
ὅσα βλέμματα θαυμασμοῦ μπορούσε
νὰ διαθέσῃ ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως. Ἀ-
νάμεσα σ' αὐτὰς τὰς κυρίες, μὲ λίγη κα-
λὴ θέληση ξεχώριζε κανεὶς δύο-τρεῖς
πρὸς ἦταν ἁπλῶς νόστιμες, ἀλλὰ εἶχαν ὁ-
φορὸς πολὺ θαρύτερον ἀπὸ τὴν πραγματικὴν
τοὺς ἀξίας. Οἱ ἄλλες, μετριώτερες καὶ ἀ-
σημότερες ἀπὸ καλλιστηρικτικῆς ἀπόψεως,
ἄφηναν ἀδιάφορον τὸ μάτι τοῦ παρατηρη-
τοῦ, ἂν δὲν τὸ ἐνοχλοῦσαν. Ὅλες μὲν
ὅμως, πρὸς ὅλο πρὸς ὅπως γίνεται πάντα
σ' ἓνα γυναικεῖον κύκλον δὲν ἐγίνονταν ἡ
μὴ τὴν ἄλλη, ἀποτελοῦσαν μὴ ὁμάδα
μὲ ἴσα δικαιώματα στὸ θαυμασμὸν ντόπιων
καὶ περαστικῶν. Καμιά δὲ ξεχώριζε:
Αὐτὲς ἦσαν. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰς ἔπρε-
πε ἀναγκαστικῶς νὰ κυκλοφορήσουν τὰ
κομπλιμέντα, οἱ περιποιήσεις, τὰ φλερ-
τάκια καὶ, καμμιὰ φορὰ, καὶ τὰ σκανδα-
λάκια ὅταν δὲν μπορούσαν ν' ἀποσεν-
γθοῦν. Σκανδαλάκια χωρὶς συνέπειες,
πρὸς ἐσπεῦσαι νὰ ἐκμηδενισθοῦν πρὸς φέ-
ρουν ἀποτέλεσμα, μὲρπρὸς στήν ἀδιάκο-
πη ἐργασία τῆς ἀσυγκράτητης κακο-
γλωσσίας. Ὑπῆρχαν, φυσικὰ, οἱ ἀπαρ-
τητες ἀντιζηλίες. Ἡ κυρία τραπέζιτικου
διευθυντοῦ π.χ. δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα
τρόπον νὰ χωνέψῃ τὸ ὕψος πρὸς ἔπειρε ἡ
κυρία πρωτοδίκου, ἓνα ὕψος σὰν νὰ ἤθε-
λε νὰ πῇ πρὸς ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὰς ἄ-
λλες. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον δὲν ἐγίνονταν καὶ
ἡ κυρία πρωτοδίκου τὴν κυρία τραπέζι-
τικοῦ διευθυντοῦ. Οἱ δύο αὐτὲς ἀντιπα-
θεῖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ
ταχυδρομείου, καὶ ἐκείνην πάλιν, μὲ τὴν
σειρὰ τῆς, εὐρίσκει φοικτὲς καὶ ἀνυπόφο-
ρες καὶ τὰς δύο. Τὸ ἴδιον ἀκρίβως συνέβαι-
νε μὲ ὅλες τὰς γυναῖκες τῆς καλῆς κοι-
νωνίας τῆς μικρῆς ἐκείνης πόλεως. Καμ-
μιὰ δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραδεχθῇ γιὰ κα-
λύτερή τῆς τὴν ἄλλη καὶ κάθε μιά, ὁ-
ταν καθόταν μὲρπρὸς στὸν καθέστη τῆς
καὶ κυτταζόταν ὅσες ὀλόκληρες, εὐρίσκει
πρὸς ἐνὸς τῆς πολὺ καλύτερον ἀπὸ τὰς
ἄλλες. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀντιζηλίες ὅμως
δὲν τὶς ἐμπόδιζαν νὰ παρορτοῦν τὰς
καλὰς φιλίας, νὰ δίδουν δεγνύσεις, νὰ δι-
οργανώσουν κανένα φιλὸ ποκεράκι, ἡ ἓνα

φιλανθρωπικὸν χορὸν, ὅπου προσπαθοῦσαν
ὅλες νὰ λάμψουν στὰ μάτια τῶν προθύμων
θαυμαστῶν. Ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς νὰ θαυ-
μάσῃ κατὰ τὸ τέλος, θαυμάζει ἐκείνον
πρὸς βρίσκει...

Ὡς τὴν ἡμέραν πρὸς ἦρθε ὁ νέος οἰκο-
νομικὸς ἐφορὸς. Τότε ὅλα ἄλλαξαν στήν
πόλιν. Ὅλες οἱ κυρίες, ὅταν τὴν εἶδαν,
περάζτηκαν σὰν νὰ τὶς ἐδάγκασε φίδι.
Γιατὶ, ὅσο καὶ ἂν ἤθελεν νὰ προσθέσουν
στὴν ἀξίαν τοῦ ἑαυτοῦ των, ἦταν ὑποχρε-
ωμένες ν' ἀναγνωρίσουν πρὸς μὲρπρὸς
στὴν Φλώραν ἔσδυναν. Νέα, μόλις εἰκοσι
ἔξη ἔτων ἡ Φλώρα, παντορμμένη ἀπὸ
ἔρωτα μὲ τὸν ἄντρα τῆς, ἦταν μὴ γυ-
ναῖκα ἀληθινὰ ἐξαιρετικὴ. Ὅμορφη, γά-
ρη καὶ ἐξυπνάδα ἦταν τὰ ὅσα πρὸς ἔ-
φερε στήν πλῆξιν τῆς ἐπαρχίας. Οἱ ἄν-

Οἱ διαβάτες ἐκύτταζαν μὲ κρυφὸ πόθον
καὶ θαυμασμὸν τὴν Φλώραν ὅταν ἔδωκε
ἔξω γιὰ νὰ φωνίσῃ ἡ ἔκανε τὸν ἀπο-
γευματικὸν της περίπατον στὸ πάρκο. Καὶ
οἱ συνάδελφοι τοῦ ἐφόρου, πρὸς ἐπισπασαν,
ὅπως ἦταν φυσικὸν, κοινωνικὰς σχέσεις
μαζὶ του, εἶχαν σχηματίσει ἓναν κύκλον
προθύμων θαυμαστῶν γύρω ἀπὸ τὴν γυ-
ναῖκα του, πρὸς τὴν εἶχαν ἐρωτευθῇ ὅλοι.
Τὴν εἶχαν ἐρωτευθῇ μὲ τὸν παθητικὸν ἐ-
καῖνον καὶ ἀνεκδιήλωτον ἔρωτα, πρὸς γεν-
νιέται σὰν καθῆκοι στήν καρδίαν τῶν ἄν-
θρώπων, ὅταν βρίσκονται μὲρπρὸς σὲ μὴ
περήφανη καὶ ἀπροσπέλαστη ὁμορφίαν.
Ματιὰς γεμάτες συγκίνηση, ἓνα σφίξιμον
τοῦ χεριοῦ, λίγο πρὸς παρατεταμένον ἀπὸ
τὸ καιονικόν, συναγωνισμὸν στὰ κομπλι-
μέντα, καὶ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν στὸ δέ-
σμο τῆς γραδάτας. Ποτὲ ὅς τὴν ἐποχὴ
πρὸς ἔφτασε ἡ Φλώρα, δὲν εἶχαν παρατη-
ρηθῇ τὸς κομπῆς καὶ καλοδεμένες γρα-

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἀποτελοῦσαν μὴ ὁμάδα μὲ δικαιώματα ἐπὶ τοῦ θαυμασμοῦ ντό-
πιων καὶ περαστικῶν.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΛΟΓΙΚΗ ΜΑΥΡΟΝ

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποῖον
λόγον ἀλλήλοσκοτίζονται αὐτοὶ οἱ Εὐ-
ρωπαῖοι, ἀφοῦ δὲν τρώνε τὸ ἀνθρωπινὸ
φῶς...

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

— Ἐὰν οἱ γυναῖκες ἐπιστρατευθοῦν,
θέλω νὰ μὲ κατατάξουν στήν ἀεροπορία...
— Κι' ἐγώ, θέλω νὰ μὲ κατατάξουν
ὁ ρυτινάτσα αἰ... κανένα νεαρό
ἔξιωματικό...

πρὸς συζητοῦσαν
μεταξύ τους τὴν
ἀρξὴν τῆς νεοφω-
ρης καὶ δὲν ἄφη-
ναν εὐκαιρία πρὸς
νὰ μὴ ἐκδηλώσουν
τὸν θαυμασμό τους.
— Ὡραία γυ-
ναῖκα!

— Περιφρημὴ!
— Ἐπὶ τέλους
εἶδαμε καὶ μὴ ὁ-
μορφὴν γυναῖκα!
— Τυχρὸς ἄν-
θρωπος ὁ ἐφορὸς!

δάτες σε κρίνει την επαρχία. Φυσικά δεν έλειψαν κι' εκείνοι που επόχρασαν για κατακτητή και διηγούντο στο καφενείο ή στη λέσχη ερωτικές κατακτήσεις με ανύπαρκτες ή ανίδεες γυναίκες, διηγήσεις απαρτίτητες για τη δικαιοσύνη του τίτλου. Είχαν πένες κι' αυτοί κοντά στη Φλώρα, με την πολύ ασθετική ελπίδα πως μια τόσο όμορφη γυναίκα δεν ήταν δυνατόν να μη θελήσει να γίνει ευτυχής και μ' άλλον άντρα εκτός από το δικό της.

Οι άλλες κυρίες της επαρχίας όμως επαρτήθηκαν. Η Φλώρα ήρθε σαν βασίλισσα της όμορφιάς και διέλυσε την δημοκρατία εκείνη των μετριότητων. Οι κυρίες είδαν με φρίκη ν' αραίωνονται οι τάξεις των θαυμαστών τους, που είχαν σχηματίσει την αύλη της Φλώρας. Μερικά επιπόλαια φλερτάκια που είχαν δημιουργηθεί έτσι για να γίνεται κάτι και να σκοτώνεται η πλήξη, διαλύθηκαν. Τα κομπλιμέντα που από λόγους κοινωνικής υποχρέωσης τους προσέφεραν κάποτε είχαν κι' εκείνα εξαφανισθεί. Στις δεγγέρες που έδιναν τότε στο ένα σπίτι και τότε στο άλλο, η Φλώρα ήταν ή πρώτη που ζητούσαν στο χορό. Οι άλλες έχορευαν με τους χορευτές που περίμεναν τη σειρά τους για να σφίξουν στα χέρια τους το υπέροχο εκείνο κορμί και να νοιώσουν τη βελούδινη επαφή της σάρκας της.

Και το μίσος γεννήθηκε μέσα στην ψυχή των άλλων γυναικών. Εσχάσαν τις δικές τους αντιζηλίες και προσπαθούσαν να βρουν τι μπορούσαν εις βάρος της.

— Δέν μπορώ να καταλάβω τί της βρίσκουν!

— Τώρα πάρε πολύ επάνω της και μάς κάνει την ακατάδεκτη.

— Έχει δράσει αυτή στην Αθήνα. Προχτές μου τό είπε κάποιος που την ήξερε.

— Μά κι' εδώ κορτάρε άγοι άλους! Και ό ήλίθιος ό άντρας της τη βλέπει και χαμωώνει!

— Λένε πως είναι από πολύ ταπεινή οικογένεια. Η μάνα της έπλενε ρούχα...

— Έγώ άκουσα πως την έχει πάρει από καρδιά...

Αυτές οι φήμες εγύριζαν από στόμα σε στόμα. Οι γυναίκες πρόθυμες να τις πιστέψουν, τις έπίσταναν, χαϊρόντυσαν μ' αυτές και πρόσθεταν και τις δικές τους... Οι άντρες, γιατί κι' ως αυτούς έφταναν οι φήμες, τις άκουγαν, μ' άδιαφορία και γελοΰσαν. Παλύ λίγο τους άνοιαζε αν τό είχε πάρει επάνω της, αν είχε δοάσει στην Αθήνα, αν ήταν από ταπεινή οικογένεια... Η όμορφιά έξασπνίζε όλες τις κακίες του κόσμου και δικαιολογεί τις δικές της.

Η Φλώρα έβλεπε τό κύμα της αντίπαθείας που είχε προκαλέσει στις άλλες γυναίκες. Αυτό την έκολάκευε, αλλά και την έπειράζε μαζί. Στα βλέμματα που της έδωγαν οι άλλες γυναίκες έβλεπε τό δηλητήριο και στα λόγια τους διάκρινε τό μίσος που δέν μπορούσαν να κρύψουν. Σιγά-σιγά γύρω της έγινε μια συνωμοσία αντίπαθείας και κακογλωσσίας. Δέν έζρω αν θα μπορούσε κανείς να

ΕΝΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

ρίξει σ' αυτές όλο τό άδικο, αλλά και δέν μπορεί ν' άρνγηθεί κανείς τό δικαίωμα της άμύνης που έχει καθέννας να υπερασπίξη εκείνο που έχει άποκτήσει έπειτα από κόπους, προσπάθειες κι' έντατική καλλιέργεια. Κι' αυτές οι καυμένες οι γυναίκες δέν ήταν δυνατό παρά σαν έχ' θρόνο να ιδούν την κυρία οικονομικού έφόρου, που ήρθε για να τους στερήση τον αναγκαστικό έστω θαυμασμό της άρσενικής κοινωνίας, τα κομπλιμέντα που εισέπρατταν υπερέφανα και τα φλερτάκια που δημιουργούντο γύρω τους, όλο τό στολίδι της πληκτικής και άνιαράς ζωής που περιούσαν στη μικρή εκείνη επαρχία.

Κι' έτσι ήρθε φυσικά ή ιδέα της άμύνης. Αυτή ή ξένη που ήρθε να ταραΐξη τα ήσυχα νερά της ζωής των και να τους άποδείξη πως δέν άξιζαν τόσο όσο ένόμιζαν, έπρεπε να φύγη. Αλλά να φύγη μ' έναν τρόπο τέτοιο, που να μιλούσε όλη ή επαρχία και να γελοΰσε εις βάρος της.

Αυτό τό σκέφθηκε ή κυρία Στέλλα, ή γυναίκα του διεθυντού του υποκαταστήματος κάποιας τραπέζης. Ήταν εκείνη που είχε δοκιμάσει περισσότερο απ' όλες τη στέρηση του κατά συνθήκη θαυμασμού, γιατί ήταν και ή σχετικώς πιο όμορφη από τις άλλες.

Αυτή μισούσε περισσότερο τη Φλώρα, αλλά τόδειχνε λιγότερο.

Από την ήμέρα που πήρε την άπόφασή της, έγινε στενή φιλενάδα της Φλώρας. Έπήγαινε συχνά στο σπίτι της, μιλούσε πολύ μαζί της κι' ένα άπόγευμα της άνοιξε την καρδιά της. Ήταν άποδοσε καποιν τραπέζιτικό υπάλληλο. Της διηγήθηκε με κάθε δυνατή λεπτομέρεια όλη αυτή την ιστορία και της έπρόσθεσε πως ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του. Είχαν μια άλληλογραφία γεμάτη παράφορο αίσθημα και λατρεία. Με τρόπο επροκάλεσε τη Φλώρα να της διηγηθή κάτι παρόμοιο κι' από τη δική της ζωή. Μά ή Φλώρα δέν είχε τίποτα να έκμυστηροϋθ. Η Στέλλα έφυγε άπογορευμένη, αλλά όχι άπελπισμένη. Τό πολυμήχανο μυαλό της έδοϋσε θαυμάσια.

Κι' έτσι ένα άλλο άπόγευμα ή έπίσκεψίς της είχε ιδιαίτερο ένδιαφέρον. Η Στέλλα πήγε στο σπίτι της «φίλης» της με τό δεξι της χέρι τυλιγμένο σ' έπιδέσμος.

— Τί έχεις; τη ρώτησε ή Φλώρα.

— Έφαχα τό χέρι μου έχτες τό βράδυ. Χύθηκε ζεματιστό νερό... Υποφέρω φορτά.

Σε λίγο ήρθε στο θέμα της: Έπρεπε χωρίς άναβολή να γράψη ένα γράμμα στο φίλο της. Φυσικά της ήταν άδύνατον. Παρακαλούσε, λοιπόν, τη φίλη της να πάρη αυτή τον κόπο να τό γράψη για λογαριασμό της.

— Μά ό νοσηφικός χαρακτήρας; — Άφού εκείνος ξέρει πως έγω τό χέρι μου σ' αυτή την κατάσταση, θα κατάρθω πως τό γράμμα τόγραψε κάποια φίλη της έμπιστοσύνης μου. Δέν θ' άρνηθής, αϊ;

— Κατ' άρχήν. Στέλλα, ξέρεις πως δέν έχωρνω αυτή την ιστορία.

— Τό ξέρω Φλώρα, αλλά κι' εσύ ξέρεις πως δέν υπάρχει τίποτα ικανό να έμποδίση αυτή την άγάπη. Ζητώ αυτή τη χάρη από σενα γιατί δέν υπάρχει κανένα άλλο πρόσωπο που να τό έχω έμπιστοσύνη.

— Έστω Στέλλα. Λέγε. Τί θέλεις να γράψω;

Η Φλώρα έπήρε χαρτί και πένα και άθήσε μπροστά στο γραφείο της. Και ή Στέλλα υπάχθηκε:

«Άγαπημένε μου,

Όλες αυτές τις ήμέρες που έχω να σέ δώ, σέ σκέπτομαι διαρκώς. Είμαι πολύ ταραγμένη γιατί έχω την έντύπωση πως ό άντρας μου κάτι υποψιάζεται. Όπωςδήποτε όμως αύριο θα σε περιμένω την ίδια ώρα στο ίδιο μέρος. Μήν άργήσης...

Η άγαπημένη σου»

— Σ' ευχαριστώ πολύ Φλώρα, είπε ή Στέλλα. Αυτή την υπηρέσια που μου προσφέρεις σήμερα, δέν θα την ξεχάσω ποτέ.

Έμεινε λίγο άκόμα. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, όπου να φύγη, ήταν χαρούμενη. Και τα μάτια της έτσι που έλαμπαν, έδειχναν μια ικανοποίηση έντελως άνεξήγητη για μια τόση άσημαντη έκδούλευση...

Και ή καλή κοινωνία της επαρχίας συγκλονίστηκε από τό σκάνδαλο. Ένα γράμμα που έγραψε ή Φλώρα στον έραστή της έκανε τό γύρο από χέρι σε χέρι. Οι κυρίες δοκίμαζαν μια τρελή χαρά γι' αυτή την αποκάλυψη.

— Άκόμα δέν ήρθε κι' έκανε τη δουλειά της!

Από κανενός τό μυαλό δέν πέρασε ή αλήθεια γι' αυτό τό γράμμα. Η παγίδα είχε στηθή με τόση τέχνη, ώστε ή Φλώρα πιάστηκε σ' αυτήν σαν τό πιο άνόητο πουλί. Τό γράμμα της περιφερόταν σε χέρια γυναικών και άνδρων και τό σόβλια, όλο είρωνεία, μίσος και ικανοποίηση έκαναν τον κύκλο της περιορισμένης κοινωνίας. Δέν υπήρχε άλλο θέμα για κουβέντα. Ένα τέτοιο σκάνδαλο δίνει τροφή στην κακογλωσσία για όλόκληρους μήνες. Η ιστορία έφτασε και στο πιο χαμηλά στρώματα, που πάντα εύχαριστιούνται να σχολιάζουν τα σκάνδαλα της διεφθαρμένης «άνωτερης» κοινωνίας.

— Όποτε έτσι, λοιπόν! Η κυρία έφόρου τόκανε τό θαύμα της!

Δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία γι' αυτό: ό γραφικός χαρακτήρας ήταν ό ίδιος της κυρίας έφόρου. Τόν ήξεραν όλες και όλοι. Και χίλιες υποθέσεις γινόντουσαν για ν' ανακαλυφθή και ή ταυτότης του τυγερού έραστή...

Στην άρχή ή Φλώρα δέν μπορούσε να εξηγήση γιατί οι άλλες κυρίες έπαψαν πιά να τη χαϊρεύουν και την κυττούσαν με είρωνική βλέμματα. Κάτι τέτοιες ιστορίες ό ένδιαφερόμενος τις μαθαίνει τελευταίως. Αλλά πάντα τις μαθαίνει. Κι' έτσι τό πράγμα, έφτασε και σ' αυτήν του έφόρου. Όταν τό πληροφορήθηκε, έ-

ρεσε γεμάτος άνησυχία και άγανάκτηση να όρμη τη γυναίκα του.

— Ένα ερωτικό σου γράμμα, της είρε, κυκλοφορεί στην πόλη. Και όλος ό κόσμος λέει πως έχεις έραστή. Τί συμβαίνει, Φλώρα;

Μονάχα εκείνη τη στιγμή ή Φλώρα κατάλαβε. Η άγανάκτηση της έπνιγε. Γίγτηκε σε μια πολυθρόνα κι' άρχισε να κλαίη:

— Τί συμβαίνει, λοιπόν, Φλώρα; Εί- ναι αλήθεια; ρώτησε ό άντρας της. Πρέπει να μου δώσης μια εξήγηση...

— Έσύ μπορείς να πιστέψης πως έχω έραστή Γιώργο; τον ρώτησε.

— Δέν μπορώ να τό πιστέψω, Φλώρα, άπάντησε ό έφορος, πιάνοντάς της τό χέρι. Μου φαίνεται έντελως άδύνατο... αλλά τό γράμμα;

— Τό γράμμα!... Τό γράμμα!...

Η Φλώρα του διηγήθηκε όλη την ιστορία της έπιστολής.

— Τό φίδι! ψιθύρισε ό έφορος.

— Μά για ποιά λόγο Γιώργο; Για ποιά λόγο; Έγώ δέν της έκανα κανένα κακό... Δέν την έπειράξα, ούτε άλλη καμιά...

Φαίνεται πως δέν τις ξέρεις καλά τις γυναίκες, Φλώρα, κι' ως είσαι γυναίκα, Έγώ καταλαβαίνω τί έγινε... Όλες αυτές δέν μπορούν ν' άνεχθούν μια γυναίκα ύποψομένη τους. Ήρθες εδώ και τους ταραΐξες την ήσυχία, τη ζωή τους, τους πήρες μια θέση που την είχαν χρόνια γιατί δέν είχε βρεθή μια άλλη να τους την πάρη... Κι' εκδικήθηκαν...

— Θα πάω να τη βρω και θα της...

— Όχι, Φλώρα, δέν θα πής πουθενά.

— Μά πρέπει ό κόσμος να μάθη...

— Ό κόσμος κι' αν μάθη δέν θα πιστέψη τίποτα. Τό ψέμμα είναι κάτι που κρατεί στον άνθρωπο να τό πιστεύη. Κι' έπειτα, πως θα πιάσης έναν έναν ήλο τον κόσμο της επαρχίας να εξηγήσης; Θα νομίζουν πως είναι φτηνές δικαιολογίες και θα γελάνε περισσότερο εις βάρος μας.

— Τότε τί θα γίνη;

— Θα φύγουμε... Αύριο κιάλας. Τό κλίμα εδώ δέν μάς σηκώνει πιά...

Έφυγαν την άλλη νύχτα, χωρίς να τους αντίληφθ κανείς. Οι κυρίες ξαναβρήκαν την ήσυχία τους, ξαναπήραν τη θέση απ' όπου είχαν γκρεμιστή. Ο μεγάλος έχθρος είχε νικηθή και είχε φύγει για να μη γυρίση ποτέ πιά. Η κυρία Στέλλα είχε κάθε δικαίωμα να εισπράξη τό συγχωρητήριο των συναδέλφων της για τον έξυπνο τρόπο που πολέμησε την αντίπαλό της. Θα μπορούσε να φωνάξη: Αυτό είναι έργο μου! Καμιά δέν θα την καταδίκασε. Μά δέν τόκανε. Δέν ήθελε ούτε τον εαυτό της να εκθέση, ούτε να σβύση τη σκιά του μεγάλου εκανόλου που συνώδεσε τη Φλώρα. Ο έφορος, έκανε τό καθήκον του. Είπε την αλήθεια σε μερικούς συναδέλφους του κι' εκείνοι στις γυναίκες τους. Έλάσαν όλοι μ' αυτή την άνόητη δικαιολογία, που δέν την έπίστεψε κανείς...

Και ή δημοκρατία των γυναικείων μετριότητων άποκαταστάθηκε πάλι στη μικρή εκείνη επαρχιακή πόλη.

— Έγινε.

— Σύμφωνοι;

— Μήν άνησυχής, άφεντικό. Δώσε

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τά εύθυμα του ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ο ΑΣΤΑΚΟΣ

ΕΡΩΤΑ ό πρόεδρος — Τόν είδες έσύ; — Τόν είδα, κ. πρόεδρε! — Έκρατούσε τον άστακό; — Ήταν ζωντανός; — Όλοζώντανος, κ. πρόεδρε. Έρωτα ή υπεράσπιση; — Είπατε, κ. μάρτυς, ότι είδατε τον κατηγορούμενο, ό όπριος έκρατούσε εις τας χείρας του έναν άστακόν και εξή- τούσε την διεύθυνσιν ενός συναδέλφου σας;

— Μάλιστα. — Τί ώρα ήταν; — Έννέα τό πρωί.

— Και ένθυμείσθε καλώς ότι ό άστα- κός τον όποίν έκρατούσε ό κατηγορού- μενος ήτο όλοζώντανος, δηλαδή, έκου- νούσε τα πόδια του, τις δαγκάνες του και όλόκληρον τον όπλισμόν του;

— Μάλιστα. — Ήταν πολύ ζωηρός ό άστακός;

— Ό μάρτυς ξεροδύχει:

— Να σας πώ. Δέν ξέρω ακριβώς πως κάνει ό ζωηρός άστακός και πως κάνει ό νυσταλέος άστακός. Πάντως εκείνο που ξέρω είναι ότι ό άστακός κουνιόταν άρα ήταν ζωντανός.

— Αλλά ή υπεράσπιση επέμενε:

— Δηλαδή δέν μπορείτε να μάς πής πόση ώρα ήμπορούσε να ζήση άκόμη; Διότι έγώ θα έδωνα ζωήν όλόκληρον ή- μέρας εις ένα άστακόν που κινείται ζωη- ρά. Ένψ για έναν άστακό που βλέπω ότι μόλις κινείται, δέν μπορώ να προ- βλέψω ζωήν περισσότεραν της ώρας.

— Ό μάρτυς άνακτά την ψυχραιμία και άπαντά χιουμοριστικώς:

— Δέν έκανα μελέτες, κ. συήγορε, επί της ζωής των άστακών. Άποθέτω πάντως ότι ό περ όύ πρόκειται άστακός δέν έπνευε τά λοιφά!

— Ευχαριστώ πολύ, κ. μάρτυς.

— Παρακαλώ.

— Τίποτε άλλο!

— Υποθέσεις περίεργες. Πας όλίγον να κληθού ειδικόι άσταχολόγοι: για να άποφανθούν επί του προκειμένου. Διό- τι άνθρωπος άνιστάμενος για ύποθέσεις εις τό νησί του, έπρομηθεύθη ένα ώρα- νον, μεγαλοπρεπή και όρεκτικωτάτον ά- στακόν που ήθελε να κάνει δώρον εις έ- να φίλον του, έν Αθήνας. Είπατε, λοι- πόν, Αθηναίον ψάξαν, ευρισκόμενον εις τό νησί και έτοιμόν ν' άναχωρήση δι' Α- θήνας;

— Τόν πής αυτόν;

— Στην Αθήνα;

— Ναί. Όδός τάδε, άσθμός τάδε, πτόν κύριο τάδε. Θα σου δώσω ένα πε- νητάρι για τον κόπο σου, αλλά θέλω πρωί-πρωί, μόλις φθάσης να τον πής ζωντανό τον άστακό.

— Έγινε.

— Σύμφωνοι;

— Μήν άνησυχής, άφεντικό. Δώσε

μού τον και θα τον πάω πρωί-πρωί στο γραφείο του κυρίου. Όπως μου τον πα- ραδίνεις, θα τον πάω.

Πράγματι πρωί-πρωί ένεφανίσθη ό άνθρωπος με τον άστακόν εις τό γραφεί- ο! του περ όύ επρόκειτο:

— Ό κ. τάδε;

— Λείπει.

— Πού;

— Από χτες. Είμαι άδιάθετος και δέν ήλθε στο γραφείο. Για τη διεύθυνσή του δέν ξέρουμε. Γιατί πρό μηνός περίπου άλλαξε σπίτι.

— Άλλος ήξερε τον δρόμο και δέν ήξε- ρε τον αριθμό. Άλλος ήξερε τον αριθμό

— Ός τό μεσημέρι γύριζα...

αλλά δέν ήξερε ακριβώς τον δρόμο. Ό- λοι, όπωςδήποτε, ήξεραν μίση-άχρες την διεύθυνσιν του ανθρώπου.

— Μά τί τον θέλεις;

— Έγώ έναν άστακό.

— Μπα; Από πού;

— Από τό νησί. Και πρέπει να του τον πάω ζωντανό. Καταλάβατε;

— Όλοι έδειξαν ένδιαφέρον για τον ά- στακό. Μαρτυροί του συνάστησαν να περι- μένη μισή ώρα αμ' τον και έρχόταν ό περ όύ επρόκειτο. Στο διάστημα αυ- τό ήταν που ό άστακοφόρος έδωκε τον άστακό από τό καλάθι και τον επέδωσε στην διεύθυνσιν.

— Έ;

— Έκτακτος είναι!

— Κρυμμάται μωρό!

— Δόστου να φάη τίποτε, μπας και τά τινάξη.

— Δόστου να διαβάση καμιάν έφη- μερίδα, μή σκιάση απ' την πλήξη!

Τοιαύτα έλεγαν οι υπάλληλοι εκάστο- λογοντες και ύπολογίζοντες ότι ό άστα- κός μπορούσε να διατηρηθή άσυζητητι εις την ζωήν τουλάχιστον έως τό με- σημέρι. Διότι ό άστακός πράγματι έφαι- νόταν ζωντανός.

Ποθήκων με γοργά κινήσεις τις φοδερές δαγκάνες του με υ- φος άπειλητικών. Δέν ήταν άστακός αυ- τός. Ήταν όλόκληρον όχηρόν.

— Πισμένα μισή ώρα.

— Λοιπόν;

— Κι' ύστερα σηκώθηκε να πάω να

δρω το σπίτι. Σου δοκίμομαι, κ. πρόεδρε, ως το μεσημέρι γύρισα. Ο ένας μου έλεγε εδω, ο άλλος μου έλεγε εκεί, λαχάνιασα, έκανε και ζέστη, ψόφης ο άσταχός. Τι να κάνω; Ψάρας είμαι, ξέρω από άσταχούς. Μά να τον κρατήσω πάλι ζωντανό πώς διάλογο να τα καταφέρω; Τ' απόγεμα το βρήκα το σπίτι. Τον πήγα.

— Λοιπόν;
— Τον παρέδωσα. 'Αλλά σε δυό μέρες που γύρισε ο κύριος απ' το νησί και ρώτησε για τον άσταχο και του είπαν πως δεν πήγε ζωντανός, ήρθε και με έπιασε και μου είπε πως κράτησα τον φρέσκο άσταχο και έδωκα στον φίλο του υπαγιάτικο δικό μου. Με έννοείτε; Του εξήγησα, αλλά αυτός μου είπε αυτά δεν περνάνε σε μένα. 'Η θά μου δώσης έναν άσταχο ολοζώντανο απ' τους δικούς σου ή θά σου κάνω μήνυση! Κόττα κατί άνθρωποι που υπάρχουν στον κόσμο! Κόττα, αλήθεια! 'Ολόκληρη ιστορία έδημιουργήθη. Και χρειάστηκε να έλθουν και μάρτυρες στο δικαστήριο για να πιστοποιήσουν ότι ο άσταχος έζησε μέχρι τις 9.30 το πρωί. Τό δικαστήριο δεν ή σχολήθη περισσότερο με την υπόθεσιν. Κηρύσσει άθωον τον άτυχη ψαρά, λόγω αμφιβολιών. Και ο άνθρωπος, συγκακινή μένος, κάμνει την δήλωσιν:
— Εύχαριστώ, κ. πρόεδρε. Και θά σου φέρω έναν άσταχο ολοζώντανο, έτσι για πείσμα!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Σκέψεις για την ΤΕΜΠΕΛΙΑ

★ Κάθε τεμπέλης είναι ένας μέλλον κακοποιός.

ΣΕΡΒΑΝ

★ 'Η όκνηρία είναι μια επικίνδυνος σειρήν. Αποφεύγετέ την.

ΟΡΑΤΙΟΣ

★ 'Η όκνηρία είναι έλλειψις θάρρους. ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

★ 'Η όκνηρία είναι ή μήτηρ όλων των έλαττωμάτων. 'Αλλά το έλάττωμα είναι ο πατήρ όλων των τεχνών.

ΠΩΛ ΜΟΡΑΝ

★ «Αύριο» είναι ή μόνη ήμέρα κατά την όποία σκέπτονται οι όκνηροί να εργασθούν.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

★ Πτωχοί δεν είναι εκείνοι που δεν έχουν τίποτα, αλλά εκείνοι που δεν εργάζονται.

ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ

★ Κάθε ώρα της νεότητός μας που αφήνουμε να χαθή άσκοπα, προετοιμάζει μιάν ώρα δυστυχίας τών γηραιών μας.

ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

★ Όλοι οι άνδρες έχουν κλίση προς την όκνηρία.

ΜΠΥΦΦΟΝ

★ 'Ο έρως και ή ματαιοδοξία θερμαίνουν την όκνηριαν τών γυναικών.

ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

★ 'Η ανία εγεννήθη από την όκνηρία. ΛΑ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

'Αμερικάνικες ΑΓΑΠΕΣ

Οι άμερικανικές εφημερίδες μας πληροφορούν ότι ή μία 'Εντιθ Πέρκινς ζούνησε εκείνο το πρωί γεμάτη κέφι. Σηκώθηκε από το κρεβάτι της σιγομουρμουρίζοντας τον σκοπό ενός ευθυμού τραγουδιού, έκανε μερικές γυμναστικές κινήσεις για να τονώσει τους μύς της και ύστερα πήγε κι άνοιξε το παράθυρο. Ανάπνευσε βαθιά τον μρωμένο άέρα που ανέβαινε από την φαρμακεία δεινόροστογία και έτοιμαζόταν να ξανατραβηχθή μέσα, όταν άξαφνα αισθάνθηκε ένα ρίγος: 'Απείαντι από το παράθυρό της, άκουμπισμένος επάνω σ' ένα δένδρο, στεκόταν πάλι ο Μέλβιν, ο άνθρωπος που δεν έννοούσε να την αφήσει σε ήσυχία με τον έρωτά του.

— Δεν θά με ξεφορτωθώ τέλος πάντων ποτέ αυτός ο άνθρωπος; συλλογίσθηκε ή 'Εντιθ. Του έχω δώσει τόσες φορές να καταλάβη ότι δεν έχω το παραμικρό ενδιαφέρον για το άτομό του. Κακός μπειλάς μου έχει γίνει!

Ο Μέλβιν γύρισε και της έριξε μια παθητική ματιά.

— 'Αφήστε με επί τέλους σε ήσυχία! του φώναζε ή 'Εντιθ έχω φρενώ. Πηγαίετε στην δουλειά σας!

— Δεν μπορώ να πάω πουθενά, άποκρίθηκε ο Μέλβιν, επειδή έχω δεθώ με μιάν άλυσίδα επάνω σ' αυτό το δένδρο. Τότε μόλις άνεχάλοσε ή 'Εντιθ. με μεγάλη της φρίκη, ότι ο Μέλβιν ήταν πραγματικά δεμένος με μιάν άλυσίδα επάνω στο δένδρο! 'Η άλυσίδα έφερε δυο-τρεις φορές δόλτες γύρω στο κορμί του και έκλεινε επάνω με ένα χονδρό λουκέτο.

— Δεν πηγαίνω πουθενά, επανέλαθε ο Μέλβιν. Θά μείνω εδω άλυσσοδεμένος μέχρι τήν στιγμή που θά έρθουν τα άπαλά σας γεράκια να άντικαταστήσουν την χονδρή άλυσίδα που με σφίγγει.

— 'Αν μ' αφήσετε να πεθάνω εδω από την πείνα και από την άγωνία, θά έχετε το κρέμα στον λαμό σας και δεν θά ήσυχάσετε σε όλόκληρη την ζωή σας από τις τύψεις.

Η 'Εντιθ δεν το έδωσε καμιά άπάντηση. 'Ανασήκωσε μόνο τους ώμους της άδιάφορα:

«Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν», είπε μέσα της άποφασιστικά. 'Εκλεισε το παράθυρό της, ντύθηκε και ξεκίνησε για την δουλειά της. Τό πρώτο πιάγμα που πήρε τό μάτι της στην ποινή έφη υερίδα που άνθασσε, ήταν ή ιστορία του άλυσσοδέτου Μέλβιν! Καθώς έζηγούσε ο συντάκτης της εφημερίδας, ή άστυνομία δεν είχε δικαίωμα να επέμβη και να τον λύσει, επειδή δεν ένοχλούσε κανένα έκατος από τον ίδιο τον εαυτό του.

Η 'Εντιθ τώρα δεν είχε όλόκληρη την ήμέρα μυαλό για δουλειά. Η σκέψις της γύριζε διαρκώς γύρω στην Μέλβιν και στο σκάνδαλο που υπονοούσε να έσπαση όταν θά μαθαίνόταν ότι ήταν αυτό ή αίτια του φρικτού μαρτυρίου ενός ανθρώπου. «Δεν μπορεί όμως να με

εξιδιάση μ' αυτόν τον τρόπο να τον αγαπήσω! Δεν μπορεί, δεν μπορεί!...».

Καθώς έπασε το δεύτερο δρόμο στο κρεβάτι της, δεν κατάφερε να κλείσει μάτι. Νόμιζε ότι άκουγε από κάτω τον έπιθανάτιο ρόγγο του έρωτευμένου Μέλβιν. Μιά φωνή της έλεγε μέσα της: «Κακοήγχα, δολοφόνε, άκαρδη, σκληρή!» Τό μαρτύριό της ήταν φοβερό. Σηκώθηκε, πήρε την άστυνομία στο τηλέφωνο και είπα: «Σας παρακαλώ. Έδω άπέναντι από το παράθυρό μου είναι ένας τρελλός που έχει άλυσσοδεθώ σ' ένα δένδρο. Δεν μπορείτε να τον πάρετε από εκεί;

— Σας ένοχλεί, δεσποινίς; ρώτησαν από την άστυνομία.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ή 'Εντιθ.

— 'Αν δέχεσθε να υπογράψετε την σχετική καταγγελία, θά τον πάρω ά μέσως δια της βίας.

Τρία λεπτά αργότερα έφτασε πράγματι ένας άστυνομικός, της έδωσε ένα χαρτί να υπογράψη και ύστερα άπ' άλλα τρία λεπτά, είδε ένα αυτοκίνητο της άστυνομίας να άπομακρύνεται παίρνοντας μαζί του τον Μέλβιν και τις άλυσσίδες του! Η 'Εντιθ άνάπνευσε με άνακούφιση και ξεπλώθηκε πάλι στο κρεβάτι της, όπου την πήρε ήρεμα ο ύπνος.

Τό άλλο πρωί πληροφορήθηκε από τις εφημερίδες ότι ο άνέρος Προμηθεύς όπως τον είχε βαφτίσει κιόλας ο τύπος, είχε μεταφερθή στην φυλακή, επί διαταράξει της κοινής ήσυχίας. Και εκεί όμως ο Μέλβιν εδήλωσε πως κηρύσσει άπεργία της πείνης. Οι φρενολόγοι που τον εξέτασαν δεν μπόρεσαν να τον σταίλου σε φρενοκομείο, επειδή δεν έπαυσε από τρέλλα παρά από... έρωτα, όπως εδήλωσε! 'Έτσι, ο Μέλβιν εξακολουθούσε και μέσα από την φυλακή του να διακινεί την δυστυχισμένη την 'Εντιθ, που κόντευε πιά να παραφρονήσει.

Τό τέλος της παράξενης αυτής ιστορίας δεν είναι άκόμη γνωστόν. 'Υπάρχουν πολλοί που έπιμένουν ότι ή σκληρόκαρδη θά έπιμεινε μέχρι τέλους στην άδιαλλαξία της. Άλλοι όμως πάλι νομίζουν ότι ή 'Εντιθ θά καμφθώ στο τέλος μπροστά σε τέτοιαν έρωτική αύτοθυσία και θά οελήση ν' άπάλλαξη τον Μέλβιν από τα φρικτά του μαρτύρια. Δεν άποκλείουν μάλιστα να παντρευθούν πολύ γρήγορα και ύστερα από τρεις έβδομάδες να παρουσιασθούν στο δικαστήριο για να ζητήσουν διαζύγιο.

Στό μεταξύ οι 'Αμερικανίδες που παρακολουθούν την εξέλιξη της ιστορίας με μεγάλο ενδιαφέρον, εύχονται να τις φυλάξη ο Θεός από τόσα μεγάλη έρωτική φλόγα.

Κ. ΠΟΡΤΑΛ

'Ιστορίες τών συνοικισμών

ΤΑ ΚΑΤΟΡΩΜΙΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙ

— ΓΙΑ ΠΟΥ τραβάς πρωί-πρωί Προφυρία μου; ρώτησε ή 'Αριάδνη του Κουπάκα από το παράθυρο, καθώς είδε την Προφυρία να περνάει με δίχτυα και σακκούλες από το σπίτι της.

— Που άλλου; Νά! Πάω στη Λαϊκή αγορά να ψουνίσω. Καλέ καταντήσαμε πιά Κριμιά! Δεν είναι να ψουνίσης στη γειτονιά!

Η 'Αριάδνη ψηλή, ξερακιανή και μαύρη, άπλωσε τό χέρι της κι είπα:

— Στά 'αέρω κι' εγώ ματζί, να πάμε συντροφιά.

Σε δυό λεπτά τυλιγμένη σε μια γαλάζια γάζα βγήκε μ' ένα δίχτυ στο χέρι της.

— Θά ψουνίσω παντζάρια και άβρουνιές.

— Έχει άβρουνιές εδω; Δεν ισ' είδα πούδετα. Και πώς μ' άρέσουνε βραστές σαλάτα!

Η 'Αριάδνη στραβομούριασε:

— Έχει μ'ά δεν είναι τσι φελισάς. Σάν ζύλα, όπως είναι και τα παντζάρια, άγλυκα κι' άνοστα! 'Αχ! Σμύρνη και πάλι Σμύρνη!

Η Προφυρία ήρε άφορη νά πη κι' ίκείνη τον καυμό της.

— Πέ τα καυμένη 'Αριάδνη! Τά λεω τση κόρης μου και με ψήνεις. 'Αγ! Αυτές οι τωρινές δεν τά πιστεύουνε τά μερικέτια μας.

— Έχτες είχαμε μιιά φασαρία στη γειτονιά, άλλο που να στά λέω! 'Ηλέφανς δυό κοττόπουλα τση Παντώρα: τση Τσικνοφς κι' ήχάλασε τον κόσμο. 'Ηπιόστηκε με όδλες τσι γειτονίσσες.

Η Προφυρία χαμογέλασε:

— Τη έξωω τη γλωσσόκοπία! Αυτή είναι όπου σε καταριστή να πιστής ματζί τση! 'Αν νά ήφτάξαι!

Οι φωνές τών πωλητών, ή κίνηση, ή φασαρία, έκανε τή Προφυρία να πιάση από τό μπράτσο την 'Αριάδνη:

— Στάσου καυμένη να σε βαστώ άμποά, γιατί φοβούμαι να μη σε χάσω μέσα σ' αυτό τό ραβδί.

Σταματήσανε σ' ένα μανάβη.

— Πόσο τόν άρακά; ρώτησε ή γρηά.

— 'Εντεκα δραχμές.

— 'Ηδω καλέ πιά! Μήτε νάτανα τρωφαντός! Είναι μπάρε μου κίριος;

Ο πωλητής την παστήρησε σά χαζός: δεν κατάλαβε τη λέξη.

— Τι θά πη αυτό κυρά μου!

— Νά πς να μάθης να μιλάς ποώτα, κι' ύστερα νάθης να κάνης τό προβολάρ εδω-ιά! του είπα και τράβηξε παραπέρα.

Η 'Αριάδνη ψώνισε άγκινάρες και πατάτες και μιιά φάκα.

— Δεν παίρνεις μιιά φάκα Προφυρία μου; είπα.

— Φάκα Τι λές καλέ! 'Εγώ έχω μιιά γάτα άδιτζήδικια που δεν αφήνει κουφό στο σπίτι. Τι να τήνε κάνω τη φάκα; 'Ενας μικρός πλησίαν.

— Πάρε κυρά μου αυτό τό πετεινάρι, θά σου τό δώσω φτηνά, είπα.

— Πόσο;

— Νά! Δώσε 40 δραχμές και πάρε το.

— Νά σου δώσω 25; Τό παίρνω για να δράσω ένα ζουμάκι για τό μαρό μας.

— Δώσε τριάντα κυρά μου. Είναι όλόπαχο!

Η Προφυρία τσίπασε στά χέρια της.

— Έλα καλέ είναι 25 δραχμές. Δόστο!

Ο μικρός παραδέχτηκε στο πάλος και άφησε τό πετεινάρι στην γρηά.

— Έλα πάλι! είπαν ή 'Αριάδνη! 'Η ψούνισες για την έγγονή. Κι' είναι κελεπούρι!

— Τι να κάνης, καυμένη, που πρόπει κι' ή κόρη μου που δοχαίνεται να πιη ένα πιατό ζουμάκι!

— Κι' είναι άρκετά μεγάλουτσικο. Νά! Τόσα ήτανε τά πουλιά που ήχλέψανε τση Παντώρας!

Αγόρασαν άκόμα από λίγο χαμομήλι, σαλατικά και γούριαν πίσω σιγά-σιγά, κουβεντιάζοντας.

Σάν έφταξαν στην πόρτα της 'Αριάδνης ή νοικοκυρά είπα στην Προφυρία:

— Έλα μέσα να πής ένα νερό 'α ξεκουραστής.

— Όχι, όχι, άφησε με, να πάω, και με καρτερούς. Νά! Θά κάτσω στα κατέφλια σου ένα μουμένο.

Της έδωσε νερό και γλυκό νερατζάκι.

— 'Αγ! με δούσισες!

Έκείνη τη στιγμή φάνηκε μιιά γυναίκα με σιγιά φούδια, κι' ένα τσεμπεράκι στο κεφάλι.

— Καλέ 'Αριάδνη μου, είπα, μπες έγεις να μου δώκης κανένα σκονί ν' άπλώσω καμώσα ούζα;

— Μετά ναάς σου, Παντώρα μου!

Η Παντώρα είδα στά χέρια της Προφυρίας τό πετεινάρι και πετάχτηκε σάν να την τσίμπησαν.

— Καλέ τό πετεινάρι που μου κλέψανε! είπα. Κερά μου, που τώδεσε;

Η Προφυρία σηκώθηκε άγριομένη.

— Άνοιξε τά μάτια σου καλέ, γοιστιανή μου! τώρα τ' άγόρασα από τη Λαϊκή. Μόν' εδω έχεις κούρο γάιδαρο;

Η Παντώρα όμως έδλε τις σωνές.

— Δεν γνωρίζω εδω τό ζωντανό σου.

— Νά το, να τ' ά κόκκινα φτερά, να κι' ή κλωστή που τούγα δεινέη στο ποζικόκι του να να μή φύγη! 'Ηδω! Στραδωθ' θά με κάνης!

— Μωρή τόμου τ' άγόρασα, σοδ λέω!

Είκοσι πέντε δραχμές ήδωκα!

— Κλεμένο πράμα είναι! Φέρτο γιατί θά φωνάξω την πολίτεια!

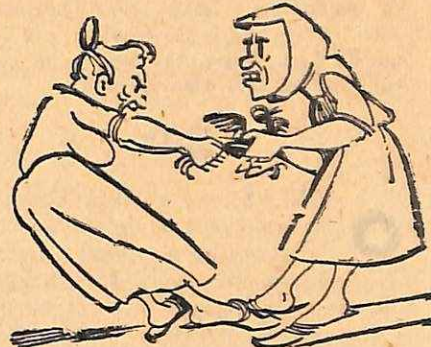
Οι δυό γυναίκες άρπαχτήκανε, ή 'Αριάδνη μπήκε να τις χωρίση, ή γειτονιά σηκώθηκε στο ποδάρι. Η Προφυρία όμως δεν τώβαλε κάτω.

— Καλέ άκους να μās θγάλη κλέφτες ή μούρη τση; Μωρή να πλένης τό στόμα σου σάν θά λές τ' όνομά μου!

Η Παντώρα χύμηξε στο πετεινάρι, έιψ ή Προφυρία τό τραβούσε από την ουρά.

Από τη λύσσα τους, ή ουρά έμεινε στα χέρια της Προφυρίας και τό πουλί στην άλλη. Ένας πολιςμάνος τις πήγε στο τημα.

— Καλέ χριστιανέ μου, αυτή την ώρα τ' άγόρασα απ' τη Λαϊκή, φώναζε ή

Η Παντώρα χύμηξε στο πετεινάρι ενώ ή Προφυρία τό τραβούσε από την ουρά.

Προφυρία. 'Ας τό πη ή 'Αριάδνη που ήτανε μπροστά!

— Τό πουλί μου τό κλέψανε, υπέη μου, φώναζε ή άλλη. Τό μαρτυρούσε ούλοι οι γειτόνοι.

Οι γειτόνοι είπαν πως τό πουλί ήταν τό δικό της. Ο άστυνός της τώδωκε κι' είπα στην Προφυρία.

— Άλλη φορά να μην άγοράξης τά κλεμμένα, κυρά μου, γιατί θά τιμωρηθής!

Αφρισμένη ή Προφυρία ξεφώνισε έξω:

— Άκούς να με θγάλη κλεφταποδόγα ή δρώμα! 'Ισαλλά να τό φάη στο κρεβάτι γιατί τό πλέρωσα με τον παρό μου!

ΣΤΑΒΙΟΣ

ΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

Οι αγαπητοί άναγνώστες μας πρέπει να γνωρίζουν ότι όλα τά έβδομαδιαία περιοδικά ενδίδονται με αριθμόν σελίδων άκριβώς καθωρισμένον. Δι' αυτόν άκριβώς τον λόγον κυκλοφορεί και ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δύο του μηνός έβδομάδας με σελίδας 44 και δύο έβδομάδας με σελίδας 52.

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ» είναι τό περιοδικόν τών μορφωμένων Έλλήνων.

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

18 Ημερησίων

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

(Η Έρμινα, μια μικρούλα δέκα οχτώ ετών, με κατάξανθες μπούκλες, τόσο ξανθές, ώστε ο πατέρας της, ο γνωστότατος Αθηναίος τραπεζίτης Μπαρκής, έλεγε γι' αυτές πως ήταν «χρυσάφι δέκα οχτώ καρατιών», μαθαίνει ένα πρωί στο Κολλέγιο, όπου εσπούδαζε, ότι ο πατέρας της είχε εξαφανισθεί αφήνοντας πίσω του τα ταμεία κενά. Η Έρμινα ταρασσεται πολύ αλλά επιβάλλεται στον εαυτό της, και πηγαίνει στο μάθημα. Σε λίγο, όμως, την πιάνουν οι λυγμοί και θγαίνει από την αίθουσα).

3ον

ΑΕΡΑΣ της χάιδεψε το πρόσωπο με την πρωινή του φρεσκάδα. Ένοιωσε μια ρευστή ζωογόνα άρσενία να μπαίνει απ' τα ρουθούνια και να πλημμυρίζει όλο της το σώμα. Προχώρησε σιγά-σιγά στην αλήθεια... Μια επίμονη σκέψη κοροδούνηζε μέσα στο κεφάλι της έντονα και με τον ίδιο πάντα σπαστικό ρυθμό: «Νά φύγω, νά φύγω, νά φύγω, ΝΑ ΦΥΓΗ!...».

Κύτταζε γύρω της. Το ψυχρό κτίριο, τα δέντρα, το γκαζόν, τα λουλούδια, οι κιάλες της γυναικείας που σκαρφάλωναν στον τοίχο, όλα περιέμεναν κάπως μέσα το διάλειμμα για να πάρουν ζωή. Σε λίγο, θα ξεγυρνούσαν γεμάτοι ύλη κι' αυτοπεποίθηση οι μικροί κόσμοι του σχολείου. Τίποτα δε θ' άλλαζε. Οι κουβέντες, τα γέλια, τα σχόλια για τις δυσκολίες, τ' ατέλειωτα μυστικά που θα φιλοξένηε η μια στην άλλη περπατώντας άγχαλα μ' ένα ύφος κομικά σοβαρό, νεμάτο «πείρα και φροντίδες» — όλα θα γιναν τα ίδια, σαν πάντα.

Η ζωή προχωρούσε το δρόμο της άδιαφορη. Κι' αν αόριτο έλειπε η Έρμινα, το κενό θα περνούσε σχεδόν απαρατήρητο! Λίγες μέρες θα μιλούσαν κάπου-κάπου γι' αυτήν, όχι για τίποτ' άλλο μ' απείδη το θέμα θάταν επίκαιρο κι' ενδιαφέρον, κι' ύστερα πια χαμια δέν θα καίε τον κόπο να τη θυμηθεί. Μήπως κι' άλλες δέν είχαν φύγει; Ποιός τις θυμότανε σήμερα...

Έσφιξε μια ματιά στο ωραίο πείσμα της. Σε λίγο θα χτυπούσε το κουδούνι. Αν έφτανε τώρα; Ναι, τώρα! Τούτη τη στιγμή!... Θα πήγαινε σπίτι κι' από εκεί, ή η μητέρα της δέν είχε φανη άκρυμα, θάπαινε ένα ταξί και θα τραβούσε στη θεία της. Ήταν το καλύτερο. Έδω μέσα θα πνιγόταν. Όλος αυτός ο κόσμος κι' άβυσσος άερας σε λίγο δέν θα υπήρχε γι' αυτήν. Θα τ'ον ρουρούσε ολόκληρο το διαφανές εύθυμο πλήθος που θάδειχναν οι αϊθουσες με το χτύπημα του κουδουνιού κι' εκείνη μόλις θοι σκόταν ανάμεσα τους θάνοιθε μια άλυ-

πόφορη ασφυξία να της πιέξει το στήθος.

Νά φύγω! Ναι! Ήταν η μόνη λύση. Θα γλύτωνε απ' τα σχόλια, και από πάντων απ' τις ερωτήσεις που θα της έκαναν όλες, χωρίς εξαίρεση, άλλες με τροπική συμπόνοια κι' άλλες με κρυφή αγανάκτηση.

Γιατί δέν τώπαριε άπόφαση λοιπόν; Τί σκεπτόταν ακόμα; Μήπως θάπρεπε να ζητήσει άδεια; Μπα! Ποιός ο λόγος; Δέν είχε ύπ' όψη της να ξαναγορίσει ποτέ δώ μέσα. Άν είχαν χάσει όλα τους τα λεφτά θα ζήταγε δουλειά. Οι συγγενείς τους ήταν όλοι φτωχοί και ζούσαν απ' τον πατέρα της. Δέν είχε να περιμένει χαμια βοήθεια. Και καλύτερα δηλαδή. Οι άνθρωποι σου κάνουν ένα καλό τις περισσότερες φορές για να σε ταπεινώσουν ή μάλλον για να νοιώσουν τον έαυτό τους δυνατού και πιο ψηλά από σένα. Έτσι έλεγε ο πατέρας της. Κι' είχε δίκιο. Πάντα, σχεδόν ο πατέρας της είχε δίκιο.

Άραγε τώρα που νάναι; Νά τη σκέπτεται καθόλου; Θα τη σκέπτεται φυσικά, δέν μπορεί! Της είχε μεγάλη άδυναμία, κι' όταν ήταν μικρή και τώρα.

Ξαναβόλωσε το βλέμμα της από δυο δάκρυα που της γέμισαν τα μάτια. Όλα μπροστά της γίνανε θαιπά. Τίποτα καθόλου δέν μπορούσε πια να διακρίνει...

Τό κουδούνι την ξάφνιασε. Έκλεισε τα μάτια της άπότομα κι' ο ύψος πόνονος έσταξε σ'α μάγουλα. Σκουπίστηκε διασπικά με το χέρι. Δέν ήθελε να τη δει κανείς.

Τί θα κάνει λοιπόν; Θα φύγω!... Άκουγε κιάλας το τρεχάτο ποδοβολητό στους διαδρόμους. Το κρόο των τακουινών έμοιαζε σ'α να δούλευαν μαζί πεντακόσιες γραφιομηχανές και να τις άκουγες στο μαγάφωνο του κινηματογράφου. Κι' οι φωνές ήταν χαρούμενες, έννευριστικά, σχεδόν άφύρητα χαρούμενες!...

Περπάτησε γρήγορα και θγίκε απ' την ξόπορτα. Λίγα βήματα μακριά, ήταν η στάση του λεωφορείου. Εκείνη τη στιγμή περνούσε.

Η γόρως μέσα κι' έκατσε μ' ανακούφιση. Ήταν πολύ ταραγμένη. Τα χέρια της έτρεμαν κι' η καρδιά της χτυπούσε ακατάστατα, πότε πολύ γρήγορα και πότε πολύ άργά. Νά χτυπήματα «Μόρος».

Άξαφνα της αϊόθηκε όλο το αίμα στο κεφάλι. Δέν είχε άπάνω της ούτε μια πεντάρα. Πώς θα πλήρωνε;... Ο εισπράκτορας έστειλε δίπλα της.

Με συγχωρείτε, ψιθύρισε. Είχα να πάω λίγο λεπτά. Χτυπήστε να κατέβω. Και σηκώθηκε.

Ένας νέος που καθόταν άπάνω της προθυμοποιήθηκε με πολλή ευγένεια:

Μου επιτρέπετε, δεσποινίς;

Κι' έδωσε απ' την τσέπη του ένα μικρό αποσπασμένο.

Η Έρμινα κοκκίνισε περισσότερο και τον κύτταξε άναποφάσιστα.

Ευχαριστώ, αναγκάστηκε να πη στενωχωτούμενα.

Ο νεαρός είχε πληρώσει κιάλας το εισιτήριο.

Θέλετε να μου δώσετε την κάρτα σας να σ'α τ'α στείλω; του πρότεινε.

Μά δέν άξίζει τον κόπο, είπε αυτός χαμογελώντας.

Κι' η Έρμινα δέν έπέμεινε γιατί βοήκε πως είχε δίκιο. Πραγματικώς! Δέν άξίζει τον κόπο!...

Χωρίς να θέλη τα μάτια της έπεσαν άπάνω του έσταστικά. Δέν θάταν παρ'άπάνω από είκοσιπέντε χρονών. Φορούσε καθαροαίματο κοστούμι κι' ήταν γενικά πολύ περιποιημένος μ' χωρίς υποβολική επιτηδεύση. Τύπος άρρενωπός, με σοβαρή έκφραση κι' έννευτες νινάσεις που έβγαν και μια έντελώς φυσική κομψότητα, θα υπορούσε ίσως να της άείσει και να του επιτέψει να τη φλεοτάρη χωρίς διασπικά αν τον συναντούσε σε κανένα σαλόνι.

Τό βρόιτηξε το κανόνι ο Μπαρκής!... Οι βίλλες και τ' αεροδυναμικά ήταν με τα λεφτά του κοσμάκη!

Η φωνή έρχόταν από πίσω της. Γόοις ξαφνιασμένη να δει. Δυο λαϊκοί άνθρωποι κρατάγανε μια έσημερία και συλλήλως μεγαλοφώνως το αζήτημα της ύστερας.

Εξήφανισθη. λέει. Όχι, κοιτάς; ήταν!... Θάουγε με κάνα κότερο για το Έξωτικό.

Ού, καλά είσαι! Συμφώνησε ο άλλος. Έτσι κάνουνε όλοι αυτοί. Βουτάνε τα ψιλά και π'αε ύστερα και τα ξεκοκαλίζουν στην Εύρώπη.

Της ήθελε να σηκώσει το νέρι της και να του δώσει ένα υπάτιο. Είχε τόπο ροδαία φάτσα και τόσο άνεπιδοτική φωνή!

Της είχε φύγει πια κάθε υποψία. Ήταν βέβαιο πως δέν την γνώριζε.

Είμαι, ή δεσποινίς Μπαρκή, του είπε.

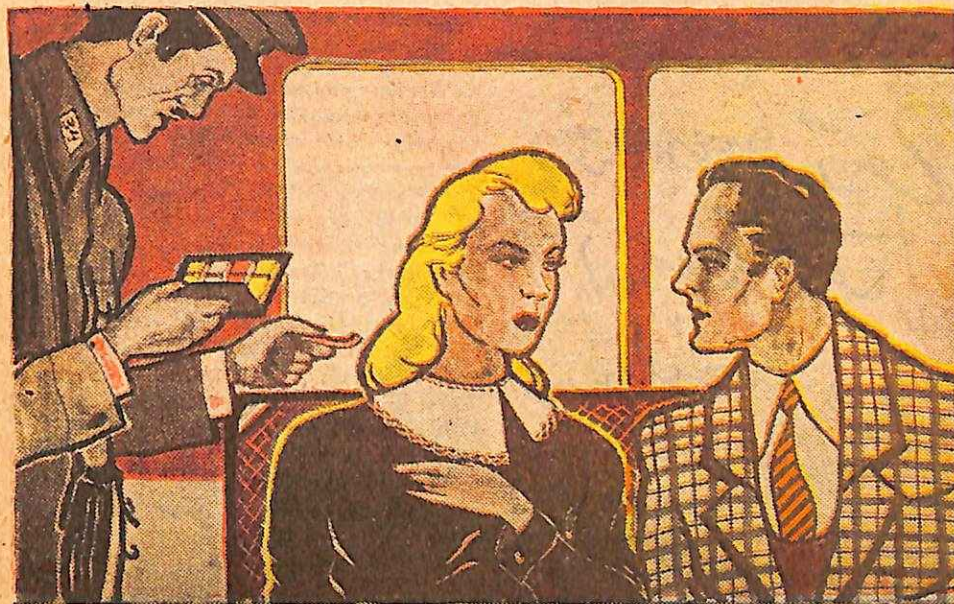
Της είχε φύγει πια κάθε υποψία. Ήταν βέβαιο πως δέν την γνώριζε.

Είμαι, ή δεσποινίς Μπαρκή, του είπε.

Τό βλέμμα της ξανάπεσε στο νέο. Εκείνος χαμογέλασε σοβαρά δείχνοντας τους δυο ανθρώπους που μιλούσαν, και σ'α νάθελε να βρη τρόπο να της πιάση κουδέντα, έσκυψε λίγο και της είπε:

Ο κόσμος εύχαριστείται όταν καταστρέφεται ένας πλούσιος! Δέν του συγχωρούν ποτέ που πέτυχε στη ζωή κι' η καταστροφή τους τους κάνει να χαίρωνται!

Της έκαναν καλό τα λόγια του! Μά κι' έντύπωση μαζί!

Μου επιτρέπετε, δεσποινίς;

Έχετε δίκιο, ψιθύρισε με ύφος που δειχνε πως την εύχαριστούσε ή συζήτηση.

Ο νεαρός έκρινε πως μπορούσε να συνεχίση.

Νά, ο Μπαρκής παραδείγματος χάριν, είπε: Είναι όθμα μερικών άλλων που τον παρέσυραν. Κι' όμως κανείς δέν τον λυπάται μ' όλο που υπήρξε στη ζωή του καλός και φιλόανθρωπος.

Η Έρμινα ύποπτευθηκε για μια στιγμή μήπως τη γνώριζε.

Όστε... είναι όθμα; περιωρίσθηκε να πη.

Έντελώς, άπάντησε εκείνος. Διαβάζουνε πως εξήφανισθη και θαρρούν πως έφυγε για την Εύρώπη. Έν τούτοις έμένα μου φαίνεται πως κρύβει κάτι πολύ πιο τραγικό αυτή η εξαφάνιση.

Λέτε; Έκανε άξαφνα η Έρμινα μίν μπορώντας να κρύψη την άγωνία της.

Ο νέος τό πρόσεξε. Θάχε φαίνεται δείξει πολλή ταραχή.

Σας ενδιαφέρει; τη ρώτησε.

Της είχε φύγει πια κάθε υποψία. Ήταν βέβαιο πως δέν την γνώριζε.

Είμαι, ή δεσποινίς Μπαρκή, του είπε.

Εκείνος της έριξε ένα κατάπληκτο βλέμμα.

Χαίρω πολύ, ψιθύρισε καθυστερημένα.

Και πρόσθεσε:

Σταυρίδης.

Η Έρμινα τό χαμογέλασε ευγενικά με μια κλίση του κεφαλιού, κρύδοντας όσο μπορούσε τη νευρικότητά της. Ένοιωσε όμως την άνάγκη να τον ρωτήσει:

Ερωτήσαμε τις Έλληνίδες

Ποιόν τύπο ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

Όπως γράψαμε στο φύλλο μας της 1ης Ιουνίου, όλοι μας, άλλοι πιο πολύ, άλλοι πιο λίγο, έχουμε όνειρευθή την ιδεώδη γυναίκα ή τον ιδεώδη άνδρα, το ιδεώδες πρόσωπο που θα ηγούμεθα να συναντήσουμε στη ζωή μας, μαζί με το όποιο νομίζουμε πως θα μπορούσαμε να βρούμε την άπόλυτη εύτυχία.

Προκειμένου περί άνδρών, πως όνειρεύονται οι γυναίκες τον άνδρα αυτόν, το προηγουμένον του παραμυθιού, τον γόητα, τον εξαίρετικό, τον τέλει, τον όνειρεμένο;

Επιχειρήσαμε λοιπόν, να λύσουμε το πρόβλημα αυτό, προκειμένου περί των Έλλήνων, και έδημοσιεύσαμε στο φύλλο μας εκείνο τις εικόνες 9 διαφορετικών τύπων άνδρών.

Στο τελευταίο δε φύλλο μας, της 12 Ιουνίου, έδημοσιεύσαμε τα άποτελέσματα ενός μικρού ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ που διενεργήσαμε μεταξύ 24 Έλλήνων, τις όποιες πήραμε στην τύχη και οι όποιες αντιπροσωπεύουν διαφορετικά γόδια, διαφορετική μόρφωση, διαφορετικά επαγγέλματα, διαφορετικές κοινωνικές καταστάσεις.

Μεταξύ αυτών λοιπόν των 24 Έλλήνων, οι περισσότερες—10 τον αριθμόν—έδωσαν την προτίμησή τους στον τύπο του Γκάου Κοόπερ. Κι' αυτό είναι πολύ φυσικό, γιατί ο Γκάου Κοόπερ άποτελεί το ιδανικό έκτακτων γυναικών στα τέσσερα πέρατα της οικουμένης.

Έπειτα έρχεται ο Ζάβ Γκαμπέν, άλλος γόης της όθνης, με 8 ψήφους. Τσάπαλος του όμως είναι και ο κ. Ε. Φωσκολός, δημόσιος υπάλληλος (του Γ. Πουερ, Συγκοινωνίας). Το πράγμα άποδεικνύει ότι πολλές Έλληνίδες μας δέν έχουν άνάγκη του φωτιστεφάνου της δέξης για να δώσουν την προτίμησή τους σ' έναν άνδρα. Και τό πράγμα είναι σημαντικώτατο... για μας τους άντρες, τουλάχιστον!

Όλοι οι άλλοι τύποι άνδρών έρχονται εις ίσην περίπου μοίραν. Κι' αυτό επίσης είναι σημαντικό, γιατί άποδεικνύει ότι όλοι οι άνδρες έχουν ίλίπδα να βρουν «θαυμάστριας! Όστε, άς μίν άπογοητευτεί κι' άς μίν άπελπίζεται κανείς!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η Συνέχεια.

(Είκοσιγράφος κ. Άντα Φαφίλοπουλος)

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

3ον

Ο ΦΙΛΥΡΑΣ στην ηλικία των 19 χρονών του ένωσε να τον πλημ-μυρίσει ή ευτυχία!

Η ζωή του νέου ποιητή έχω-φίξετο τότε σε τρία κομμάτια. Έξω από τον Πειραιά, στην Αθήνα και στο Νέο Φάληρο. Στην Αθήνα μαζί με τον πατέρα του, την μητέρα του και την μικρή αδελφή του έζησε μια ήρεμη οικογενειακή ζωή. Μελετούσε κι' έγραφε στίχους. Στην Αθήνα ανέβαινε τ' απόγεμα. Έγραφε χρονογραφήματα στην Ακρόπολη, έσυζητούσε με λογοτέχνες για την ποίηση, γνώριζε δημοσιογράφους, άπλωνε όλα τα γινώριμα του. Το τρίτο κομμάτι της ζωής του και κάθε μέρας του ποιητή έκλυσε ρομαντικά πλάι στο κύμα, στην πλάζ και στην εξέδρα του Νέου Φαλήρου. Εκεί κάθε βράδυ συναντούσε την «άγερωχη» κόρη με τ' άθωα μάτια και με τη φλογερή καρδιά. Ο ποιητής ήξερε να της μιλήσει λυρικά και φλογερά. Μα κι' εκείνη, η γλυκύτατη μικρούλα, μιλούσε άθωα, απλά, χαριτωμένα. Και όμως δεν ήταν ήσυχος. Η ευτυχία του δεν τον άναυπε. Θύλαγε καινάς πώς του γεννούσαν άνησιχίες. Πόθουσε ο Ρώμος να γνωρίσει όλη τη ζωή, να την κατακτήσει, χωρίς όμως να άγγιξη την πρακτική της ύψη. Η ζωή του παρουσιάζετο ως ένα λευκορόδινο όραμα.

Αυτή η άνησιχία έκαμε τον Φιλύρα να μή μείνει πιστός για πολλόν καιρό στην πρώτη του ιδεαλιστική και ρομαντική φίλη.

Τον πρώτον καιρό η όμορφιά της, η χάρη της, η άθωότητά της, η άγερωχη απλότητά των μεθούσαν, τον έσερναν στους ούρανους. Κι' έπειτα ένα θλιβερό βράδυ, ανέκαλύψαν ότι η κόρη εκείνη ήταν κάτι λίγο γι' αυτόν... Η αγάπη του είχε κάπως κρυώσει... Έδλεπε πώς ήταν τόσα άλλα κορίτσια όμορφα και χαριτωμένα γύρω του...

Και μια μέρα ο ποιητής δεν πήγε στο βραδυό ραντεβού της «άγερωχης» κόρης... Έπειτα κάποτε ξαναπήγε... Εκείνη του έκαμε παράπονα... Μα αυτός άδικαιολόγητα την άφησε... Άλλες γόησσες τον έτραβούσαν...

Εκεί κάτω στην πλάζ και στην εξέδρα του Νέου Φαλήρου άρχισε το φλέρι με άλλα όμορφα κορίτσια. Ο νεαρός ζωηρός ποιητής με τα μάτια μάτια άρεσεν. Είχε θαυμαστικές και ως ποιητής και ως άνθρωπος. Και έτσι, έπλεξε ά-γάπες και ειδύλλια με άλλα και με άλλα κορίτσια... Η μία αγάπη διαδέχονταν την άλλη, το ένα ειδύλλιο έσβου-

τονευμένη ιδιορία

ένος

ΤΡΕΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

για ν' ανάψη άλλο... Βέβαια, οι έρωτες αυτοί ήταν άγνοι και ειδύλλιακοί. Δεν έφθαιαν πολλές φορές ούτε στο φίλι. Ήσαν θερμοί και ποιητικοί έρωτες, μα δεν ήξεραν να χαμοσυνθούν στην ύλη...

Τώρα—στην ηλικία των 20 χρόνων του—ο Φιλύρας είχε πιά την ιδέα πώς ήταν ένας κατακτητής καρδιών, ένας ολογερός Δόν Ζουάι. Και τότε, ζωγραφίζοντας τον έαυτό του, έπιασε τον έ-

Ζαΐ δουλειά
του έαυτου
με ευχέλους
και φρενιά
φρενιά

Ένα αυτόγραφο του ποιητού προς τον κ. Γιοφύλη

φαντάζετο, έγραψε το έξης ποίημά του που το τιτλοφορούσε «ο Γόης»:

Στις γειτονιές, που τ' άνοιξιάντικο το (δείλι

από κατόφλια, πόρτες, παραθύρια στήνουνε κουβεντούλες τα κορίτσια, στο μαγεμένο δειλινό που οι πέθοι, αγάλια—αγάλια στην ψυχή ανεβαίνουν κι' ύστερα στα μαλλάνια λιγωμένοι προβάλλοντας, κυτάνε ξαφνιασμένοι τα μελομάγουλα, μεσοστήθα κορίτσια, διαβαίνω στα σοκάκια ο Γόης, ο Γόης...

Κι' έπειτα ο ποιητής τοίχιζε ότι η όμορφιά του δεν κρύβεται και ότι τα κορίτσια από όπου διαβάνει ερίγουν άπάνω του τις ματιές των. Κι' έξακολουθών περιγράφει στο ποίημά ότι καλ-λώνον γι' αυτόν τα κορίτσια και καλ-λιστραβιούνται οι αδελφάδες. Άκούλου-θούν και δεύτερο και τρίτο μέρας του ποίηματος, όπου ο Γόης περιγράφει τις κατακτήσεις του και τελειώνει ύμνωντας τη Γυναίκα έτσι:

Γυναίκα, ώσαννά σε Σένα της Σάρας και του Άφρου έσύ γέννα, σε θυμιαίζω, σε άνυμνώ το έλναι μου έγίνης ή λαχτάρα, μ' άντί για εύχη σου λέω κατάρα με άδου με πώς σε άκολουθώ...

Όσο ποίητής που γρη-τεύει τη γυναίκα και σε-νεται συγγενώς αλλά-τος, είναι πάντα λεπταίσθη-τος και ρομαντικός. Δεν θέλει να φθάσει στους έρω-τές του ως τα άκρα, γιατί τρέμει μήν άντικρύσει το γυ-δαίο. Φοβάται να γίνει όλιστής και σα-κικός για να μή χάσει τις ρόδινες όνει-ροφαντασίες του...

Μ' όλα αυτά όμως πιστεύει πως εί-ναι κατακτητής καρδιών. Και γίνεται ό-λοένα πιο πολύ έγωϊστής. Οι θαυμαστές του και οι θαυμαστές του άναυγουν. Και αυτό τον κάνει τώρα έγωπαθή...

Εκείνη την έποχή συμβαίνει κι' ένα έπεισόδιο. Κάποιος γνωστός κριτικός, ο κ. Α. Κ., γνώριμος του Φιλύρα, περπα-τούσε στην παραλία του Πειραιώς μαζί του. Και έξεδήλωσαν άμφιβολία για την ποιητική του φλέβα. Ο Φιλύρας τον κύτταζε άγρια. Τότε ο κριτικός έρχισε να ερωτεύεται τον Φιλύρα και την πό-λη του. Ο ποιητής δεν άπόχησε, αλ-λά άωρησε άναυγόν τον κ. Α. Κ. και τον άρπαξε άμέσως με θυμό και τον έσπρωχνε πώς το καρπίδιωμά της παραλίας. Ήθελε να τον είξη στη θάλασσα... Εύτοχως όμως έτρεξε άλλοι περιπατητές της παραλίας και έ-γλύτωσαν τον κριτικό από ένα άκούσιο θαλασπινό λουτρό.

Αυτό το έπεισόδιο δείχνει πόσο έγω-στής, μα και εύθικτος ήταν ο Φιλύρας τότε.

Όσο περνά ο καιρός η ιδέα του Φι-λύρα ότι είναι σπουδαίος κατακτητής καρδιών αβάνει. Η έρωτική του άυτα-πάτη προχωρεί. Ζη ή ποιητής σε σφαί-ρες φανταστικές και γι' αυτό όλα τα όλπει, υπερβολικά. Μια γυναίκα ματιά, έστω και τυχαία, τον κάνει εύτοχη. Πιστεύει πως κάθε γυναίκα που τον άν-τικρύζει τον ερωτεύεται. Και πλάθει με την φαντασία του πολυάριθμα ειδύλ-λια, φανταστικά τελείως. Όλα αυτά το έ-μπνέουν στίχους. Και γράφει και γρά-φει...

Η αγάπη τώρα τον μεθ, μα και τον στενοχωρεί. Του φέρνει άνησιχίες και φροντίδες με φανταστικές άφορμές...

Ζητεί λοιπόν ο Φιλύρας να ξεπηδήσει και να δώσει διέξοδο στις στενοχώριες του αυτές. Έχει γνωρίσει πολλούς νε-αρούς λογίους και δημοσιογράφους, που γλεντούν σε μύρες και σε ταβέρνες... Γρήγορα μπαίνει και ο Φιλύρας στις πα-ρέες τους. Πίνει και αυτός, φλυαρεί, ά-παγγέλλει... Σπάζει κέφι και... ποτηρία! Νομίζει πως με τα γλέντια αυτά θα ξε-χάσει μερικώς από τους έρωτές του και ότι θα ποικίλλη τη ζωή του. Έτσι ο Φι-λύρας νίναται άποκαίτητο μέλος στις πα-ρέες των γλεντζέδων διασκευμένων της Αθήνας... Γλεντά μαζί τους ως τα με-σάνυχτα και γυρίζει κατόπιν στον Πει-ραιά.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Σ το άλλο φύλλο: Ο Φιλύρας πρακτικογράφος της Βουλής.— Π φάρ-σα της δήθεν άυτοκτονίας του κι' ά νεκρολογία του κ.λ.π.

Αίσθηματικά διηγήματα

Ένα άυτοκινητικό δύστυ-χημα με παράξενο τέλος

ΙΣΘΕ έλεύθερη άπόψε δεσποινίς
-Ε Γκλαίντς;

— Μάλιστα.

— Τότε θα δεχθήτε να φάμε γεήγορα μαζί κάτι, και να ξαναγυρίσου-με να έργασθούμε λίγο;

— Πολύ καλά.

Δεν ήταν ή πρώτη φορά που ο κύριος Φρέντνυ Μπάρτον κρατούσε την ιδιαίτερη γραμματέα του να φάη κάτι μα-ζί του για να έργασθουν ύστερα από το φαγητό. Μα εκείνο το βράδυ ή Γκλαίντς είχε την άόριστη προαίσθηση ότι θα συν-έβαινε κάτι περισσότερο. Δεν ήταν πιά μυστικό ότι ο κ. Φρέντνυ Μπάρτον ο ίδιο-κτής και διευθυντής των μεγάλων γρα-φείων «Μάρτον Κόμπαν», ήταν τρελλά έρωτευμένος με την ιδιαίτερη γραμματέα του. Ήταν άλλως τε και πολύ φυσικό έπειδή ή Γκλαίντς ήταν μια άπό τις σπάνιες εκείνες γυναίκες που γοητεύουν χωρίς καν να το επιδιώκουν. Όμορφη, έξυπνη, μορφωμένη και με εύγενικούς τρόπους, έδειχνε περισσότερο για άριστο-κράτιστα παρά για κόρη μικροαστών ό-πως ήταν στ' αλήθεια. Όλα τα κορίτσια στο γραφείο, που ήταν ξετρελλαμένα με τον όμορφο και νεαρό διευθυντή τους, την ζήλευαν για την τύχη της. Η μόνη που δεν έδινε την παραμικρή σημασία στον έρωτα του κ. Μπάρτον ήταν ή ίδια ή Γκλαίντς. Δεν ήξερε τι ήταν αυτό που την έκανε να το φέρεται με άπόλυτη ά-διαφορία και να μη δίνει την παραμικρή σημασία στις έρωτικές του εκδηλώσεις.

Εκείνο το βράδυ όμως, τα πράγματα παρουσιάστηκαν πολύ πιο σοβαρά. Μόλις γύρισαν από το πρόχειρο δείπνο στο γραφείο ο κ. Μπάρτον την ρώτησε με συγκινημένη φωνή: — Γκλαίντς; Θέλετε να γίνετε γυναί-κα μου;

Η Γκλαίντς που περίμενε ότι θα έ-φθανε κάποτε αυτή ή στιγμή, του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο άδιαφορία και άπο-κρίθηκε: — Γιατί ζητάτε ένα τέτοιο πράγμα ά-φοι γνωρίζετε πολύ καλά ότι δεν σας ά-γαπώ καθόλου;

— Σας άγαπώ όμως έγώ διπλά, είπε ο Φρέντνυ, και θα ιδήτε ότι αυτό είναι άρ-κετό για να μ' αγαπήσετε και σεις με τον καιρό.

Δεν το πιστεύω, άποκρίθηκε με την ίδια πάντοτε ψυχρότητα ή νέα. Άν δεν ήμουν άπόλύτως βεβαία ότι με αγαπάτε, ίσως θα δεχόμουν την πρότασή σας. Έ-πειδή όμως έξω ότι με αγαπάτε είλικρι-νά δεν δέχομαι. Δεν θέλω να σας κάνω δυστυχισμένο.

Πήρε το παλτό της και το καπέλλο της κι' έτοιμάσθηκε να φύγη.

— Θα δεχθήτε τουλάχιστον να σας συ-νοδεύσω ως το σπίτι σας;

— Όχι. Εύχαριστώ. Προτιμώ να πάω σιγά—σιγά με τα πόδια. Κάθομαι τόσο πολύ όλόκληρη την ήμέρα, ώστε ένας μι-κρός περίπατος θα μου κάνει καλό.

Ο Φρέντνυ δεν έπέμεινε περισσότερο έ-πειδή γνώριζε καλά τον χαρακτήρα της και καταλάβαινε ότι εκείνο το βράδυ δεν θα κατορθώνε να της άλλάξη γνώμη. Άλλά δεν άπογοητεύθηκε. Είχε άρκετη πείρα από τις γυναίκες και ήξερε ότι χρειαζόταν ύπομονη και έπιμονη.

Η Γκλαίντς γύρισε στο σπίτι της άρ-κετά άργά και περπατούσε στις μύτες των ποδιών για να μη ξυπνήσει τους γέ-ρους γονείς της. Μα ή μητέρα της δεν εί-χε άποκοιμηθή περιμένοντάς την, και βγήκε για να την καληπερίσει.

— Πάλι δουλειά είχες; την ρώτησε.

— Κάτι περισσότερο από δουλειά, άπο-κρίθηκε ή Γκλαίντς.

— Άηλαδή;

— Ο κ. Φρέντνυ με ζήτησε σε γάμο.

Τα μάτια της γρηώς άστραψαν από χαρά. Άπλωσε τα κοκαλιάρικα χέρια της και την άγκάλιασε ένθ μουμούριζε με φωνή που έτρεμε από την συγκίνηση: — Με το καλό παιδάκι μου! Με το κα-λό! Πάντα το έλεγα έγώ ότι θα έχης κα-λή τύχη. Και μήπως δεν σου άξίζει; Έ-τσι θα μπορέσουμε κι' έμεις, ο παράλυ-τος πατέρας σου κι' έγώ, να ιδούμε μια καλή ήμέρα στα γεράματά μας κι' ο ά-δεσφούλης σου να γίνη κάτι περισσότερο από ένας εγγάτης. Με το καλό παιδί μου, με το καλό...

Τα λόγια της γρηώς μητέρας της ήταν τόσο συγκινητικά και ή χαρά που έλαμ-πε στα μάτια της τόσο μεγάλη, ώστε ή Γκλαίντς δεν τόλμησε να της ειπή πώς είχε άποκρούσει την πρόταση του προί-σταμένου της. Το άλλο πρωί, όταν εκεί-νος της ξανάκανε λόγο, φάνηκε λιγώτερο άδιάλλακτη.

Δέχομαι να παντρευθούμε του είπε, αλλά υπό ένα όρον. Ο γάμος μας θα εί-ναι έντελώς φαινομενικός. Δεν θα είμαι γυναίκα σας, παρά μόνον στα μάτια του κόσμου. Θα ζούμε μα-ζί, αλλά δεν θα είμα-στε άνδρόγυνο.

Ο Φρέντνυ δέχθη-κε τον βαρύτατο αύ-τόν όρο έπειδή είχε άπόλυτη πεποίθηση ό-τι ή όρεμη της αγά-πης του θα κατάφε-ρε να λύσει τον πά-γο της καρδιάς της.

Εύθως μετά τον γάμο έφυγαν, όπως φεύγουν όλοι οι νεό-νυμφοι, για το γαμή-λιο ταξίδι. Ήταν έ-νας παράξενος μήνας του μέλιτος, με τρυ-φερότητες που δεν ξεπερνούσαν ποτέ το χειροφίλημα. Ο Φρέντνυ είχε όπλισθ

με άπεριόριστη ύπομονη και είχε άπόφαση να συμμορ-φωθεί άπόλυτα με την ύπό-σχεση που είχε δώσει στην γυναίκα του, ως την ήμέρα που θα καταλάβαινε ότι άρ-χιζε να λυώνη ο πάγος.

Κάποιο βράδυ συναντήθη-καν στο σαλόνι ενός ξενο-δοχείου με την λαίδη Σησ-τρεν, μια παλιά γνώριμη

του Φρέντνυ. Ήταν μια ζωντοχήρα, ως 30 ετών, άρκετα νόστιμη και πρό πάντων πολύ διαχυτική. Ο Φρέντνυ της σύστησε την γυναίκα του και ή λαίδη δεν εύρισκε λόγους για να επαινέση την όμορφιά της, την έξυπνάδα της, τους καλούς της τρό-πους.

Τρεις ήμέρες άργότερα έφθασε ή λαίδη Σηστρεν πρωί—πρωί στο ξενοδοχείο και πρότεινε στο άνδρόγυνο μιάν έκδρομη με το άυτοκίνητό της. Η Γκλαίντς προφα-σίσθηκε κακοδιαθεσία.

— Τότε θα επιτρέψετε στον Φρέντνυ να με συνοδεύει μόνος, είπε ή ζωντοχήρα. Άλλως θα γυρίσωμε πριν το μεσημέ-ρι και θα φάμε όλοι μαζί.

Ο Φρέντνυ προσπάθησε ν' άποφύγη την πρόσκληση, αλλά ή Γκλαίντς του είπε:

— Δεν θα ήταν καθόλου εύγενικό να άρνήθης την συντροφία σου σε μια παλιά σου φίλη.

Η λαίδη προσποιήθηκε ότι δεν κατά-λαβε τον ύπαινιγμό που ύπήρχε στις τε-λευταίες λέξεις της νέας και έφυγε χα-ρούμενη και γελαστή, συνοδευόμενη από τον Φρέντνυ.

Άτελείωτο ώστόσο της φάνηκε της Γκλαίντς εκείνο το πρωί. Και ή στενο-χώρια της μεγάλωσε άκόμη περισσότερο όταν, κατά το μεσημέρι, πήρε ένα τηλε-φώνημα του Φρέντνυ που της έλεγε ότι θα άργούσε δύο ως τρεις ώρες άκόμη έ-πειδή είχε χαλάσει το άυτοκίνητο της λαίδης. Παράγγειλε το φαγητό της στο δωμάτιο και χωρίς ούτε να το άγγίξη κών, βγήκε και κάθισε στον εξέωστη άπ' όπου φαινόταν ο φαρδύς δημόσιος δρό-μος από τον οποίο θα γύριζαν ή λαίδη και ο Φρέντνυ. Η ώρα πήγε πέντε, έξη, βράδυασε! Μα οι έκδρομείς δεν φαίνον-ται πουθενά. Τότε, σε μια στιγμή που ο θυμός της είχε φθάσει στο κακώροφον,

μάζεψε γρήγορα - γρήγορα τις βαλίτσες της και χωρίς ν' αφήσει την παραμικρή γραμμή ή προφορική παραγγελία για τον άνδρα της, πήρε το ξηρό και έφυγε για την Μασσαλία.

Διανυκτέρευσε σε ένα ξενοδοχείο, αποφασισμένη να συνεχίσει την άλλη μέρα το ταξίδι της για το Λονδίνο. Το πρωί που ξύπνησε, παράγγειλε να της φέρουν μαζί με το πρόγευμα και μιαν έφημερίδα ελπίζοντας ότι θα κατάφερνε με τον τρόπο αυτό να διασκεδάσει λίγο τις σκέψεις της. 'Αλλά το πρώτο πράγμα που διάβασε και που την έκανε να βγάλει μιαν τρομαγμένη φωνή, ήταν το αυτοκινητιστικό δυστύχημα που είχε συμβεί κοντά στο Μόντε - Κάρλο και του οποίου είχαν πέσει θύματα ή λαίδη Σηστρεν και κάποιος κύριος που όποιον δεν είχε εξακριβωθεί ή ταυτότητάς. «Τα θύματα μεταφέρθηκαν εις το νοσοκομείο «Σαρντέ» - έλεγε στο τέλος η είδησις - ή δε κατάστασις των είναι πολύ κρίσιμος».

'Η Γκιλαίντς ένοιωσε ένα σάξιμο στην καρδιά της. Ντύθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, μάζεψε πρόχειρα τις βαλίτσες της και έφυγε άμέσως με ένα αυτοκίνητο για το Μόντε - Κάρλο.

— Πού είναι ο άγνωστος του χθεσινού δυστυχήματος; ρώτησε σαν τρελλή όταν έφθασε στο νοσοκομείο. Είναι ο άνδρας μου!

'Η άρχινοσοκόμεος προσπάθησε να την καθησυχάσει και την ώδηγησε μέσα σ' ένα θάλαμο. 'Επάνω στο κρεβάτι διέκρινε ή Γκιλαίντς ένα τελείως άγνωστο πρόσωπο. Στην αρχή στάθηκε κατάπληκτη και ύστερα βγήκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε από τον θάλαμο πεπειδή τα κλάματα της άπειλούσαν να μεταβληθούν σε ένα δυνατό ύστερικό γέλιο, από την ανακούφιση που ένοιωσε.

Πήδησε πάλι στο ταξί και παράγγειλε στον σωφέρ να την πάει στο ξενοδοχείο που έμενε ως την προηγούμενη ημέρα. Μόλις έφθασε εκεί βρήκε ένα γράμμα του Φρέντυ που της ζητούσε συγγνώμη και την πληροφορούσε ότι είχε φύγει για το Λονδίνο πιστεύοντας ότι θα την εύρισκε εκεί. «'Αν όμως κατά σύμπτωση ελθίσκεις ακόμη στο Μόντε - Κάρλο, ε- γραψε στο τέλος, περιμένε με εκεί. Θέω γυρίσω άμέσως».

«Θα σε περιμένω», ψιθύρισε ή Γκιλαίντς. 'Ανέβηκε επάνω, αλλά αντί να πάει στο δικό της δωμάτιο πήγε στο δωμάτιο του Φρέντυ και εγκαταστάθηκε εκεί μέσα. 'Απλωσε τις πιτζάμες της δίπλα στις δικές του, έβαλε τις παντούφλες της δίπλα στις δικές του και ύστερα ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του περιμένοντας. Δύο ώρες αργότερα χτύπησε το τηλέφωνο. Τό χέρι της έτρεφε καθώς σήκωσε το ακουστικό.

— 'Αλλά! Σ' είσαι άγάπη μου; άκουσι την φωνή του Φρέντυ.
— Ναι χρυσέ μου, του αποκρίθηκε χωρίς να παρανενοηθεί καθόλου για την τρυφερότητά της. 'Από πού τηλεφωνεί;
— 'Από το αεροδρόμιο του Παρισιού. 'Ερχομαι άμέσως....

— Σε περιμένω, φώναξε ή Γκιλαίντς και έκλεισε το τηλέφωνο.

Σε λίγο φάνηκε ο Φρέντυ: ρίχθηκε στην άγκαλιά του και του πρόσφερε τα χείλη της.

— Χρυσή μου γυναίκα! ψιθύρισε.

— Ναι, θέλω να είμαι ή χρυσή σου

γυναίκα! αποκρίθηκε ή Γκιλαίντς χαμηλώνοντας τα μάτια και κοκκινίζοντας.

'Αρχισε πολύ να φύγει από την άγκαλιά του. Και τότε μόνον έμαθε ότι ο Φρέντυ είχε αφήσει την λαίδη Σηστρεν μαζί με έναν σωφέρ για να επισκευάσουν το αυτοκίνητο και είχε γυρίσει στο Μόντε - Κάρλο λίγες στιγμές ύστερα από την δική της φυγή για την Μασσαλία. Το δυστύχημα είχε γίνει πολύ αργότερα, μετά την επισκευή του αυτοκινήτου. 'Ο άγνωστος του νοσοκομείου ήταν ο σωφέρ.

— Όταν αργότερα έμαθαν ότι τα θύματα είχαν διαφύγει τον κίνδυνο ή Γκιλαίντς είπε στον Φρέντυ:

— Δεν φαντάζομαι να υπάρχει άλλο αυτοκινητιστικό δυστύχημα που να πήρε

ένα τόσο εύτυχισμένο τέλος!

ΠΩΛΙΝΑ ΡΙΒΑ

3 άστεϊα

ΤΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕ

— Τί προτιμάτε από τα δύο, δεσποινίς; Τό κρασί ή την μπόρα;
— Την σαμπάνια!

ΔΥΣΚΟΛΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ

— Πόσα τσιγάρα καπνίζεις την ημέρα;
— 'Εξαρτάται από τ'όσο... πόσους γνωστούς θα συναντήσω.

ΠΑΕΙ ΠΟΛΥ

— Δεν ξέρω τι να χαρίσω στην γυναίκα μου για τ'ό γενέθλιά της.
— Γιατί δεν την ρωτάς;
— Δεν θέλω να ξεδέσω τόσο πολλά.

'Η διδασκαλία του κ. Σχολαστικού —

ΑΝΔΡΑΣ ΛΑΧΕΙΟ

'Η γνωστή 'Αμερικανική ήθοπος του κινηματογράφου Έλεν Σίμσον άπεφάσισε να παντρευθεί. 'Αλλά σαν γνήσια 'Αμερικανική ήθοπος ένοιωσε να κάνει ένα γάμο όσο το δυνατόν πιο πρωτότυπο. Κατόρθωσε λοιπόν να συγκεντρώσει μέσα από «'Οδηγούς Διευθύνσεων» διαφόρων χωρών, τα όνόματα και τις διευθύνσεις διακοσίων περίπου ανυπάνδρων κυρίων οι όποιοι ήταν οι ύποψήφιοι γαμπροί χωρίς να έχουν οι ίδιοι την παραμικρή ιδέα της τύχης που τους περιμενε. 'Εγραψε τα όνόματα αυτά μέσα σε μικρούς κλήρους και τους έριξε μέσα στην άνοιχτή όμπρέλλα της την όποιαν μετέβαλε σε κληρωτιά. 'Υστερα ψάρεψε ένα κλήρο και τράβηξε τ'ό όνομα ενός... 'Ινδού που κατοικούσε σε μιαν μικρή πόλη των βορείων 'Ινδιών. Χωρίς να χάζη καιρό έφυγε για τ'ας 'Ινδίας όπου ανέκαμψε με μεγάλη της χαρά ότι ή τύχη της είχε φανή πολύ εύνοική. 'Ο ύποψήφιος γαμπρός ήταν ένας νέος 26 ετών, με όραιότατο πρόσωπο και άκδηλη, π'ό ώραίο άνδρικό παράστημα. Τ'όν συνήντησε μέσα στο μικρό έργαστήριό του όπου κατεσκεύαζε διάφορα πηλίνα αντικείμενα επειδή τ'ό επάγγελμά του ήταν άγγειοπλάστης. Τ'ό έξηγήσε με ένα διευκρινιστικό περί τίνος έπρόκειτο, τ'ό έρ'ξε και μερικώς σαγηνευτικές ματιές και έτοιμ, λίγες μέρες αργότερα, τ'όν άπήγαγε για την Νέα 'Υόρκη όπου και έτελέσθησαν οι γάμοι. 'Ο ώραίος 'Ινδός προσαρμόσθηκε πολύ γρήγορα στις άμερικανικές συνήθειες και κατόρθωσε να έξεληχθ' σε ένα πρώτης τάξεως τζέντλεμαν που πρόκειται τώρα να «γυρίσ'» κι' αυτός τ'ό πρώτο του φίλμ!

Μάθημα τρίτον

'Ηγαθητοί μοι μαθηταί,

Ούκοὺν γε νῦν ἀσμένως

'Αείποτε λιμοκτονῶν καὶ τρισεπεινασμένος
Διδάξαι ἀποτολμῶ ὑμᾶς ἢ καὶ τονίσαι μᾶλλον
Περὶ ρημάτων, βέλτεστοι, ρημάτων ἀνωμάτων!...
'Εγὼ γάρ, ὡς ἐπίστασθε, βαβαί.... νενηστικὸς
'Ακαψίμας καλούμενος καὶ δὴ Σχολαστικὸς
Μεστὸς σοφίας, κράτιστοι, πολλοὺς γάρ δὴ μαθήμασι.
Οὐ πέποιθα, οὐ πέπεισμαι ἀπλῶς τοῖς κείνων ῥήμασι

'Ὡς ῥῆμα δὲ ἀνώμαλον, ἐν πλήρει ἀνωμαλίᾳ
'Όταν δὲ κατατρούγωμαι μελαίνῃ ἀφιλίᾳ
'Εν μόνον ῥῖμα δέδοκα ἱερόχειρ ἐν τῷ λόγῳ
'Απλῶς τὸ ῥῆμα: τρώγω!...
Ῥῆμα τὰ μᾶλ' ἀνώμαλον, οὐκ ἦν γενέσθαι ἄλλως
'Εν τούτ' ὃ ἄνδρες εἰθισμαι, ὡς τρώγων ἀνωμάλως.
Πρόθυμος δὲ αἰείποτε φωνάζει τὸ «εὐοῖν!»

Κατὰ Παρασκευὴν
'Όπότε, μαθηταί μοι τίς, ἀνὴρ πάνυ καλὸς
Γεῦμα πλουσιόπαρχον προσφέρων δαψιλῶς
Μοιραίως ἀναγκάζει με σαφῶς παραδεχθῆναι
'Ότι τὸ «τρώγειν» κλίνεται συχνάκις ὁμαλῶς
Καὶ ὅτι πάντ' ἀνώμαλον τὸ ῥῆμ' αὐτὸ, οὐκ εἶναι!...
Πλὴν ὅμως τοῦτο γίνεται, τελείως ἐξ ἀπίνης
Καὶ θῆμα ὁ ταλαίπωρος πανταρχῶδους πείνης
Πέπεισμαι δὴ καὶ πέποιθα, αὐτοδικαίῳ λόγῳ
Πῶς ῥῆμα ἀνώμαλον ἐστὶ — τρεῖς φεῦ!... — τὸ ῥῆμα: τρώγω!...
Ο κ. ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΣ

ΒΑΣΙΛΗΑΣ Ρενέ είχε ένα χαριτωμένο μπιμπέ, μιαν όμορφη κορούλα που την έλεγαν Γιολάντα.

— 'Όταν όμως ή Γιολάντα μεγάλωσε, παρατήρησαν όλοι με φρίκη ότι: τὰ γαλάζια ματάκια της δεν είχαν χαμιά έκφραση: παρά τὸ υπέροχο γέωμα τους, ή καυμένη ή μικρούλα ήταν τυφλή!

Καί ή μητέρα της ή βασίλισσα έβλαψε, όλοένα έβλαψε και έλεγε στον σύζυγό της:

— 'Ω αὐθέντα μου! Τί φρίκη! 'Επέγραψε στον κόσμο ένα παιδί για να τὸ κάνωμε δυστυχισμένο!

Μά ο βασιλῆας Ρενέ, που είχε μεγάλη εύθυμοσία, άπαντούσε:

— Φίλη μου δεν όφελεί να κλαίμε αδιάκοπα: πρέπει να φροντίσωμε ώστε τὸ παιδί μας νά ανατραφῇ χωρίς να νοιώσει ποτέ την άτυχία του.

Μοῦ φαίνεται δὲ πὼς θά τὸ κατορθώσωμε, αν την κλείσωμε σ' ένα πύργο, επάνω στο όροπέδιο του Μπῶ. 'Εκεί θά την περιστοχίσωμε με άφωσίωμένους δοῦλους, που θάχουν μοναδική τους φροντίδα να μην αναφέρουν ποτέ μπροστά της ένα χρώμα ή ένα σχῆμα.

'Ο σοφός εφημέριος, θά της μάθῃ μουσική και φιλοσοφία. 'Η Γιολάντα θά μάθῃ να κρίνῃ με τὰ μάτια της ψυχῆς της που ποτέ δεν ξεγελιούνται και θά παίξῃ κάθε μουσικό όργανο. Τριγύρω της θά βάλωμε τὰ πιο μυρωμένα λουλούδια και έλπίζω πολύ πὼς θά μπορέσῃ να ζήσει χωρίς να καταλάβῃ ότι είναι τυφλή....

'Ετσι κι' έγινε. 'Η μικρή πριγκίπισσα Γιολάντα κλείστηκε σ' ένα μεγάλο πύργο, στην κορυφή του όροπεδίου του Μπῶ. 'Ο εφημέριος της έμαθε άρπα, κιθάρα, βιολί. 'Η τροφός της την νανούριζε μ' άτελείωτα παραμῦθια κι' όλόκληρα τραγούδια και με άγρυπνη φροντίδα, με μιαν άγάπη που τίποτε δεν την κλονίσει, τροφός, εφημέριος και υπηρέτες άπέφευγαν να όνομάσουν ποτέ μπροστά της ένα χρώμα, ή ένα σχῆμα.

'Ετσι ή μικρή πριγκίπισσα άπόκτησε σε λίγο ένα θαυόσιο λεξάριο: Τίς βελουδένιες όμπρες της, επί παραδείγματι, τίς έλεγε όμπρες άπό ροδακινένιο χνούδι, όσες ήσαν από σάτεν τίς έλεγε όμπρες από ύφασμα μελιζάνας. Καί την καταλάβαιναν όλοι πολύ καλά.

Όι Προθηγκανοί άγαπούσαν τόσο πολύ τὸν βασιλῆα τους Ρενέ, ώστε κανείς έξω από την πόλη δεν έμαθε ποτέ την άναπρία της πριγκίποτ'ας. 'Ετσι ο πρίγκιπας της Λωρραίνης, ο Ζάν ντε Βωντεμόν που είχε άρραβωνιασθῇ την νέα την ημέρα της γεννήσεώς της, δεν έγνώριζε πὼς ή Γιολάντα ντε 'Ανζού, ή κόρη του βασιλῆα Ρενέ, ήταν μιαν δυστυχισμένη τυφλή νέα.

Όταν ή Γιολάντα συμπλήρωσε τὰ δεκάτ' της χρόνια, ο

Ένας θρύλος τῆς Προθηγκίας

'Η πριγκηποπούλα του Μ Π Ω

Ζάν ντε Βωντεμόν άφησε την Λωρραίνη και με πολυπόθητη άκούσθια ήρθε στην Προθηγκία να βρῇ την μηστή του και γιορτάσῃ τὸς γάμους του. 'Όταν έφτασε στο 'Αδινόν, έίπε στους άκολουθους του: «Τὸ στέμμα της κεφαλῆς μου είναι άνίσχυρο να συγκρατῇ τὸς πόθους της καρδιάς μου. Λατράω να δῶ την μηστή μου σαν να ήμουν κοινὸς θνητός. Θά κάμω ένα γύρο στο Μπῶ και θά προσπαθῶ να ιδῶ την Γιολάντα».

'Ετσι έίπε ο πρίγκιπας ντε Βωντεμόν και με τὸ χριζὶ του άλογο έτρεξε ράν άστραπή στην πεδιάδα του Ζαίν Ρεμύ. Καί οι καλοί γωρκοί που τὸν έβλεπαν έλεγαν: «Πάει! Τούστριψε! Για να τρέχῃ σαν δαιμονισμένος μ' αὐτὸ τὸ λιοπύρι: στην πεδιάδα του Μπῶ, φαίνεται πὼς κι' ή τελευταία βίδα που συγκρατοῦσε τὸ μυαλό στή θέση του έσπασε!»

Μόλις ο πρίγκιπας έφτασε στο Μπῶ, είδε ν' άπλώνεται μπροστά του ή παραμυθένια πεδιάδα του Κρό. 'Όταν άγγάντησε την έκθαμβωτική όμορφιά του όρίζοντα, ο Ζάν Βωντεμόν ξετρελλάθηκε. 'Ερχόταν από τὸ Νανσύ, πόλη ή πέσοχη μᾶ βροχερή, όπου οι πέτρινες σκεπές τὸν σπιτιῶν της και ή βαρεία της καταχνιά δεν θύμιζαν καθόλου την γαλάνη χώρα που πρωτοαντίκρουε!

'Αφού έκαμε μάταια πολλές φορές τὸν γύρο του πύργου, ο ντε Βωντεμόν έίπε:

— Δεν βρίσκω πουθενά πόρτα: χωρίς άλλο τὸ φωτοβόλημα τὸν ήλιου μου θαμπώνει τὰ μάτια!

Ξανάκαμε τὸν γύρο τὸν τευγών, έψαξε για πόρτα, μᾶ του κάκου: γιατί ο βασιλῆας Ρενέ είχε λάβει κάθε προφύλαξη και κανείς δεν μπορούσε να μῇ στον πύργο παρά από ένα κρυφὸ πέρασμα που μόνον αὐτὸς τὸ γνώριζε.

'Όταν ο Ζάν βρέθηκε στο μέρος απ' όπου ξεκίνησε, έτριψε και ξανάτριψε τὰ μάτια του.

— Αὐτὴ τῆ φορά, έίπε, θά βάλλω σημάδι και θά προχωρῶ σιγά - σιγά.

Μά ξανάβρε στο ίδιο μέρος χωρίς ν' ανακαλύψῃ τίποτε κι' ένῳ έξενε συλλογισμένος τὸ μέτωπό του, άκουσε ν' ανεβαίνη από τὸν κῆπο, που άδικα τὴσιν ὥρα έφερνε γύρω, μιαν ύπερκόσμια μελωδία, ένα τραγούδι άρμονικό. Για να ιδῇ ποὺς τραγουδοῦσε, ο πρίγκιπας πλησίασε τὸ άλογό του στον τοίχο, σηκώθηκε όλόρθος πάνω στη σέλα και τότε αντίκρουσε έναν κῆπο όμορφο σαν παραδεισένια γωνιά, που είχε στο κέντρο του μιαν συστάδα από συκίες. Σε μιαν άκρη διακρινόταν ένα μικρούτσικο μαρμαριζένιο ύποδηματάκι.

Θά άνήκε σίγουρα στο πρόσωπο που τραγουδοῦσε. Τότε, ο Ζάν ντε Βωντεμόν που ήταν είκοσι χρονών, χωρίς να πολυσυλλογισθῇ, όπως κάλλιστα θά έκανε κάθε νέος της ηλικίας του, δρασκελίσε τὸν μανδρότσιγο, πήδησε σε μιαν πελούρα, έσπασε τὰ λουλούδια και έτρεξε σαν σίφουνας πρὸς ένα υπέροχη νέα, καθισμένη σ' ένα μαρμαρινο παγκάκι στον ίσιον τὸν σκαλόν.

— Γιολάντα! Γιολάντα! Είσαι σὺ;

— 'Οε μου! Ποιά είναι σὺ τῆ άγνωστή φωνή; Ποὺς μου μιλεῖ; 'Από πού έρχεσθε;

— 'Από πού έρχομαι, Γιολάντα; Μᾶ από την Λωρραίνη! Είμαι ο Ζάν ντε Βωντεμόν ο άραβωνιαστικὸς σου! 'Ω! πόσο είσαι όμορφη! Ποτέ μου δεν σε φαντάστηκα έτσι! Τὰ μάτια σου είναι γαλάνα σαν τὸν σφαιρό, τὰ χείλη σου έχουν τὸν κερασίου τὸ χρώμα και τὰ μαλλιά σου μοιάζουν με ὥριμα στάχυα!

Τρομαγμένη ή φτωχή μικρή έλεγε τρέποντας:

— Τὰ γαλάνα μάτια μου!... Τὰ χείλη μου!... Τί σημαίνει χείλη με χρώμα κερασίου; Τί είναι; Για ποὺ πράγμα μιλάτε; Τί σημαίνει?

'Ο Ζάν ντε Βωντεμόν την κῆτταξε καλύτερα. Τὰ μάτια της ήσαν στ' αλήθεια πάρα πολύ όραια, βαθνύαλανα, μᾶ τὸ μάτια αὐτὰ ήσαν χωρίς έκφραση! Τότε, τρέποντας, πρὸς σθανόμενος τὸ τρομερὸ δυστύχημα που τὸν άπειλούσε, φώναξε:

— Γιολάντα! Γιολάντα! Κόψε μου τ' άσπρο τριαντάφυλλο που είναι κοντά σου... σε ίκετεύω... δός μου το!

'Η Γιολάντα άπλωσε τὸ χέρι κι' έκοψε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Κατατρομαγμένος ο πρίγκιπας, πνιγμένος από τὴν συγκίνηση, φώναξε σαν τρελλός:

— Τυφλή! τυφλή!

Είνα: τυφλή!

Παγωμένη από τὸν φόβο, ή νέα σηκώθηκε:

— Τυφλή; τυφλή; — έπανα ελάμβανε — τί θά πῇ τυφλή; Κάτι τὸ τρομερὸ νοιώθω να πέφτῃ επάνω μου! Τί είναι πριγκίπη; Τί σημαίνει τυφλή;

'Ακούγοντας φωνές ή τροφός πετάχτηκε από τὸν πύργο, φτωχή γυναίκα! Σε δύο λεπτά ο μνηστήρ κατέστρεψε δεκάτ' χρόνια βαθείας τρυφερότητας και άνοητης άσφαίσωσης.

'Ο Ζάν ντε Βωντεμόν έφυγε με λυγμούς, συνάντησε την άκολουθία του και όλο: με δόκνα διεσθονήσαν στην καλή πολιτεία του Αἰξ...

'Όταν έφτασε πρὸς τὸ βασιλῆα ο Ζάν ρίχτηκε στα πόδια του:

— Μεγαλειότατε, θά με συγχωρέσετε; Φατέρωσα στην Γιολάντα την άναπρία της! 'Αλλά δώστε την μου! Θά την άναπα τόσο και μέσα στην άγκαλιά μου θά την κάμω να ξεγαστῇ την άτυχία της!

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ο βασιλῆας Ρενέ άκούμπησε τὸ στέμμα του στο τριαντάφυλλο που έβλεπε εκεί τὸ σπαθί του και δεν ήπηρεσαν πᾶ οὔτε βασιλῆας οὔτε πριγκίπας, μᾶ δυὸ δυστυχισμένοι άνθρωποι που έκλαιαν ένωμένοι στον ἴδιο πόνο....

Τὸ βόδου, ή γρητ' τροφός του βασιλῆα ήρθε να τὸν βρῇ στην κάμαρά του: τὸν είδε τρομερὸ άνήσυχτο, γιατί δεν έίγε άπόβια πολήσσει να πῇ τίποτε στην γυναίκα του.

— Καταλαβαίνω, έίπε ή καλή νοιά. Μᾶ ἴσως δεν χάζη

καν όλα. Στα μέρη αυτά υπάρχει ένας σπουδαίος γιατρός που τον λένε Νοστράδαμο· αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο Σαίν-Ρεμύ. "Αν μπορούσες να τον συναντήσεις, θα σου έδινε ίσως κάποια συμβουλή να βγής από την στενοχώρια!

Ο βασιλιάς Ρενέ φώναξε άμέσως τον Ζαν ντε Βοντεμόν που δεν είχε ακόμη πλαιώσει. "Εσέλλωσαν τ' αλογά τους, έτρεξαν σαν άερας κι' έφθασαν στο Σαίν-Ρεμύ. Όταν ο Νοστράδαμος έφτασε στον πύργο του Μπώ, τον έπληξαν άμέσως στην κάμαρα της νέας· είχε δυνατό πυρετό και παραλήρημα.

Ο Νοστράδαμος, αφού την κούταξε καλά-καλά, είπε:

— Γερónτισσα, φόρεσέ της το χτεσινό της φόρεμα και πήγαινε την στον κήπο, σε μία ώρα θα ξεμερώσει· να καθήσης την περιγρήπασα στο μαμαρίνο παγκάκι κάτω από τις συκιές....

Η γρηά τροφοός ώδήγησε την Γιολάντα στον κήπο και καθήσε κάτω από τις συκιές.

Ο Νοστράδαμος φώναξε την καμαριέρα:

— Δός μου ένα μαντήλι! Δίπλασε έπειτα το μαντήλι, έδεσε μ' αυτό το μάτι της νέας και έλεπε στον βασιλιά:

— Μεγαλειότατε, πάμε να περιπατήσωμε στον κήπο· όσο για σάς, νεαρέ, ξεκαθαρίστε τη θέση σας!

Ο Ζαν ντε Βοντεμόν όταν είδε την άρραβωνιαστική του στην ίδια θέση με την χτεσινή, και με τα μάτια δεμένα, γονάτισε μπροστά της:

— "Ω! βασίλισσα της ζωής μου, γλυκειά μου Γιολάντα! της είπε. Πώς θα σε κάμω να λησμονήσης τη λύπη που σου προέξηνσα; Η ζωή μου δεν θα είναι γι' αυτό άρχετή. Θα σου δώσω τα λαμπρότερα παλάτια μου, τις πιο άραχνουφάντες και χρυσοκεντημένες φορεσιές, μα πάνω απ' όλα, Γιολάντα, θα σου δώσω την απέραντη αγάπη μου!...

Και έλεγε, έλεγε ο νέος, γονατιστός μπροστά στην μικρή τυφλή, που λίγο — λίγο άρχισε να συγκινείται από τα τρυφερά λόγια του...

Έπειτα από κάμποση ώρα ο Νοστράδαμος κι' ο βασιλιάς ξαναγύρισαν.

Ο Νοστράδαμος κούταξε τη νέα και είδε πως το μαντήλι που σκέπαζε τα μάτια της ήταν μουσκεμένο.

Τότε είπε στην καμαριέρα:

— Λύσε το μαντήλι!

Η καμαριέρα έλυσε το μαντήλι, κι' ο του θάψματος, ή μικρή Γιολάντα έμπηξε μια φωνή άπολυτρώσεως: γιατί μόλις έκλειψε ανέδλεψε!

Και τα δάκρυά της έομιξαν με τα δάκρυα όλων των παρόντων που έκλαιαν κι' αυτοί από την υπέρτατη χαρά....

Η παράδοσις αυτή κλείνει ένα μεγάλο σύμβολο: όταν ή ζωή σας φαίνεται πολύ σκληρή κι' άνυπόφορη και βαρύνει άβάσταχτα στους ώμους σας σκεφθήτε τη μικρή τυφλή και θυμηθήτε πως της έφτασαν μερικά δάκρυα για να της δώσουν τη λύτρωση... την χαρά.

(Διασκευή δίδος Μαίρης Κρι—ντέ)

ΜΑΙΡΙ ΓΚΑΣΚΕ

Για να γνωρίσετε τον έαυτό σας

Μήπως είσδε...

... «ΨΩΡΟΠΕΡΗΦΑΝΟΣ»;

Δεν είναι, βέβαια, εύχαριστο να μιλούμε για τα ελαττώματά μας. Αλλά, χωρίς το αγνώθι σ' αυτό ν' πώς θα μπορούσαμε να διορθωθούμε; Άλλωστε αυτά τα λέμε με ταξύ μας, έμπιστευτικά.

Ας δούμε λοιπόν μήπως έχετε το άπισιο ελάττωμα της «ψωροπερηφάνειας». Και στην καταφατική περίπτωση, δεν μένει καμιά αμφιβολία ότι θα καταβάλλετε κάθε προσπάθεια ώστε να εξαλειψετε το ταχύτερον ένα ελάττωμα το οποίο όφειλεται συνήθως μάλλον σε έλαφρότητα παρά σε κακία, υποβιβάζει όμως τον άνθρωπο πολύ.

★ 1ον) Όταν συζητήτε χρησιμοποείτε εξεζητημένους όρους και έκφρασεις για να κάμετε εντύπωση στους άλλους;

★ 2ον) Όταν περπατάτε στον δρόμο, προσπαθείτε να προσελκύσετε τα βλέμματα των άλλων και να τους κάμετε να σκεφθούν: «Κάτι θα είναι αυτός»;

★ Όταν όμιλήτε με κατωτέρους σας προσπαθείτε με κάθε τρόπο να τους δώσετε να καταλάβουν ότι στέκεστε πιο ψηλά;

★ 4ον) Όμιλείτε δυνατά και σε τόνο που να ξεχωρίζει από τους άλλους;

★ 5ον) Έπιδιώκετε την συννεπατροφή με ανθρώπους που έχουν ύψηλες θέσεις ή μεγάλη περιουσία, άδιαφορώντας για τα πραγματικά φιλικά αισθήματά τους προς σάς;

★ 6ον) Αναφέρετε διαρκώς τις καλές σας σχέσεις, την ωραία διαρρύθμιση του σπιτιού σας και διάφορα άλλα ζητήματα που δεν ενδιαφέρουν τους άλλους;

★ 7ον) Λέτε ότι ράβισθε στον καλύτερο ράφτη, ενώ ντύσεσθε με δούσις σε έναν ράφτη τριτής τάξεως;

★ 8ον) Όταν άκούετε να γίνεται λόγος για σπουδαία πρόσωπα, σπεύδετε άμέσως να βεβαιώσετε ότι συνδέε-

στε άπαιτήστε, λοιπόν, με ειλικρίνεια στον έαυτό σας σε κάθε ένα από τα 16 κατωτέρω έρωτήματα μ' ένα ΝΑΙ ή ένα ΟΧΙ.

Και αν μ'έν τ'ΝΑΙ δεν υπερβαίνουν τα 4—5, είσθε εύτυχως άπληλαγμένοι από το ελάττωμα αυτό. Αν τ'ΝΑΙ φθάνουν τα 7—8, έχετε δυστυχώς το ελάττωμα και πρέπει να προσέξετε τον έαυτό σας. Αν όμως τ'ΝΑΙ υπερβαίνουν τα 10, ο χαρακτήρας είναι κακός και πρέπει να καταπολεμήσετε συστηματικά το ελάττωμά σας, πριν γίνετε όριστικά αντιπαθής στους άλλους και χάσετε κάθε φίλο.

σθε στενωός μαζί τους;

★ 9ον) Όταν σάς συνιστούν κάποιον άγνωστό σας, παίρνετε το ύφος σπουδαίου ανθρώπου;

★ 10ον) Όταν σάς διηγούνται ένα ώραίο ανέκδοτο, γελάτε με τη καρδιά σας ή προσπαθείτε να δείξετε ότι γελάτε από ευγένεια;

★ 11ον) Σας άρέσει να κάνετε κριτική για τους πάντας και για τα πάντα;

★ 12ον) Όταν σάς προσφέρουν ένα σιγαρέττο, κυττάζετε άμέσως τί μάρα είναι και παίρνετε περιφρονητικό ύφος όταν δήτε πως δεν είναι έξαιρετικό;

★ 13ον) Όταν έμφανίζεσθε στον δρόμο με ανθρώπους που δεν είναι πολύ καλοντυμένοι, στενοχωρείσθε;

★ 14ον) Αγοράζετε διάφορα αντικείμενα όχι έπειδή χρειάζονται, αλλά έπειδή θεωρείται «καθώς πρέπει» να τ'άχετε;

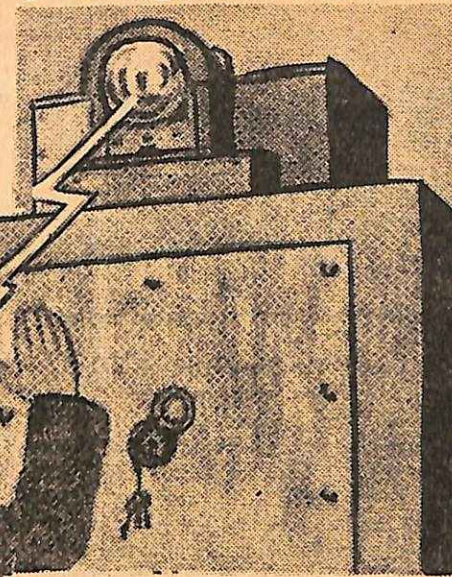
★ 15ον) Όταν πηγαίνετε να φάγετε στο έστιατόριο, παραγγέλλετε τ'ά ακριβώτερα φαγητά, έστω και αν δεν σας άρέσουν;

★ 16ον) Όταν σάς προσφέρουν κάποιαν εκδούλευση εκφράζετε την ευγνωμοσύνη σας ή δείχνετε μάλλον ότι κάνετε γάρη που επιτρέπετε να σας κάνουν εκδούλευση;

Τα δαύματα της έπιστήμης

Ήλεκτρικός όφθαλμός

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ
ΦΟΝΕΥΣ

να κλείνουν παρά μόνον όταν έχη άποτραπή πιά κάθε κίνδυνος. Άδικα θα αναζητήσετε τον προσεκτικό θυρωρό που όδηγεί με τόση δεξιότητα τις βαρείες πόρτες του γκαράζ. Ο θυρωρός αυτός είναι το άόρατο «ήλεκτρικό μάτι», που παρακολουθεί με την πιο μεγάλη προσοχή τις κινήσεις του αυτοκινήτου και όδηγεί το άνοιγμά-έισιμο της πόρτας.

Ο άκοίμητος φρουρός

Η ΕΠΙΘΕΣΙΕ έπέτυχε. Ο έχθρος άναγκάστηκε να εγκαταλείψη τις θέσεις του, τις όποιες σπεύδουν να καταλάβουν οι νικηταί. Έξαφνα όμως άρχίζει να βάλλη ένα μυδραλιοβόλο χωρίς να υπάρχη δίπλα του πυροβολητής! Με μοναδική άκρίβεια ρίχνει το μυδραλλιοβόλο τις σφαίρες του έναντι των στρατιωτών, ώσαν να τ'όδ: ευθύνη κάποιο άόρατο χέρι και ώσαν να σκοπεύη κάποιο άόρατο μάτι!

Πρόκειται πράγματι για το άόρατο μάτι που το έπίσημό του όνομα είναι «ήλεκτρικός όφθαλμός» και που, αν και είναι πραγματικό, υπερβαίνει κάθε όριο της ανθρωπίνης φαντασίας. Ο «τεχνητός άνθρωπος» που ύπηρξε το όνειρο τόσων και τόσων έφευρετών και το θέμα εύφραντάστων δημοσιογράφων, είναι σήμερα πραγματικότητα! Δεν έχει βέβαια την έξωτερική μορφή του «ρομπότ», του μηχανικού ανθρώπου με κεφάλι, χέρια και πόδια, αλλά οι υπηρεσίες που προσφέρει είναι άσυγκρίτως άνώτερες από εκείνες που θα μπορούσαμε να προσφέρη οίονδήποτε «ρομπότ». Ίδω μερικώς από τις πρακτικές εφαρμογές του «ήλεκτρικού όφθαλμού»:

Ένας άόρατος θυρωρός

Κάποιο αυτοκίνητο φθάνει μπροστά στο γκαράζ του. Η κλειστή πόρτα άνοίγει άξαφνα διάπλατη, αφήνει έλεύθερη την είσοδο και ξανακλείνει εύθις μόλις μπη μέσα το αυτοκίνητο. Αλλά ό σωφός είναι άδέξιος και το αυτοκίνητο κινδυνεύει να συντρίβη από τα δυο φύλλα της βαρείας πόρτας που κλείνουν άυτόματα. Την τελευταία όμως στιγμή άρχίζουν πάλι να άνοίγουν σιγά-σιγά και δεν ξα-

Το μυστικό του «όφθαλμού»

Ας ίδούμε τώρα με ποιόν τρόπο καταρθώνει αυτός ό όφθαλμός να κινή τό-

σα θαύματα, διότι πρόκειται περί πραγματικών θαυμάτων. Διά να αντίληφθ ή άναγνώστης καλύτερα την λειτουργία του ήλεκτρικού όφθαλμού θα τον παραβάλουμε με μίαν ήλεκτρική λάμπα. Καθώς γνωρίζουμε όλοι μας, μόλις γυρίσουμε τον διακόπτη, άποκοιμή φώς. Είς τον ήλεκτρικόν όφθαλμόν καμβαίνει το αντίθετον. Δηλαδή, μόλις πέση επάνω του μιά άκτις φωτός, τίθεται είς λειτουργία ό διακόπτης. Ο ήλεκτρικός όφθαλμός όμοιάζει συνήθως με ένα κοινόν ήλεκτρικόν λαμπτήρα, το έσωτερικόν του οποίου έχει έπαλειφθ με ένα είδικό μεταλλικό μίγμα. Μόνον είς την κορυφήν του λαμπτήρος υπάρχει ένα σημείον που δεν έχει έπαλειφθ. Το σημείον αυτό έπιτρέπει σε μιά λεπτή άκτινα φωτός να περάση στο έσωτερικό του λαμπτήρος και να επιδράση επάνω στο μεταλλικόν μίγμα το όποιον, χάρις στην είδική του σύνθεση, προκαλεί ένα είδος ήλεκτρικής ενεργείας εύθις μόλις φωτισθ ή. Αυτό είναι φυσικά ό βασικός τρόπος λειτουργίας του «ήλεκτρικού όφθαλμού» ό όποιος μεταβάλλεται αναλόγως των σκοπών διά τους όποιους πρόκειται να χρησιμοποιηθ ή το μηχανήμα.

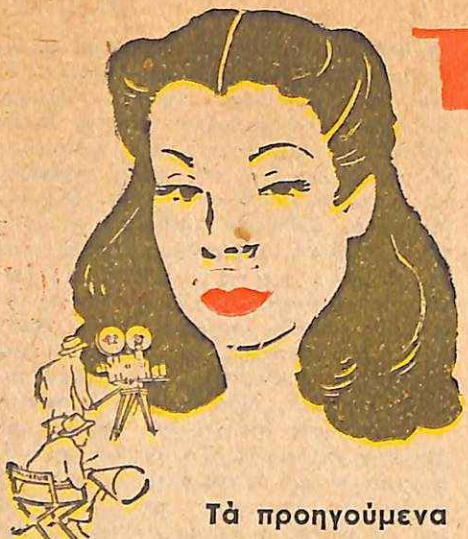
Τό άστρον άνάπτει τ'ά φώτα

Είς την μεγάλην διεθνή έκθεσιν του Σικάγου άναψαν διά μιάς όλα τα ήλεκτρικά φώτα χωρίς να γυρίση κανείς τον διακόπτη! Το έργον τοι άνάμματος των φωτών είχαν άνατεθ ής τον άστέρα Άρκτου όρον ό όποιος εύρίσκεται ψηλά είς το στερέωμα του ούρανού και είς τεραστίαν άπόστασιν από της γής. Το φώς του άστέρος αυτού χρειάζεται 40 δόκληρα έτη διά να φθάση ως την γή μας. Έάν ληφθ ήπ' όψιν ότι το φώς τρέχει με ταχύτητα 300 χιλιάδων χιλιομέτρων κατά δευτερόλεπτον δύναται ό καθείς να αντίληφθ πόσον τεραστία είναι ή άπόστασις που χωρίζει τον πλανήτην μας από τον άστέρα αυτόν. Και όμως ό Άρκτούρος έκαμε θαυμάσια το καθήκον του και άναψε τα φώτα με μαθηματικήν άκρίβειαν. Όσον παράδοxon και αν φαίνεται, το πράγμα είναι άπλούστατον. Ο «ήλεκτρικός όφθαλμός» είχε τοποθετηθ ή κατά τέτοιον τρόπον ώστε να δεχθ ή είς μίαν ώρισμένην ώραν, ως υποθέσαμε είς τή: 7 άκριβώς, μίαν άκτινα φωτός του Άρκτούρου. Η άκτις αυτή είσδυσαν από το άνοιγμα του λαμπτήρος είς το έσωτερικόν του και το θαύμα έγινε. Τα φώτα της Έκθέσεως άναψαν.

Είς την ύπηρεσίαν του θανάτου

Ο «ήλεκτρικός όφθαλμός» είναι άσφαλώς μιά από τις μεγαλύτερες έφευρέσεις του ανθρώπου και μπορεί να παραβληθ ή με τα «καλά πνεύματα» των παραμυθιών που στρώνουν το τραπέζι, σκαπίζουν το σπύτι και χωρίζουν το στόμα από το κρεβάτι όταν έχουν άνακατευθ ή. Δυστυχώς όμως, συνέβη και με τον «ήλεκτρικό όφθαλμό» ότι έχει συμβ ή και με τόσες άλλες ανθρώπινες έφευρέσεις. Από «καλόν πνεύμα» μετεβλήθη είς «κακόν» και έτέθη είς την ύπηρεσίαν του θανάτου. Τηλεβόλ, μυδραλλιοβόλα και κάθε άλλου είδους φονικά μέσα τίθενται άυτόματος είς λειτουργίαν χάρις είς τον «ήλεκτρικόν όφθαλμόν» ό όποιος μεταβάλλεται ούτως είς άόρατον φονέα.

ΜΑΡΣΕΛ ΛΑΜΕ

Τὰ προηγούμενα

(Στὸ στούντιο τῆς «Έρτα Φίλμ» λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁ διάσημος σκηνοθέτης Ζερὸμ Ντάξ, βοηθούμενος ἀπὸ τὸν νεαρό-ρεζισὸρ Μισέλ Περό, γυρίζει ἕνα αἰσθηματικὸν φιλμ, τὸ «Έρωτικὸ Νο-τούρν», στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἡ νε-αρά καὶ ὁμορφη «στέρα» Ἀνριέτ Φράνς. Χρηματοδότης τοῦ φιλμ εἶναι ὁ Γκαστὸν Σερνιέ ἕνας μεσόκοπος καὶ πλούσιος δαν-δὴς ποὺ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος με-τὴν Ἀνριέτ. Αὐτὴ ὅμως ἀποκρούει τὸν ἔρωτά του, ὅπως ἔχει ἀποκρούσει καὶ τὸν παλαιὸν ὅλον ὅσοι τὴν εἶχαν ἀγαπή-σει ὡς τώρα ἡ ἐξήγησάν νὰ φλερτάρουν μαζί της. Κάποιον μεγάλο μυστικὸν ὑπάρ-χει στὴν ζωὴ τῆς δεντέτας καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ παρελθὸν αὐτῆς ἡ Ἀνριέτ, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι της ὅπου πηγαίνει ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κορούλα της Ροζέττα ποὺ τὴν ἔχει ἐμπιστευθῇ στὴν νουὰ της κυρίαν Περνὼ).

3ον

ΠΑΤΕΡΑΣ της, συνταξιούχος μικροπύλληλος ποὺ εἶχε χρεώ-σει λίγο μετὰ τὴν ἀποχώρησή του ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν, νόμισε ὅτι ἐξησφά-λιξε τὸ μέλλον τῆς ἀγαπημένης του κό-ρης, παντρεύοντάς τὴν με τὸν Ζάν, ἕνα ὠραῖο νέο, πάντοτε καλοντυμένο με-τὰ ὁμοῦ τρόπου καὶ με μιά θέση ὅχι σπου-δαία ἀλλὰ πάντως ἀρετὴ νὰ ζήσει μιά μικρὴ οἰκογένεια.

Εὐτυχῶς, γιὰ τὸν γέρο, πέθανε προ-τοῦ ποροῦσῃ νὰ ἰδῇ πόσο εἶχε γελα-σθῇ στὴν ἐκλογὴ του. Γιατὶ ὁ Ζάν, λί-γο μετὰ τὸν θάνατό του πενθεροῦ του ἄρχισε νὰ δείχνῃ τί πραγματικῶς ἦταν καὶ νὰ κἀνῃ τὴν γυναῖκα του νὰ ὑπο-φέρει.

Καλὸς κατὰ βάθος δὲν ἦταν, ἀγαποῦ-σε, ὅμως, τὰ χαριὰ καὶ ἦταν τεμπέλης. Ἐνὸς ζῶσε ὁ πεθερὸς του, γαλιναγο-ροῦσε καὶ τὰ δύο του αὐτὰ ἐλαττώμα-τα, προσποιώμενος νὰ σώσῃ τὰ προσχή-ματα, μετὰ τὸν θάνατό του ὅμως ἄρχισε ἀπότομα σκεδὸν νὰ παραμελῇ τὴν δου-λειά του καὶ τὸ σπίτι του, νὰ ξημερώ-νεται στὴς λέσγες στὴν ἀρχή, σὲ ὑπο-πτα σπίντα κατόπιν. Καὶ ἐπειδὴ λί-γο ἄρχισαν νὰ μὴν τοῦ φθάνουν τὰ λεπτὰ τοῦ μισθοῦ του, ἔβαλε γέρι στὴν μικρὴ προίκα τῆς γυναικὸς του. Δὲν ἄντασε

Τὸ μυθιστό- ρημα

ἕνα σύγχρονο
συγκλονιστικὸ
ἀνάνυσμα

ἀτίμωση καὶ στὴν πλήρη καταστροφῇ.
Ἐπικολούθησαν ἔτσι μέρες φριχτῆς
γιὰ ὅλους, μέρες στερήσεων ἀφάνταστων,
ἢ Ἰουλίαν γτύπησε ὅλες τὶς πόρτες,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ βρῇ καμμιὰ δουλειά. Σὲ

Τῆς
Γ. ΟΥΪΛΙΑΜΣΟΝ

κάθε θῆμα της, ἡ ἀτιμία τῆς εἰδείχθη τὸ
φριχτὸ της πρόσωπο. Πολλὲς φορές ἡ
μικροῦλα μητέρα σκέφθηκε ὅτι δὲν ὁ-
πῆρε ἄλλη διέξοδος γιὰ νὰ σώσῃ τὴν
κορούλα της ἀπὸ τὸν φρικτότερο θάνα-
το, τὸν θάνατό ἀπὸ τὴν πείνα, ἀπὸ τοῦ
νὰ πωληθῇ. Πάντα ὅμως ἀπέκρουε νὰ
φοιῇ τὴν λύση αὐτῇ. Κατόπιν σκέφθη-
κε νὰ αυτοκτονήσῃ, συμπαρασύροντας
καὶ τὴν μικρὴ στὸν θάνατό. Ἀλλὰ δὲν
εἶχε τὸ θάρρος νὰ σκοτώσῃ τὸ ἄθωο αὐ-
τὸ πλάσμα.

Μιά μέρα ξαφνικὰ θυμώθηκε κατ' ἐν-
τὴς εἶχε πῇ κάποτε μιά φίλη της στὸ
σχολεῖο: ὅτι εἶχε πρόσωπο πολὺ φωτο-
γενὲς καὶ ὅτι ἦταν πλασμένη γιὰ νὰ
γίνῃ στάρ. Τῆς εἶχε φανῇ τότε ἀνόη-
το αὐτό. Τώρα ὅμως τὸ θυμώθηκε, τῆς
φάνηκε ὡς ἡ μόνη διέξοδος. Ἀρχισε,
λοιπόν, τὶς ἐπισκέψεις της στὰ διάφορα
στούντιο, ὅχι γιὰ νὰ γίνῃ «στέρα», τῆς
φαινόταν πάντα τόσο κομικὸ αὐτό, ἀλ-
λὰ τοιαύτησαν νὰ βρῇ λίγη δουλειά ὡς
«φριχουράντ» ὡς βοῦδὸ πρόσωπο.

Ἦστερ ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες κα-
τώρθωσε νὰ προσληφθῇ στὸ στούντιο ὁ-
που ἐγύριζε ὁ περίφημος Ζερὸμ Ντάξ.
Τὰ παρακάτω μᾶς εἶναι γνωστά.

Ἡ Ἰουλίαν Ντυμποννέ ἔγινε ἡ περι-
φημη σήμερα, δεντέτα, Ἀνριέτ Φράνς.
Ἐπεσε μετὰ τὰ μούτρα στὴ δουλειά, προ-
σπάθισε νὰ ξεχάσῃ τὸ κακὸ παρελθόν,
ἔφυγε μάλιστα καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ Παρί-
σι. Πῆρε τὴν καλὴ Κὰ Περνὼ καὶ τὴν
κορούλα της τὴν Ροζέττα, καὶ τοὺς ἐν-
κατέστησε σὲ μιά ὁμορφὴ βίλλιστα, στὸ
μαγευτικὸ Πονσαρτράιν. Ἡ Ἰουλίαν δὲ
εἶχε καὶ ἕνα διαμέρισμα στὸ Παρίσι, ὅ-
που ἔμενε ὅταν εἶχε πολλὴ δουλειά.

Μετὰ τὸν τρόπον αὐτόν, ἦταν θεαταῖα
ὅτι καὶ ἡ κόρη της καὶ ἡ ἰδία θὰ ἦσαν
ἡσυχες. Καλεῖς δὲν ἤξερε στὸ Πονσαρ-
τράιν, ὅτι ἡ νέα καὶ τόσο ὁμορφὴ κυρία
ποὺ ἐργάσταν κάπου-κάπου νὰ περάσῃ
μερικὲς ὥρες στὴν βίλλα τῶν Ρόδων, ἦ-
ταν ἡ διάσημος ἡθοποιὸς τοῦ κινημα-
τογράφου Ἀνριέτ Φράνς, τῆς ὁποίας ὁ
κόσμος ὅλος ἐθαύμαζε τὴν ὁμορφιά καὶ
τὸ τάλαντο.

4ον

Ἔνας καμπούρης ἄγγελος

Ἡ Ἀνριέτ δὲν διάσκησε διόλου νὰ φύ-
γῃ αὐτὴ τὴν φορὰ ἀπὸ τὸ Πονσαρτράιν.
Ἦξε πῇ στὴν κόρη της ὅτι θὰ ἔφτανε

τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί. Ἐν τούτοις, ὅ-
πως δὲν εἶχε καὶ σπουδαῖο μέρος ἐκεῖνη
τὴν ἡμέρα, ἐτηλεφώνησε στὸ στούντιο
νὰ ἀναβάλουν τὴν δικὴ της σκημὴ γιὰ
τὴν ἄλλη μέρα, γιὰ νὰ μείνῃ ἕνα ἄκομ-
μα εἰκοσιτετράωρο κοντὰ στὴν Ροζέττα
τῆς.

Τὸ ἀπόγεμα δέχτηκαν τὴν ἐπίσκεψιν
δύο καλῶν γειτόνων τοὺς τῆς Κὰς Μα-
τουρέν καὶ τοῦ γιου τῆς Ρομπέρ.

Ἡ Κὰ Ματουρέν, χήρα συνταξιούχου,
κατοικοῦσε σ' ἕνα μικρὸ ἰδιόκτητο σπι-
τάκι, ἀπέναντι στὴν βίλλα τῶν Ρόδων
καὶ ἦταν μὴν πρώτης τάξεως κυρία. Ὁ-
λὴ της τὴν ζωὴ, τῇ εἶχε ἀφιερῶσαι με-
τὰ τὴν χρεῖα της στὴν περιποίησιν καὶ
τὴν ἀνατροφή τοῦ γιου τῆς Ρομπέρ, ὁ-
νὸς ἀσθενικοῦ παιδιοῦ, ἀδικημένου ἀπὸ
τὴν φύσιν, ἀλλὰ με ἀγναικὴ ψυχῇ. Τὸ
παιδί αὐτὸ τῆς εἶχε στοιχίσῃ παρα πολ-
λὰ τῆς δυστυχισμένης χήρας, ἀφοῦ καὶ
τὸ σπίτι της εἶχε ὑποθηκεύσει καὶ τὰ
κοσμήματά της εἶχε δάλλει ἐνέχυρο καὶ
νοσηματὰ εἶχε ὑπογράψῃ. Ἦταν ὅμως
εὐχарιστημένη, γιατί εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν
θάνατό τὸ παιδί της καὶ γιατί τὸ παιδί
αὐτὸ τὰ ἀναγνώριζε ὅλα καὶ τὴν ἀγα-
ποῦσε ὑπερβολικῶς. Εἶχε ἄλλωστε, ὅπως
εἶπαμε, πολὺ καλὴ καρδιά καὶ στὸ γο-
ρὺ ὅλοι τὸν ἔλεγαν «ὁ καμπούρης ὄν-
γελος». Ὁ Ρομπέρ, ποὺ ἦταν τὴν ἐπο-
χῇ ἐκατὼν 18—19 ἐτῶν, ἐθαύμα-
ζε τὴν Ἀνριέτ καὶ τῆς εἶχε μεγάλη
λατρεία. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀνριέτ ἀγαποῦσε
τὸ ἀσθενικὸ αὐτὸ πλασματάκι καὶ δὲν
παρέλειπε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ δο-
θάῃ μετὰ τὸν τρόπο τὴν μητέρα του, μέσον τῆς
Κὰς Περνὼ, ὑπὸ τύπον δῶρου δανείων ἢ
δῶρων ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ Κὰ Περνὼ
ἦταν σκληρομυῖνη στὴν ὁμορφὴ καὶ κα-
λόκαρδὸν στάρ καὶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἐρ-
γόταν ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐσπευδε σπῆτι νὰ
δοθῇ τὴν Κὰ Περνὼ στὸ νοικοκυρὸ καὶ
τὴν κουζίαν καὶ νὰ κρατήσῃ συντρο-
φία τῆς Ἀνριέτ.

Ἔτσι καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα.
Ἡ νεαρά καλλιτέχνης δέχθηκε μετὰ χα-
ρὰ τοὺς δύο φίλους της καὶ ἀφοῦ κου-
βέντισαν ἀρετὴ ὥρα, κάποιος ἀπὸ τὴν
παρὰ πρότερον νὰ παίξουν μιά παρτίδα
μπριτζ. Ἡ Ἀνριέτ δέχθηκε μετὰ κάποια
ἀπροθυμία, ἡ μικρὴ ὅμως, Ροζέττα γτύ-
πησε τὰ χέρι μετὰ χαρὰ ποὺ θὰ ἔλεγε
τοὺς ἄλλους νὰ παίξουν χαρτιά.
— Ἐρεστε, εἶπε ἡ Κὰ Ματουρέν στὴν
Ἀνριέτ, ὅτι ἡ Ροζέττα σας ἀγαπᾷ
πολὺ δὴ χαριὰ; Προσθές τὴν τσάκωσα
νὰ ἔλθῃ ἀνοιχθῇ τὴν τράπουλα καὶ νὰ
παίξῃ ὁλομύναχη.

Μιλώντας ἔτσι ἡ Κὰ Ματουρέν, νόμισε
ὅτι εὐχαριστοῦσε τὴν Ἀνριέτ, αὐτὴ ὅ-
μως ἐγλῶμιζε ξαφνικὰ καὶ ἔφερε τὸ
χέρι της στὸ λαμπρὸ της σᾶν κατὰ τὴν
ἐπινιξε. Ἄν μπορούσε ἡ Κὰ Ματουρέν
νὰ φαντασθῇ πόσο κακὸ εἶχε κάνει στὴν
νεαρά φίλη της τὸ ἀκομψιμέντον ἐκεῖ-
νο γιὰ τὴν κόρη της, θὰ προτιμοῦσε νὰ
καταπῇ τὴν γλώσσα της. Γιατὶ τὸ κομ-
ψιμέντον αὐτό, θυμίσκε καὶ πάλι στὴν
Ἀνριέτ ὅλο τὸ θλιβερὸ παρελθόν της καὶ
τὴν ἔκανε εἰς ἄλλον καὶ νὰ τραυλίσῃ. Ἀν-
τὴ ἡ ἀγάπη τῆς Ροζέττας γιὰ τὰ χαρ-
τιά τὴν εἶχε τραυλίσῃ πολὺ. Νὰ εἶχε
ἀραγε, τὸ ἄθωο αὐτὸ πλασματάκι
παρεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ φοβερὸ
«ότισιον» του ποὺ τὸν ὠδήγησε στὸ κά-

τεργό; Ὁ δὲ ἦταν φρικτὸς...

Ἡ Κὰ Ματουρέν ἀντελήφθη τὴν ξα-
φνικὴ αὐτὴ ἀδιαθεσίαν ἀλλὰ δὲν κατάλα-
βε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ρώτησε λοιπὸν
ἀνύποπτη ὅσο καὶ τρομαγμένη:

— Τί ἔχετε Κὰ Ἀνριέτ;

— Ὁ! τίποτε. Μιά ξαφνικὴ ζάλη...
Ὁ Ρομπέρ ὅμως, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ
ξέρῃ τί συνέβαινε, ἐν τούτοις μετὰ τὴν
καταπληκτικὴν διαίσθησιν ποὺ εἶχε κατὰ-
λαβε τὴν πραγματικὴν αἰτία τῆς ξαφνικῆς
ἀδιαθεσίας τῆς Ἀνριέτ καὶ τῆς εἶπε:

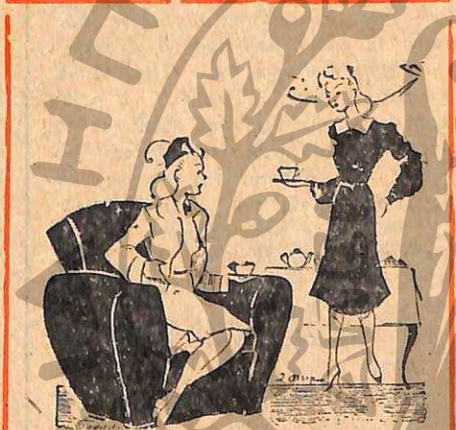
— Νομίζω, κυρία, ὅτι τὸ μπριτζ δὲν
σας τρελάει διόλου. Ἡ Ροζέττα δὲ σας
μοιάζει ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴν διαφέρῃ ἀ-
πὸ σας καὶ στὸ σπινεῖο αὐτό. Ὅταν ἡ
μαμὰ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὅτι ἡ κόρη σας
ἀγαπᾷ τὰ χαρτιά, δὲν τὸ ἔλεγε μετὰ τὴν
ἐννοίαν μετὰ τὴν ὁποία τὸ λέμε γιὰ τοὺς
μεγάλους. Ἡ Ροζέττα δὲν βλέπει, στὰ
χαρτιά τὴν τράπουλα, ἀλλὰ τὰ εἰκονο-
γραφημένα αὐτὰ κομμάτια τοῦ καρτονι-
οῦ μετὰ τὰ ὁποῖα διασκεδάει. Καὶ γιὰ νὰ
ἰδῇτε ὅτι ἔχω δίκιο θὰ σας πῶ καὶ αὐ-
τό: μιά μέρα θέλησα νὰ τῆς μάθω νὰ
παίξῃ μπιλιάρδ καὶ μετὰ δύο λεπτὰ τὴν
εἶδα νὰ χασμουριέται!

Τὸ αἶμα ἐξανγίωσε στὰ μάγουλα τῆς
Ἀνριέτ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ τῆς γέμισε θαυ-
μασμοῦ γιὰ τὸ νεαρό αὐτὸ ἀνάνυσμα κατὰ
τὸ σῶμα, ἀλλὰ τόσο τέλειον κατὰ τὴν
ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα πλάσμα. Χωρὶς νὰ
ξέρῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ζωὴ της, οὔτε ἀ-
πὸ τὸ παρελθόν της, ὁ Ρομπέρ εἶχε κα-
τωρθώσει χάρις στὸ θείο αὐτὸ χάρισμα
του, τῆς διαίσθησιν, νὰ μαντεύῃ καὶ
νὰ προαισθάνεται. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ μητέ-
ρα τοῦ Ρομπέρ, διπλώσε πάλι τὸ μικρὸ
τραπεζάκι ποὺ εἶχε φέρε γιὰ τὴν προ-
τίδα καὶ ἔκλεισε τὰ τραπουλόχαρτα μέσα
στὸ κουτί τους, δείχνοντας ἔτσι, ὅτι δὲν
ἤθελε καὶ ἐκεῖνη νὰ παίξῃ.

Ἡ Κὰ Περνὼ ἐπενέβη ἐκεῖνη τὴν
στιγμὴν:

— Ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ παίξω
χαρτιά, τότε ὁ Ρομπέρ θὰ μᾶς παίξῃ λί-
γο βιολί.

— Ὁ! Ναί!... ἔκαναν μαζί ἡ Ἀνριέτ
καὶ ἡ Ροζέττα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

— Ὁ ἄντρας μου μ' ἀγάπησε μετὰ
κοῦρσα διὰ λόγους οἰκονομίας...

— Πῶς αὐτό;

— Νὰ ξεχάσωσα διαρκῶς τὴν τσάν-
τα μου καὶ τὴν ὀμπρέλλα μου στὰ
ξένα ταξί.

Ὁ νεαρὸς ἀνάνυσμα ποὺ ἤξερε θαυμάσια
βιολί καὶ ἦταν ἡ πρὶς μεγάλη του εὐχα-
ρίστησιν νὰ παίξῃ γιὰ τὴν διάσημην φίλη
του, ἔγινε κατακόκκινος στὸ αἰσθημα-
τὴς προτάσεως τῆς Κὰς Περνὼ καὶ τὴν
ἐκρήξῃ τῶν ἐκδηλώσεων ποὺ ἐπακολού-
θησαν, καὶ κύτταξε μετὰ ἕνα ἐρωτηματικὸ
βλέμμα τὴν μητέρα του.

— Ἐμπρός, λοιπόν, τοῦ εἶπε αὐτῇ,
πήγαίνε νὰ φέρῃς τὸ βιολί σου, Ρομπέρ!

Σὲ λίγο, οἱ γλυκαὶς τόνος μᾶς ἔμπαν
σὲν γέμιζαν τὴν ατμόσφαιρα καὶ δο-
μοῦσαν τὴς γορδὲς τῆς εὐαισθητικῆς αἰσθή-
σεως. Ἐπικολούθησαν καὶ ἄλλα κομμάτια στὰ
ὁποῖα ὁ νεαρὸς διρτυούζος—γιατὶ ἦταν ἕ-
νας νεαρὸς διρτυούζος ὁ Ρομπέρ—ἀνέπτρεψε
ὅλη τὴν τὴν δεξιότητά γιὰ νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὴν Ἀνριέτ.

Ὅταν σταμάτησε, ἐξητηλημένος, ὅχι
τόσο ἀπὸ τὸν σωματικὸ κόπο, ὅσο ἀπὸ
τὴν προσπάθειαν νὰ βάλῃ στὴν ἀπόδοσιν
τῶν κομμάτων ὅλη τὴν τῆς ψυχῇ, ἡ
Ἀνριέτ ἔκλεισε καὶ οἱ ἄλλες γυναῖκες
εἶχαν ἐπίσης τὰ μάτια διακροσμένα.

Τὸ πρωί τῆς ἄλλης μέρας ἡ Ἀνριέτ
πῆρε τὸ αὐτοκίνητόν της γιὰ νὰ ἐπι-
στρέψῃ στὸ Παρίσι. Ὁ ξενοδόχος βοη-
θούμενος ἀπὸ τὸν μικρὸν του, ἐδύναλιν
τὴν κουρίτσα τοῦ ἔξω ἀπὸ τὸ γκαράζ.
Ὅταν ὅμως, ἡ σπάρ κάρησε στὸ βολάν,
διεπίστωσε μετὰ ἐκπλήξῃ τῆς ὅτι ἡ κυρία
ἦν ἀνάνυσμα, ἡ ἐκκίνησις δὲν λειτουργο-
ροῦσε. Προσπάθησε γιὰ κάμποσον ὥρα
νὰ βάλῃ μπρός, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.
Νευριασμένη κατέβηκε κάτω.

Βρέθηκε ὅμως, ἀμέσως μὲτὰ μετὰ
μετὰ κάποιο πρόσωπο ποὺ δὲν τὸ συμπα-
θοῦσε διόλου καὶ ποὺ δὲν περιέμενε ποτέ
νὰ τὸ συναντήσῃ στὸ Πονσαρτράιν.

— Ὁ κ. Σαρνιέ! ἔκανε μετὰ ἐκπλη-
ξῇ μᾶλλον δυσάρεστη.

— Ἡ δὲς Φράνς! ἔκανε ὁ ἄλλος μετὰ
ἐκπλήξῃ καὶ αὐτὸς ἀλλὰ πολὺ ὑπερήφανος.

— Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ; τὸν ρώτησε
ἡ Ἀνριέτ.

— Ἐξέδρομολα. Καὶ σέας;

— Καί... ἔγω ἐκδρομῇ σὲ κάποιο φιλι-
κὸ σπίτι, ἀλλὰ δὲν μπορῶ τώρα νὰ ἐπι-
στρέψω στὸ Παρίσι.

— Γιατὶ;

— Κατ' ἐπαθὲς ἡ κοῦρσα μου...

— Ὁ! μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο
τραγικὸ! φώναξε ὁ Σαρνιέ. Μπορεῖτε
καλλίστα νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ
στούντιο, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ἐκεῖ πηγαίνω.
Καὶ μετὰ μιά χειρόνομα σὰν νὰ τῆς ἔ-
λεγε «περάστε» ἔδειξε μιά μεγαλοπρεπῆ
ἀνοιχτὴ «Πακά» ποὺ λαμπροκοποῦσε
κάτω ἀπὸ τὸν παλινὸ ἥλιο.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἔκανε ἡ Ἀν-
ριέτ μ' ἕνα θεδιασμένο χαμόγελο, ἀλλὰ
θὰ προσπαθῶ νὰ διορθώσω τὴν βλάβην
τοῦ αὐτοκινήτου μου.

Καὶ ἀπερομένη πρὸς τὸν ξενοδόχον
ποὺ παρακολουθοῦσε ἀπὸ κάποια ἀπό-
στασιν τὴν σκηνήν:

— Ὑπάρχει μήπως κανένας μηχανι-
κὸς ἐδῶ;

— Ὑπάρχει, δεσποinie, ἀλλὰ ἀπουσιάζει
αὐτὴ τὴν στιγμὴν. Ἔβουε γιὰ τὸ Πα-
ρίσι καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ βράδυ.

— Τί ἀτυχία!... φώναξε ἡ νεαρά γο-
ναῖκα.

Ὁ Σαρνιέ τὴν ἐπληρώσε καὶ πάλι
καὶ τῆς εἶπε σιγὰ μ' ἕνα μεφιστορελικὸ

χαμόγελο:

— Βλέπω ότι ποσ κρατάτε κειά ποδ
ετόλμησα άλλοτε να σάς εκφράσω τα
αίσθηματά μου για σάς, εν τούτοις ήσυχά-
στε, δεν πρόκειται πια να σάς ξανα-
νοχλήσω... Η πρότασίς μου, λοιπόν, να
σας διευκολύνω δει κρύβει την παραμι-
κρή οπισθοδουλία, πιστέψτε με...
Εκείνη δίσταζε ακόμη. «Επιθυμούσε

Ο Βάγγος συζητεί...

Φωτεινές κάλτσες!..

Ο τὸ συνηθισμένο τὸ καφεναδάκι,
τὴ συνηθισμένη του ὥρα, ἔπινε ὁ
Βάγγος τὸ συνηθισμένο του κα-
φεδάκι κι' ἔδωκε τὸν συνηθισμένο του
λόγο:

— Τὸ λοιπὸν ἐ-
τρελλάθηκα, μάλι-
στα, σκαρτάρησα
ντίπ για ντίπ ἢ
κυρία Μόδα, τὸ ὁ-
ποῖον δὲν ξέρει τί
τῆς γίνεται.
— Τί ἔχεις πάλι
Βάγγος; τὸν ρω-
τήσαμε.
— Μὰ εἶναι ἡ
μὴν ἔχω; Ὅριστε
...μὰς εἶπε δείχ-
νοντάς μας σὲ
μια ἐφημερίδα, τὴν
στήλη τῆς μόδας:

— Τί τρέχει πάλι;
— Φωτεινές κάλτσες, κύριος,
τρέχει!... Ἀκούς ἐκεῖ; Φωτεινές κάλ-
τσες! Τὸ ὅποιον, σοῦ λέει ἡ μόδα, τὴ
νύχτα ποὺ δὲν μπανίζεις γάμπα, θὰ σὲ
κάνω ἐγὼ νὰ γλαρώνῃ τὸ μάτι σου. Καὶ
εὐχαίρει τίς κάλτσες στὸ φῶσφορ ἢ κι'
ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ, καὶ ἡ κάλτσα γίνεται
πολυέλικτος καὶ κολοφωτιά!...

— Σοβαρά;
— Τὸ λέει ἡ ἐφημερίδα. Φεγγίζει ἡ
κάλτσα, κύριος, σὰ νὰ ξεμερώνῃ ὁ ἥλι-
ος ἀνάμεσα ἀπὸ μαῦρα σύγνεφα...

— Καλὸ εἶναι αὐτό!...
— Καχὸ, ψυχρὸ κι' ἀνάποδο! Θὰ μοῦ
πῇ τώρα ἡ Μανιώ νάν τῆς ψωνίσω κάλ-
τσα φωτεινὴ; Θὰν τῆς σκάσω μιὰ στὰ
μουδρα, ἡ ἰδὴ χίλια θῶδια!...

— Καὶ ποῦ τὴ θάλασε αὐτὴ τὴ Μό-
δα, Βάγγος;

— Στὸ Παρίσι, στὸ Βερολίνο.. ξέρω
κι' ἐγὼ ποῦ;

— Ἔχει καὶ τὰ καλὰ τῆς ὅμως, αὐ-
τὴ ἡ μόδα...

— Δὲν λέω πὼς δὲν ἔχει... Θὰ μπα-
νίζεις νύχτα τὴ γάμπα στὸ δρόμο καὶ θ'
ἀστράφει ἀπὸ ἀστράγαλο μέχρι καλτσό-
δετα... Τὸ ὅποιον, θὰ τῆς λές τῆς γυ-
ναίκα; Φῶς ἔχεις μου!...καὶ θὰ εἶσαι πολὺ-
πολὺ ἐν τάξει!...

«Καὶ νὰ ποῦμε καὶ τὸ ἄλλο: Ἄν τυ-
χὸν δὲν σοῦ φαίνεται ἀρκετὴ ὁση γάμ-
πα περισσεύει κάτω ἀπὸ τὸ φουστάνι, θὰ
τῆς ἀσκηθῶν τὸ φουστάνι καὶ τὴν με-
τὸ πὼς νὰ ἰδῇς παραπάνω καὶ θὰν τῆς
λές, ὅπως ὁ Γκαίτες:

— Περισσότερον φῶς!... Πῶς;

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

πολὺ νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι,
ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ ἀνεχθῇ αὐτὸν
τὸν ἄνθρωπο ἡ τῆς προσφύγῃ τῆς ὑ-
περσείας του. Δὲν ᾔθελε νὰ εἶναι νοι-
ώση καθισμένο δίπλα τῆς, ἐν τῆς
μιλᾷ, νὰ τὴν βλέπῃ πρὸ παντὸς μ' ἐ-
κείνο τὸ ἀδιάντροπο βλέμμα του.

Ἐμφανικὰ θυμήθηκε ὅτι ὁ σιδηροδρό-
μικὸς σταθμὸς τοῦ Βιλλιέ-Νεφλ-
Πονσαρταίν ἦταν σὲ ἀπόστασι τρι-
ῶν μίλις χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ χωριό.

— Μήπως ὑπάρχει τραῖνο τώρα τὸ
πρωτὶ γιὰ τὸ Παρίσι; ρώτησε τὸ παι-
δὶ τοῦ πανδοχείου.

— Μόλις ἔφυγε, κυρία, εἶπε ὁ νε-
αρὸς κυττάζοντας τὸ ρολόι τοῦ χεριοῦ
του.

— Καὶ δὲν ἔχει ἄλλο;

— Τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τίς τέσσερες.

Ἡ Ἀνριέτ δὲν θέλησε νὰ δεδαιω-
θῇ. Γιατὶ νὰ τὴν γέλασῃ ὁ νεαρός;

Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲνῃ
ἀναποφάσιστη. Κυττάζε μιὰ τὸ κομ-
ψό, ἀλλ' ἄχρηστο αὐτοκινητάκι τῆς
καὶ μιὰ τὴν πολυτελῆ Πικάρ τοῦ

Σαρνιέ. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ αὐτὸς
στεκότανε κάπως παράμερα καὶ κά-
πνιζε μὲ ἀδιάφορο ὕφος.

Ἡ Ἀνριέτ πήγαινε νὰ ὑπερνικήτῃ
καὶ τοὺς τελευταίους τῆς δισταγμούς:

— εἶχε νὰ φοβηθῇ στὸ κάτω-κάτω;

— καὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ αὐτοκί-
νητο τοῦ Σαρνιέ, ὅταν φάνηκε ἀπὸ τὸ
στρίψιμο τοῦ δρόμου, ἡ ἀδύνατη σι-
λουέττα τοῦ Ρομπέρ. Ὁ νεαρὸς διρ-
τουόζας, εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ τὸ
παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του ὅλη τὴν
σκηνὴ τῆς «ἀλάβης» τοῦ αὐτοκινήτου

τῆς φίλης του καὶ τῆς ἐπεμβάσεως
τοῦ Σαρνιέ, καὶ εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν
δύσκολη θέσιν τῆς θεντάρας. Ἐτρεξε,

λοπόν, νὰ θάλῃ τὴν μεγάλη φίλη του
ἀπὸ τὴν δύσκολη θέσιν τῆς.

— Σὰς χάλασε τὸ αὐτοκίνητο Κα-
φράν; τὴν ρώτησε.

— Ναί, Ρομπέρ καὶ δὲν ξέρω τώ-
ρα τί νὰ κάνω, ἀπότησε ἡ «αστέρ».

— Μὴν στενοχωρῆσθαι ἔσπευσε νὰ
τὴν καθυσχάσῃ ὁ Ρομπέρ, ὁ μπα-
κάλης μας πηγαίνει κάθε πρωτὶ μὲ τὸ
αὐτοκίνητό του στὴ Βερσαλλίε γιὰ
φώνια. Ἄν θέλετε, εὐχαρίστως θὰ
σὰς ἔπαιρνε μαζί του. Στὴ Βερσαλ-
λίε θὰ θρῆτε ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ
ἐπιστρέψετε στὸ Παρίσι. Σὲ πέντε
λεπτά φεύγει. Θέλετε νὰ τὸν εἰδοποι-
ήσω νὰ σὰς περιμένῃ;

Τὰ μάτια τῆς Ἀνριέτ ἔλαμψαν ἀ-
πὸ χαρὰ.

— Ὅχι, πᾶμε καλύτερα ἀμέσως
μαζί!

Καὶ σπερφομένη πρὸς τὸν Σαρνιέ.

— Σὰς εὐχαριστῶ κύριε, εἶπε, γιὰ
τὴν εὐγενῆ σας πρότασιν, ἀλλ' ὅπως
βλέπετε, δὲν θὰ παραστήνῃ ἀνάγκη νὰ
σὰς ἐνοχλήσω. Χαίρετε!...

Καὶ ἀφοῦ ἔδωκε τίς ὁδηγίαις τῆς
στὸν ξενοδόχο γιὰ τὸ αὐτοκίνητό τῆς,
ἀκολούθησε τὸν νεαρὸ φίλο τῆς, ἀφή-
νοντας σὰν στήλη αἰλῶτος πίσω τῆς

τὸν ἐρωτευμένο χρηματοδότη τοῦ
«Ἐρωτικὸ νοτιοδυρνον». Αὐτὸς ἔβριζε
μιὰ ματιὰ μίσους πρὸς τὸν Ρομπέρ καὶ
κατόπιν μπήκε στὸ πανδοχεῖο μουρ-
μουρίζοντας: «Τί θέλει αὐτὸς ὁ πα-
λκοκαμπούρης καὶ ἀνακατεύεται στὴς
δουλειές μου!...

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Σημειωματάρσιός μου

Τὸ καταφύγιο

Ἄ μάν, ἄμάν, Ἀλλάχ πελιασινί θερσίν!
Ἰνσάν ντικό μου Τακούι ἐμένα
λεάμενο ἔκανε:

— Καραμπέτ, τί τὰ ἔνεται ἄμὰ πό-
λεμο ἔνεται;

— Τί τὰ ἔνεται Πολιμι-
σμένο τὰ ἰκάνωμε, φαντάρο - μπιτάρο
φιλάν φιστίκ, πα-
αμένο τὰ ἔνομαι, ἰστέ
κισμέτ ἡσσέ-
ρεϊ...

— Κισμέτ;

— Κισμέτ Τα-
κούι!... Γιὰ ζωντα-
νεμένο τὰ ὄρισω,
γιὰ σκοτωμένο τὰ
ἐρχομαι...

— Ἀμάν, Καρα-
μπέτ ντέν τέλω...

— Κισμέτ Τακούι...

— Ἀμάν, μπορεῖ καὶ νὰ μὴν φωνά-
ζουμε ἐσένα... ἐρὸ ἄνθρωπο ἔνεσαι. Κα-
ραμπέτ.

— Μπορεῖ Τακούι!...

— Τότε τί τὰ ἔνεται; Ἰσπίτι ἄμα κα-
τισμένο ἰκάνωμε, ἰστέ ἀρεόπλανο φιλάν
φιστίκ μπουμπαντισμένο τὰ ἰκάνῃ, τί τὰ
ἔνεται;

— Ντέν ἡσσέρω κουζούμ... Κισμέτ...

— Κισμέτ σωσμένο ντέν ἰκάνει... Ἰ-
στέ κατὰ φύτῳ ἰσπίτι ντέν ἔκει...

— Κανταίφι οἱ ἐγκὼ ντέν ἰσρώω...

Τσόκ τατλί ἔνεται...

— Γιόκ κανταίφι Καραμπέτ, ἄμὰ κα-
ταφύο ἐγκὼ λέω...

— Κανταίφι ὅ ἔβει!...

— Καταφύο, μὴ μικρὸ μπουντροῦμι
ἔνεται, ἰστέ μέσα τρυπωμένο ἔνεσαι, ἄ-
ρεόπλανο μπουμπαντισμένο ντέν μπουμπαν-
ντίζει, ντεκάρα ντοσμένο ντέν ἰκάνει...

— Μπουντροῦμι κουζούμ; Ἀμάν...

— Ἀμάν Καραμπέτ...

— Ἰκιοῦπι!... Ἰκιοῦπι πιλυσταριὸ ἔνεϊ
ται, ἐκεῖ μέσα ἄμάν γωσμένο τὰ ἰκάνω,
μπόμπα ἐμένα θαρσμένο νὰ μὴ ἰκάνῃ...

— Ἰκιοῦπι;

— Ἰκιοῦπι κουζούμ!... Ἀρασμένο ἰ-
στέ καὶ ἄλλο ἰκιοῦπι τὰ ἰκάνωμε, ἔνα
ἰκιοῦπι ἐγκὼ, ἔνα ἰκιοῦπι Τακούι ντικό
σου νὰ ἔνεται...

— Ἀφεριμ Καραμπέτ!...

— Τροχάμενο-πετάμενο τὰ πακίνω, ἰ-
κιοῦπι ἀσασμένο τὰ ἰκάνω...

— Ἀλλάχ πελιασινί θερσίν!... Ἰκιοῦ-
πι-μικιοῦπι φιλάν φιστίκ, καταφύο τὰ
ἔνεται, σωσμένο ἐνόμαστε!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μιά πρωτότυπη καμπάνια

- 'Επεινάσατε ποτέ;

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἦρθε ἡ σειρά τῶν ἡ-
θοποιῶν μας νὰ ἀπαντήσουν στὸ
ἐρώτημά μας. Γιὰ νὰ δοῦμε, πεί-
νασαν αὐτοί;

Ἀρχίζουμε μὲ τὸν κ. Δημ. Μυράτ,
τὸν συμπαθητικὸν ζέν-πρεμιέ τοῦ θεά-
τρου Κ. τοπούλη.

— Καὶ δέδωκα πείνασα, καὶ πολλὰς
φορὲς μάλιστα, καὶ ἄλλες τόσες στερή-
θηκα τὸ τσιγάρο, μὰς ὁμολογεῖ ὁ κ.
Δημ. Μυράτ στὸ διάλειμμα τῆς πρώτης
πράξεως τοῦ ἔργου «Θερμὴ Ἀγάπη», ὁ-
ποῦ πρωταγωνιστεῖ. Πείνασα δὲ τόσο
στὴν Ἑλλάδα, ὅσο καὶ στὴν Γερμανίαν.

Καὶ ἐκεῖ, στὸ γόλλ τῶν παρασηφνίων
τοῦ θεάτρου, μὰς
διηγείται μερικὲς
σχετικὲς ἐνδιαφέ-
ρουσες περιπέτειές
του:

— Κάποτε, στὸ
ἐξωτερικόν, εἶχα
νὰ λάβω οὔτε καὶ
ἐγὼ δὲν ξέρω πό-
σο: μὲρὸ λεπτὰ ἀ-
πὸ τὸ σπῆτι. Ὁ
πατέρας μου ἔλει-
πε στὴν Αἴγυπτον καὶ ἐξ
αὐτοῦ προήρχε-
το ἡ ἀκαταστασία. Ἔτσι, γιὰ νὰ τὰ
θῶμαι πέρα, ἀναγκάζομαι πότε νὰ κά-
νω τὸν κομπάρσο στὸ σινεμά, πότε νὰ
γράφω κανένα κομμάτι, σὲ κανένα περιο-
δικόν. Μὰ τί νὰ μοῦ κάνουν αὐτὰ τὰ λί-
γα; Νὰ μὲ βοηθήσουν οἱ φίλοι; Μὰ μὴ-
πως κολουμποῦσαν καὶ κείνοι στὸ χρυσά-
φι; Ἐπειτα, ντεπρόμου νὰ τοὺς ἐνοχλῶ
κάθε λίγο καὶ λιγάκι μὲ δανεικά. Ἔτσι,
ἄμα εἶχα ἔρωγα, ἄμα δὲν εἶχα ἔκανα
...ὕπομνή!

«Μὰ μέσα λοιπόν, κάποιος φίλός μου,
ποὺ θριαυόταν κι' αὐτὸς σὲ δύσκολη θέ-
σιν, οἰκονόμησε, δὲν ξέρω πῶς, δύο...τσι-
γάρα! Τὸ τσιγάρο ἦταν τὴν στιγμὴ ἐκεί-
νῃ ὥστε τὴν πολυτέλειαν γιὰ μὰς. Ἐκίνησε
λοιπὸν χωρὶς ν' ἀνάψῃ οὔτε τὸ δικό του,
διέσχισε μιὰ τεραστίαν ἀπόστασιν γιὰ
νὰ μὲ βοηθῇ καὶ νὰ... καθήσουμε μαζί.
Μόλις τὸν εἶδα, ἐίθουσιάζθηκα... Μὰ ἡ-
μῶν καὶ ρωμαντικόν. Νὰ τὸ κανόνισον
στὸ πεζὸ περὶβάλλον τοῦ δωματίου μου;
Ἀδύνατον! Ἐκίνησαμε μὲ τὸ φίλο μου
νὰ γᾶμε σ' ἓνα πάγκο, τὸ περὶφρῶν τὸ
Γιὰ τὸν πρῶτον. Καθίσταμε γάμω μὲ τὰ
πόδια κοσμημένα πᾶνω ἀπὸ μιὰ λιμνοῦ-
λα. Πάινωμ τὸ τσιγάρο... ἀνάδω ἓνα
σπίτο... Μὰ, θές ἀπ' τὴν πείνα, θές ἀ-
πὸ τὴν συγκίνησιν, μὲ πᾶνει τρομερὰ
καὶ πέφτει, τὸ τσιγάρο στὸ νερό! Καὶ ἔ-
τσι, οὔτε καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἐκάνη-
σα, γιατί ἐν τῷ μεταξύ ὁ φίλος μου, τὴν
ὥρα ποὺ ἐγὼ ζητοῦσα οὐμαντικὴ τοπο-
θεσίαν, εἶχε κανόνισον τὸ δικό του.»

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀπουσίαν του
στὴς κορυφές τοῦ θεάτρου, ὁ κ. Μυ-
ράτ συνεχίζει:

— Ἐκείνον τὸν γυναικὸν ἔκανα καὶ τὸν κλέ-
πτῃ γιὰ μιὰ σοφά! Πείνασα τόσο κᾶποιον
θῶδον, ποὺ ἔκλεψα μιὰ πλάκα σοκολάτα
ἐνδὸς συγκατοίκου μου. Δυστυχῶς ἡ σο-
κολάτα ἦταν ξυγῆ... Ἔτσι, τοῦ χάμου ἔ-

Τῆς δ. Χριστίνας Μέγα

μάχησα: μοῦ γῆγχε ξυγῆ.»

Πάλι ἐξαφανίζεται ὁ κ. Μυράτ καὶ σὲ
λίγο ξανάρχεται γιὰ νὰ μὰς διηγῇ ἓνα
ἄλλο ἀνέκδοτο, θεατρικόν αὐτῇ τῇ φορᾷ.

— Ἦταν στὰ 1931. Εἶχαμε πάει στὴν
Αἴγυπτον, μὲ τὸν θίασον τοῦ Φόρστ καὶ ἐ-
κεῖ... χωρὶς πολλὰ λόγια, φαλλίσαμε.
Πῶς νὰ γυρίσωμε; Ἀναλαμβάνει ὁ Ρο-
ζάν καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸν καπετάνιο τῆς
«Ἀσπασίας» νὰ μαρκάρωμε ὅλοι κατὰ-
στρώμα ἀντὶ 16 λιρών.

» Ἔτσι, τὸ ταξίδι καλονίσθηκε. Ἀλλὰ
τὸ φαί; Βρισκόμασταν ὅλοι σὲ ἀξιοθυ-
νητὴν κατάστασιν. Σχεδὸν νηστικοὶ τό-
σες μέρες... Ὅπου κατορθώναι καὶ πάλι
ὁ Ροζάν καὶ πείθει τὸν τροφοδότη — ζί-
νοντάς του κάτι λίγα λεπτὰ ποὺ συνε-
κεντρώθηκαν δι' ἐράνου — νὰ τρώμε
στὴν δευτέρῃ θέσιν, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς τα-
κτικούς ἐπιβάτας, ἐφ' ὅσον δέδωκα θὰ
ἐπερίσσευε κάτι στὴν κουζίαν. Τὸ μεση-
μέρι, πρὶν τελειώσουν οἱ ἐπιβάτες, πλημ-
μύσαμε τὴν τραπέζαν καὶ περιμένα-
με νὰ μὰς σερβίρουν. Ἐξάφνα, κατα-
φθάνει ἓνα γκαρσόνι καὶ μὰς λέει: νά...

τοῦ ἀδείασωμε τὴ γωνιά, γιατί, λέει, ὁ
τροφοδότης δὲν ἦταν διατεθειμένος, νὰ
μὰς θρέψῃ μὲ τόσα λίγα! Ὁλίψις καὶ κα-
τήφεια ἀπλώθηκε σ' ὅλον μας τὰ πρό-
σωπα. Σηκωθήκαμε ἀπ' τὸ τραπέζι: καὶ
ἀνεβήκαμε ἔξω σκασιμένοι στὰ γέλια
ἐπὶ εἶχαν γιωμοριστικὴ διάθεσιν.

ἔξω φρενῶν οἱ πεινασμένοι, καὶ θλιβε-
ρὲς καὶ ἀξιοδάκρυτες ἀπ' τὴν ντροπὴ
τοὺς οἱ γυναικες. Ὅλοι ἐπνέσαμε μένεα
ἐκιντῶν τοῦ Ροζάν, τοῦ ἀρχιτετρα-
τῆ γου μὰς τοῦ φαγητοῦ ὅπως
τὸν λέγαμε. Ὁ καμμένος ὥστόσο ἔκανε
ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ. Καὶ
σὲ λίγο ἐπέστρεψε χαρούμενος νὰ μὰς
ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὰ κανόνισα.

» Μὰ ποῦ νὰ τὸν πιστέψουμε;... Κατέ-
θηκε μόνος του στὴν τραπέζαν καὶ
στούθηκε στὸ τραπέζι. Ἐμεῖς σκύδαμε
ἐνας-ἐνας ἀπὸ τὴ σκέλη, κυττάζαμε καὶ
ἄμα δεδιωχθῆκαμε ὅτι ἔστωμε πρᾶγμα-
τικά, τότε πηγαίναμε νὰ λάβωμε μέρος
καὶ μεῖς. Μόνο οἱ γυναῖκες ἀπέστην.

Εἶπε θιγὴ ἡ φιλοτιμία τους, τὸν καὶ
μένουν... καὶ ποῦ νὰ τοιμήσουν νὰ ἐμπα-
νισθῶν!

Ὁ κ. Κλέων Τριανταφύλλου

(Ἀττίκ)

Ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν χαρακτηρι-
στικώτερον τύπον τῆς Ἑλληνικῆς καλλι-
τεχνικῆς οἰκογενείας, τὸν ἰδιόρρυθμον κ.
«Ἀττίκ», τὸν μοναδικόν μας Καντο-
νετίστ; Ἀσφαλῶς κανεῖς. Πιθανὸν ἔμως
ἐλάχιστοι νὰ ξέρουν ὅτι ὁ συμπαθὴς μας
καλλιτέχνης εἶναι γόνος μίαις τῶν κολου-
τέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν
τῆς πρωτευούσης μας. Καὶ μόνον ἡ κακὴ
τύχη, ὁ πρόωρος θάνατος τοῦ πατρός
καμ' ἑλπίε ἔκαμε τὸν κ. Ἀττίκ νὰ
μυροῦ ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημά μας.

Ἀπαντοῦν σήμερα οἱ κ. κ.
ΔΗΜ. ΜΥΡΑΤ (υἱὸς)
καὶ ΑΤΤΙΚ

Καὶ νὰ ἀπαντήσῃ τρισεκατοντάκι μὰς
λίστα.

— Ἐκείνη τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς, μὰς
διηγείται στὸ σαλονάκι τοῦ ξενοδοχείου
«Κλάρντ» ὅπου τὸν συναντοῦμε, θρισκό-
μου στὸ Παρίσι, καὶ σπουδαζα. Ὅταν
κάποιον πρωτὶ, στήν καθιερωμένη ἐξέτασιν
τοῦ περιεχομένου τῆς τσέπης μου, διε-
πίστωσα ὅτι ἡ περιουσία μου ἀποτέλειτο
ἀπὸ 20 λεπτά... Τὸ θυμᾶμαι καὶ γελῶ.

Ἦταν ἀπ' τίς ἐλάχιστες φορὲς ποὺ ἀ-
ναγκάστηκα νὰ θάλω φρόνο στὴν ὁρῆ-
σιν μου καὶ νὰ τραφῶ ἐπὶ 48 ὥρες μ' ἓνα
καφέ-ὠ-λαί καὶ ἓνα κρουασάν...
Εὐτυχῶς τὴν μεθεπομένη δέχτηκα μιὰ
ἀπρόοπτον ἐπίσκεψιν στὸ δωματάκι μου.

Τὸν φίλο μου Ἰμμ. Βαλαδάκη, ποῦχα νὰ
τὸν δῶ καὶ ἐγὼ δὲ ξέρω πόσον καιρὸ.
Κλάμματα, συγκινήσεις, ἐναγκαλισμοί...
καὶ κατόπιν, πρότασις δανείου ἐπ' ἐνε-
χρῶν! Ἔτσι, τὸ πορτοφόλι μου τὸ ὅποιον
ἦτο μὲν καὶ νῦν ἀλλὰ καὶ ἐντελὸς
καὶ νῦν, ἡλλάζε χεῖρας, ἡ δὲ τσέπη μου
ἐδαρύνθη δι' ἐνὸς εἰκοσασδράχμου, τὸ ὁ-
ποῖον ἔπαισε, ὥσπερ πόδωρον τῶν ση-
μερινῶν ἀλεξιπτωτιστῶν, ἐκ τοῦ πεπα-
λαιωμένου ἀλλὰ πλήρους ἐκατονταδραχ-
μου πορτοφολίου τοῦ φίλου μου. Καὶ ξέ-
ρετε τί ἄξιαν εἶχαν τότε τὰ ἐκατοντά-
δραχμα! Τὸ παράξενο εἶναι ὅτι παρ' ὅλο
τὸ εἰκοσάφραγκο, καὶ πάλι πείνασα ἐκεῖ-
νῃ τὴν ἡμέραν. Γιατὶ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ
χαλάσω τὸ μοναδικόν μου νόμισμα. Καὶ
ἐξακολούθησα νὰ πεινῶ μέχρι τῆς ἐπο-
μένης, ὁπότε ἀφίχθη ἀπ' τὸ σπῆτι μου
κάποιον ἐμβασιμα καὶ ἀπεφάσισα νὰ πάω
στὸ ρεστωράν!...

Σὲ λίγο ὁ κ. Τριανταφύλλου συνεχι-
ζει:

— Καὶ μιὰ ἄλλη φορὰ ἐπίσης βοήθη-
κα σὲ δύσκολη θέσιν. Ἐργαζόμενον στὸ
Παρίσι, στὸ καμπὰρ τοῦ Μπουλόαρ
Σαιν-Μισέλ, στὸ Γκρυγιόν. Ἐπαιρνα
5 φράγκα τὴν ἡμέραν, ἐκ τῶν ὁποίων
πλήρωνα 1 1/2 γιὰ...κάποιον γούνα τῆς
τότε γυναικῆς μου. Κιτταλαβαίνετε...

» Μὲ τὴν ἐπιμέλειαν
φράγκα δὲν πει-
νοῦσα δέδωκα, ἀλ-
λὰ καὶ δὲν καλο-
πεινοῦσα... Ἐστε-
ροῦμαι νὰ ποῦμε
τὰ φρούτα καὶ τὸ
χαδάκι!

Ἐπὶ τῆς ἐπὶ ἀ-
κροατήριον.

"Ανδρες!

Πώς θα κατακτήσετε τις γυναίκες!

Η δισ Λίντα Μπελλίνι, μαζί με την αδελφή της δίδα Νάντια Μπελλίνι, έχουν κατακτήσει τους Αθηναίους με τα τραγούδια των, τα οποία χειροκροτούν κάθε βράδυ στην «Αρξεντίνα» και στην «Όαση».

Της ζητούμε λοιπόν να απαντήσει στο πρώτο μας ερώτημα:

— Τα άνδρικά κομπλιμέντα, έστω και υπερβολικά, σας αρέσουν;

— Η δισ Μπελλίνι παύει να κιντάει στον καθρέφτη, ενώ εξακολουθεί μηχανικά το μακιγιάζ της στην «Όαση».

— Δεν μ' ένοχολίζουν καθόλου τα

Νάντια Μπελλίνι

κομπλιμέντα... όπως μάλιστα έχουν κατακτήσει....

— Πέστε μου δεσποινίς: Ένας τύπος άδισ φάρος για σας, μπορεί να σας κινήσει την συμπάθεια με ένα έξι υπνο κομπλιμέντο;

— Έτσι αν πρόκειται περί προσώπου που μου είναι άδισ φάρος. Αν όμως ο τύπος μου είναι άσυμπαθής, τότε κάθε του προσπάθεια αποβαίνει εις βάρος του.

— Τί προτιμάτε; Ένα φλέρτ σκέτο και έγκυθο, ένα έξαλλο, ή ένα παθητικό;

— Το σκέτο και έγκυθο. Διότι προδίδει έναν άνθρωπο σοβαρό.

— Όταν προτιμάτε τους σοβαρούς;

— Όλες σχεδόν οι γυναίκες προτιμούν τους σοβαρούς άνδρες.

— Σας αρέσει να σας προτείνουν να πάτε περίπατο ή στον κινηματογράφο;

— Όταν μιιά τέτοια πρόταση γίνη με τή απλά και εύγενικά, ή γυναίκα θα δεχθή, αν δεν έχη άλλο κόλλημα.

— Τί προτιμάτε: Θερά β λέ μ μ α -

Τι σας συμβουλεύουν οι δίδες ΜΠΕΛΛΙΝΙ!

τα ή θερμά λόγια!

— Τα θερμά βλέμματα, εάν δεν συνοδεύονται από θερμά λόγια... κρυώνουν πολύ γρήγορα και τότε.... αντίο ειδύλλιο!

— Εάν σας στέλλουν στίχους, θα τους κρίνετε με αυστηρό λογοτεχνικό κριτήριο σαν ένα άλλο ποιητικό έργο, ή θα ένθουσιασθήτε απλώς από τα «περιεχόμενα» αισθήματα, έστω κι' αν οι στίχοι δεν είναι πολύ επιτυχείς;

— Θα τους κρίνω σαν ποίηση και χωρίς να το θέλω. Διότι στίχοι άτεχνοι χτυπούν πολύ άσχημα και γελοιοποιούν και τα εκφραζόμενα αισθήματα περισσότερο παρά αν έγράφοντο στο παζό.

— Τί προτιμάτε: Να σας στέλλουν γλυκά ή άνη;

— Τα άνθη δημιουργούν «άτμοσφαιραν» και προξενούν πάντοτε στην γυναίκα μεγαλύτερη εντύπωση, έκτος πλέον αν πρόκειται για καμιά πολυ... λιχούδα!

— Σας αρέσει να σας εξομολογούνται θερμά αισθήματα από το τηλέφωνο;

— Πολύ! Και διασκεδάω. Είναι άλλως τε ο όλιγώτερον ένοχλητικός τρόπος των εξομολογήσεων... όταν οι εξομολογήσεις είναι ένοχλητικές!

— Μεταξύ δύο άνδρων, ποιόν θα προτιμήσετε: Τόν έμπειρο και άσχημο ή τόν άπειρο και όραιο;

— Ο άπειρος άποτυγχάνει πάντοτε 100%.

— Είσαθε ρομαντική;

— Έγώ; Καθόλου!

— Ό τολμηρός κατακτά εύκολα;

— Πάντοτε! Άλλά οι τολμηροί είναι λίγοι. Οι άλλοι είναι απλώς θρασείς κι' αυτοί είναι χειρότεροι απ' όλους και άποτυγχάνουν συχνότερα από όλους.

— Ποιά χαρακτηριστικά του άνδρικού προσώπου κάνουν μεγαλύτερη εντύπωση στη γυναίκα;

— Η δισ Λίντα σταματά το κρεγνόν στα χείλη της. Σκέπτεται λίγο, και μās εξομολογείται:

— Έγώ προσωπικά δεν συγκινούμαι από όμορφιά. Η έκφρασις όμως ένδς ανθρώπου μπορεί να με συναρπάσει.

— Έχετε την καλωσύνη να μās πητε άκούη δυό λόγια, σαν μιιά τελική... συμβουλή προς τους άναγνώστες μας;

— Εύχαριστώ!

Και ή συμπαθής καλλιτέχνης μās εκθέτει την γνώμη της σοβαρώτατα:

— Λοιπόν. Έγώ φαντάζομαι ότι ό άνδρας πρέπει πρδ πάντων να είναι διακριτικός. Να ξέρη να μη γίνεται ένοχλητικός. Και εάν άκόμη ή γυναίκα που τόν άγλά τόν προσκαλή εκείνος πρέπει να ποσέχη να μή γίνη όχληρός. Χρειάζεται

να είναι λίγο εγωίστης αρκετά σκληρός, να μη φοράη ρούχα έξαντρία, να είναι άπλός και να μιλάη σαν άνδρας. Εάν δέ ή γυναίκα φεύγη μιιά, εκείνος να φύγη δυό!

—Μα καλά! Θα γυρίση όμως εκείνη;

— Εάν τόν αγαπά ναί. Στην αγάπη χρειάζεται θέλησις. Να μην έκλιπαρείται ποτέ ό γυναικείος οίκτος: Είναι άνώφελο. Και στα γυναικεία να μην περιμένετε ποτέ πέραν των δέκα λεπτών....

—Εκείνη άκριβώς την στιγμή καταφθάνει τρέχοντας, γεμάτη δροσιά και χάρι, ή αδελφή της ή δισ Νάντια Μπελλίνι. Έτσι μās δίδεται ή ευκαιρία να ακού-

σωμε και την γνώμη της νεαρώτερης

Λίντα Μπελλίνι

καλλιτέχνιδος.

Πόσων έτών είναι; —Επιτρέψατέ μας να μη σας το πούμε. Είπαμε, άλλως τε, ότι πρέπει να είμεθα διακριτικοί. Πάντως όμως είναι μικρή.

—Αντιπροσωπεύει τόν τύπο του κοριτσιού που εύρίσκεται διαρκώς στην σκέψη του έρωτοτυπλημένου τελειοφοίτου του Γυμνασίου και του νεαρού φοιτητού. Νεαροί μου άναγνώστες, έτοιμασθήτε λοιπόν!

— Σας αρέσουν τα κομπλιμέντα;

—Η δισ Νάντια χαμογελά:

—Πάντοτε. Άρκει μόνον να προέρχονται από έναν ένδισ φέροντα τύπο.

— Και εάν ένας ό όποιος δεν σας αρέσει σας κάνει φλέρτ;

— Τότε μου γίνεται άκόμη πιό άσπαθής. Συνεπώς, το φλέρτ είναι.... δικόπο μαχαίρι.

Την συνέχεια όμως των «συμβουλών» της χαριτωμένης δεντέττας μας θα την δώμε στο προσεχές φύλλο μας.

Γ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΑΣ

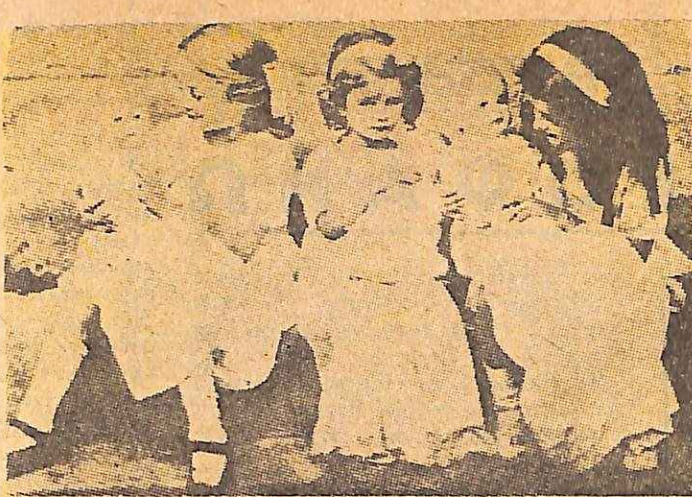
Ο ι τρις αδελφές Μπέννεντ, ή Βαρβάρα, ή Κόνστανς και ή Τζόαν, είναι άσφαλώς από τις πολύ λίγες προσηγορούχες γυναίκες που κατώρθωσαν να μεσουρανήσουν στο κινηματογραφικό στερέωμα, χωρίς ν' αγωνισθούν και χωρίς να δοκιμάσουν άπογοιεύσεις. Κόρες του μεγάλου Αμερικανού σκηνοθέτου Ρίτσαρντ Μπέννεντ, θρήκαν σχεδόν όρθάνοιχτες τις πόρτες πρδς την έπιτυχία και πρδς τόν θρίαμβο, και προχώρησαν πρδς την κατάκτησή τους. Σ' αυτό τις δόθησε εξαιρετικά και ή εύφύια που είχαν κληρονομήσει από τόν πατέρα τους.

Η Βαρβάρα Μπέννεντ όμως άποτραβήθηκε πολύ γρήγορα από τόν Χόλλυγουντ και έτσι τδ όνομά της δεν μπόρεσε να ξεπεράση τα άμερικανικά σύνορα. Έλάχιστα είναι τα φίλια της που προσεβλήθησαν στην Εύρώπη. Προτίμησε την ήρεμη και οικγενειακή ζωή από την θορυβώδη ζωή του Χόλλυγουντ.

Έντελώς τδ αντίθετο είναι ή Κόνστανς ή ή Κόννι, όπως την ονομάζουν χαϊδευτικά. Η έξωτερική της εμφάνισις είναι ό,τι τελειότερο μπορεί να ανταστή κανείς για μιιά γυναίκα που είναι έκατό τοίς έκατό γυναίκα. Όμορφη, λεπτοκαμωμένη, κομψή, ευκίνητη, με γοητευτικό πρόσωπο και με μάτια που συναρπάζουν, ή Κόνστανς Μπέννεντ είναι ό τύπος της μοντέρνας Εύας. Κανείς δεν μπορεί να φαντασθή ότι τδ χαριτωμένο

Η Τζόαν Μπέννεντ με τόν Βάρνερ Μπάρτερ.

Βαρβάρα, Κόνστανς, Τζόαν —όταν ήσαν μικρές.

ΟΙ 3 δεσποινίδες ΜΠΕΝΝΕΤ

αυτό κεφάλαι έχει άλλες άσολίες από τδ ντύσιμο, τδ μακιγιάρισμα, τις κοσμικές επιδείξεις και τδ φλέρτ. Στά 1931 της άπενεμήθη ό τίτλος της πιό κομψής γυναίκας του Χόλλυγουντ. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβη κανείς τι σημαίνει αυτό. Άξίζει έν τούτοις ν' άναφερθή ότι είχε να συναγωνισθή με άστέρια πρώτου μεγέθους, όπως την Γκλόρια Σβάσσον, την Καίη Φράνσις, την Μαίρη Άστορ, την Κλωντέτ Κολμπερ κ. ά. Εκείνο που έκανε τότε την πιό μεγάλη εντύπωση ήταν ή εξαιρετικά λεπτή σιλουέττα της.

Η Κόνστανς δέδωσε με τρόπο ότι είχε άποκτήσει την σιλουέττα αυτή τρώγοντας άποκλειστικώς... τομάτες. Λέγεται μάλιστα ότι πολλές που θέλησαν να μιμηθούν την δίαιτα αυτή κινδύνευσαν να πεθάνουν από άνοσιτισμό. Η αλήθεια είναι πως ή Κόνστανς Μπέννεντ έτρωγε και έξακολουθεί να τρώγη θανάσιμα μπιτάκια, ώραία γλυκίσματα και ό,τι άλλο της κάνει κέφι. Τδ ότι δεν παύει άφείλει άποκλειστικώς στο «καρτί» της. Μιά γυναίκα άλλως τε που εργάζεται όπως εργάζεται ή Κόνστανς Μπέννεντ, δεν μπορεί να συντηρηθή άποκλειστικώς με τομάτες και με χορταρικά. Χρειάζεται έντελώς διαφορετική ένίσχυση του οργανισμού της.

Η εργασία της Κόνστανς είναι πραγματικά υπεράνθρωπη. Διευθύνει μόνη της την μεγάλη καλλιτεχνική επιχείρηση που φέρει τδ όνομά της.

Από τδ πρώι ως τδ βράδυ είναι άπορρομένη να σκέπτεται, να λογαριάζη, να συζητή για έμπορικά ζητήματα. Και τδ προλαμβάνει όλα με άξιοθαύμαστο τρόπο και με ικανότητα που θα την ζήλευαν πολλοί διεθνή μεγαλών έμπορικων επιχειρήσεων.

Παρ' όλα ταύτα ή Κόνστανς κατώρθωσε να έπιβληθή κυρίως χάρις στα γυναικεία θέλημά της. Έπί πολύν καιρόν ήταν τδ μεγαλύτερο άστέρι του Χόλλυγουντ και τδ φίλι της γνώριζαν τδ ένα θρίαμβο επάνω στον άλλον. Τδ όνειρό της ήταν να παίξη μεγάλους δραματικούς ρόλους. Και εκεί γνώρισε την μοναδική άποσύντησή της ζωής της. Δεν μπόρεσε να έπιτύχη ποτέ τδ τέλειον. Και έπειδή ή φιλοδοξία της δεν της επέτρεπε να έσέχη στην μετριότητα, έγκατέλειπε γρήγορα τους δραματικούς ρόλους για να ξαναγυρίση σ' έκείλους που της ταίριαζαν περισσότερο και στους όποιους χρωστούσε την φήμη της και τδ πλούτι της. Άς σημειωθή ότι ή Κόννι είχε να παλάση, στα πρώτα της καλλιτεχνικά δόματα, με την κατόπηση του βωδου κινηματογράφου και την είσαγωγή του διηλούντος. Όπως τόσες και τόσες άλλες καλλιτέχνιδες άναγκάσθη κι' αυτή να πάρη μαθήματα άπαγγελίας και να καλλιτεργήση τδ φωνητικά της όργανα. Διαφορετικά κινδύνευσε να περιπέση στην άφάνεια πριν άκόμη προλάβη να κατακτήση την μεγάλη φήμη. Άς έσθουμε τώρα και στ

μικρότερη της τριάδας, την Τζόαν Μπέννεντ. Τδ κυριότερό της χαρακτηριστικά είναι ή χάρις και ή γοητεία. Έμφανίσθηκε για πρώτη φορά στο φίλι πρδ δέκα έτών. Έχει έν τούτοις άκούη και σήμερα τδ γλυκό και άθωο ύφος που είχε και τότε. Τα μελαγχολικά μάτια της βρίσκονται σε μιιά παράξενη αντίθεση με τδ ζωηρό και χαριτωμένο πρόσωπο της που στεφανώνεται από πλούσια, όλόχρυσά μαλλιά. Τα μαλλιά αυτά έμφανίσθησαν τελευταίως μαύρα. Άλλά ή Τζόαν βεβαιώνει ότι αυτό έγινε για καλλιτεχνικούς άποκλειστικούς λόγους και ότι πολύ γρήγορα θα άποκτήσουν και πάλι τδ φυσικό τους χρυσάρι.

Αν είναι ίσως τόσο έξυπνη όσο ή μεγαλύτερή της αδελφή Κόνστανς. Έχει όμως άρκετά έγκυκλοπαιδική μόρφωση. Ήρεμη, άπλη, άξιαγάπητη, μιλάει λίγο και δεν φρονάζει ποτέ της. Έν αντίθεσει πρδς τις περισσότερες στάρ της όθνης δεν έχει ποτέ της νεύρα. Άκόμη και σε στιγμές που κάθε άλλη στη θέση της θα γαλούσε τόν κόσμο, ή Τζόαν διατηρεί όλη της την ψυχραιμία και προσπαθεί να έπιβάλη την άποψή της με την λογική και με τδ γλυκό της ύφος. Και καθώς λέγουν εκείνοι που γνωρίζουν τδ πράγματα, έπιτυγχάνει με τόν τρόπον αυτό πολύ περισσότερα από όσα έπιτυγχάνουν οι άλλες με τδ νεύρα τους.

ΖΑΝ ΩΡΙΑ

Η Κόνστανς Μπέννεντ στο «Αόρατο ζευγάρι».

Από την άγνωστη

ΤΥΝΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Μιά άγια Αύ-
τοκράτειρα :

Θ Ε Ο Φ Α Ν Ω

‘Η ποταπή σκευωρία. - ‘Η έ-
έκουσία φυλακισμένη. - Το
πλήγμα της μοίρας. - Φτερό
στον άνεμο...ό άντρας μοιά-
ζει.-‘Υπομονή, ή άρετή πού
κάνει τούς άγιους.

★ ‘Η είδησις πού έφερε ο μαντα-
τοφόρος από τή κυνήγι έκαίε τήν
καίσαρισα Θεοφανώ, τήν γυναικα
του καίσαρος Λέοντος—τόν όποιο ή
ιστορία στείλει άργότερα με τόν τίτλο
του Σοφού—νά πάση μοισολόβουμην στήν
ελεφαντινή έδρα της.

‘Ο πεθερός της, ο αυτοκράτωρ Βασι-
λειος ο Μακεδών, έδειχνε πάντα
κάποια αντιπάθεια προς τόν γιό του,
τόν Λέοντα, πού οι κακές γλώσσες έλε-
γαν ότι ήταν νόθος. Μα ό νέος τού ήταν
εξαιρετικά άφωτισμένος, και όταν τήν
προηγούμενη κάποιος τού έδωσε μυστηρι-
ωδώς τήν πληροφορία ότι ή ζωή τού αυ-
τοκράτορος κινδύνευε από κυνήγι έπειδή
ήπηρεζε συνωμοσία εναντίον του, ο Λέων
άπεφάσισε νά όπλισή κορυφή γιά νά είνε
έτοιμος νά υπερασπισθή τόν πατέρα του.

Φεύγοντας λοιπόν τόν πρωί γιά τόν κυ-
νήγι, ο Λέων είχε κρύψει κάτω απ’ τά
ρούχα του ένα έγχειρίδιο. Καί τόν έγχει-
ρίδιο αυτό, πού πήρε άκριβώς γιά νά προ-
στατεύσει τόν αυτοκράτορα, έγινε άρρομή
της φυλακισέως του. Μόλις άρχισε τόν
κυνήγι, ο Σανταβαρικός, ο ίδιος εκείνος
άγρότης πούχε δίδην είδοποιήσει τόν Λέ-
οντα περί της συνωμοσίας, ρίχτηκε μπρός
στό άλογο τού αυτοκράτορος :

— Φυλάξου, βασιλεύ! ‘Ο γιός σου ο
καίσαρ Λέων, σ’ έπιβουλεύεται! Κρύβει
στά ρούχα του έγχειρίδιο, έτοιμος νά
σε δολοφονήση έφ τών όπισθεν.

‘Οξέθυμος και εύπιστος όπως πάντα, ο
Βασίλειος, μόλις άνεκαλύφθη πάνω στον
νέο τόν έγχειρίδιο, έγινε έξω φρενών.
Χωρίς ν’ άκούση καμιά δικαιολογία,
καμιά εξήγηση, διέταξε νά τόν ρίξουν
άλυσσάδετο στις φυλακές και τήν τρομε-
ρή αυτή είδηση ήρθαν νά φέρουν, τώρα
στήν Θεοφανώ, τή νεκρά γυναίκα του.
‘Ο Λέων και ή Θεοφανώ δεν ήσαν παρ-
ά μόλις δύο χρόνια παντρεμένοι και είχαν
άποκτήσει μιά μικρή κορούλα πούταν ή
χαρά και τόν έδαμνα τους.

‘Η καίσαρισα στήθηκε άμέσως. Δεν
άμφεβάλλε ούτε στιγμή γιά τήν άθώότη-
τα τού άνδρός της και ήταν βέβαιη πως
κάποια άπάσια σκευωρία είχε παγιδέ-
ψει είς θάρος του. Ζήτησε, λοιπόν, νά της
φέρουν τόν παιδί της, τόν άρπαξε στήν άγ-
καλιά της και έτρεξε στό τρέξιλον
του ‘Ορόνου, όπου ήξερε ότι θα ήρθε
τήν ώρα εκείνη τόν Βασίλειο.

‘Ηταν τότε ή τραχιά της και τότε
ή άποφασιστικότητα της, ώστε κανείς απ’

τούς τραχείς θαράγγους της σωμα-
τοφυλακής—άν και γνώριζαν τήν κατα-
δική τού άνδρός της—δεν τόλμησε νά
της φράξη τόν δρόμο.

‘Ο Βασίλειος κύτταξε συνωφρωμένος
τήν εύγενική κόρη τών Μαρτιναίων, μά
ή άυστηρά ύποδοχή του δεν τήν τρώμα-
ζε :

— Βασιλεύ, συκοφαντούμεθα! κραύγα-
σε γονατίζοντας στα σκαλοπάτια τού
θρόνου. Πιστεύεις τούς ξένους και κα-
ταδικάζεις άνοπολόγητο τόν γιό σου;

— Δεν έχω πιά γιό! φώναξε με θυμό
ο αυτοκράτωρ. ‘Ο Λέων γιά μένα είναι
ο άποκρούς. ‘Αν θέλεις
πένθησέ τον. Μα
μή προσφέρεις ποτέ,
ούδέποτε τ’ όνομά
του μπροστά μου.

— Βασιλεύ...

— Δεν θέλω ν’
άκούσω λέξη γιά
εκέينو!

—Τότε κάμε μιά
χάρη σ’ έμένα.
Φυλάκισέ με μαζί
του. Σ’ εξορίζω
στό όνομα της Θε-
οτόκου, έπίτρεπέ μου νά συμμερισθώ τήν
φυλακή του...

★ Μέσα στο μισοσκόταδο της φυλα-
κής ο Λέων άκουσε νά τρίζη όαρεία ή
πόρτα, και σ’ άνοιγιά της είδε νά προ-
βάλλη μιά λεπτή σιλουέττα. ‘Ηταν μή-
πως κάποιον γυναίκα;

Ναί, ήταν ή γυναίκα του—ή Θεοφα-
νώ—πού προχώρησε τρυφερά κοντά του,
ένω πίσω της ή πόρτα ξανάκλεινε.

— ‘Η έπισκεψή σου φέρνει λίγη χαρά
στή συζορά μου, της είπε άπλώνοντας
τά χέρια.

— Δεν ήρθα νά σ’ έπισκεφθώ, έκαμε
μέ άπλόττητα εκείνη, αλλά νά μείνω μα-
ζί σου.

— Νά μείνης εδώ; Στή φυλακή; Μ’
αυτό είναι έγκλημα!

‘Εκείνη τού έφραξε άπαλά τόν στόμα:
— ‘Αφού μοιράσθηκα μαζί σου τίς τι-
μές και τίς δόξες της πορφύρας, είναι
δίκαιο νά συμμερισθώ τώρα και τίς ά-
τυχίες.

★ ‘Αντί σέ πουπουλένια μαξιλάρια, ή
Θεοφανώ κοιμόταν τώρα πάνω σ’ άχυ-
ρα. Μα καμιά κακουγία και καμιά
στέργησις δεν έκαμε νά σούση από τά χεί-
λη της τόν χαμόγελο. ‘Η σκοτεινή φυλα-
κή είχε μεταβληθή σε φωλήν τρυονιά.

Κι’ αυτό κράτησε τέσσερες μήνες...
‘Η άθώοτης τού Λέοντος άποκαλύφθηκε
τέλος. ‘Αποφυλακίσθησαν. Κι’ ένα χρό-
νο άργότερα, όταν ο Βασίλειος πέθανε, ο
Λέων φορούσε τά κόκκινα αυτοκρατορικά
πέδιλα.

— ‘Ο Θεός δίδει στα γέροντα με τήν δύ-

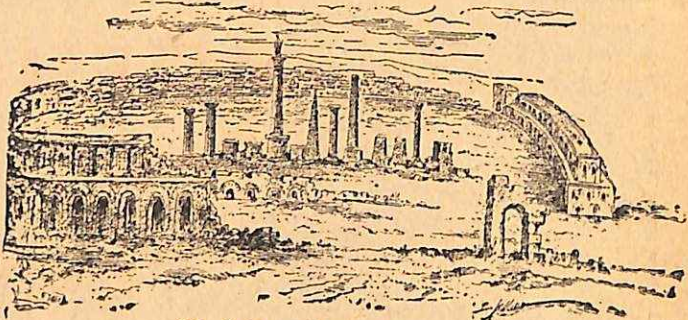
ναμην γιά νά δοθηώμε όσους υπεφέρουν
έλεγε τώρα ή Αύγουστα.

Και πρώτα έπ’ όλα έπρεπε ή νομοθε-
σία νά γίνη άνθρωπιστικώτερη.

Με τή δική της επίδραση ο Λέων,
πού της είχε τυφλή έμπιστοσύνη, δημι-
ούργησε τόν νομοθετικό του έργο χωρίς
στό όποιον όνομάσθηκε Σοφός. ‘Ολη ή
πολιτεία του της έποχλης εκείνης—ή
καλυτέρα της βασιλείας του—ώφειλόταν
στήν έμπνευση και τή καθοδήγηση της
Θεοφανούς, πού στις λίγες διαθέσιμες
ώρες της έτρεχε στα νοσοκομεία και
περιποιόταν με τά βασιλικά χέρια της
τίς άποκρουστικώτερες πληγές και τίς
πιό έπικίνδυνες άρρώστειες.

‘Ομως, ένα άπρόοπτο κύτπημα ήρθε
νά σαράξει τήν καρδιά της πού συμπο-
νούσε κάθε ξένο πόνο: Τό μοιαικό παι-
δί της, ή κορούλα της, πέθανε!

Τό κύτπημα ύπήρξε φοβερό γιά τήν
εύαίσθητη καρδιά της Θεοφανούς. ‘Αμύ-
λητη και θλιμμένη, ντυμένη στα κι-

‘Ο βυζαντινός ίππόδρομος

τρινα, σύμφωνα με τόν πρωτόκολλο,
δεν έμφανίζονταν πιά σε καμιά τελετή.
Ούτε οι περιποιήσεις τών δικών της, ου-
τε ο καιρός πού περνούσε γρήγ, μόρε-
σαν νά τήν παρηγορήσουν. Δεν έδειχνε
παρ’ γιά νά πάη στους ‘Αγίους ‘Απο-
στόλους, όπου ήσαν οι βασιλικοί τάφοι,
ή γιά νά έπισκεφθ ή κάποιο απ’ τά φι-
λανθρωπικά ιδρύματα πού προστάτανε.

Μά ο Λέων άρχισε πιά νά θυρούται τόν
άκούρητο πέθους της πληγωμένης μητέ-
ρας. Τήν εύρισκε υπερβολική.

Και μιά μέρα πού ή Θεοφανώ έπέ-
στρεψε τόν δειλινό απ’ τήν συνθημένη
της έπισκεψη στον τάφο τού παιδιού
της, είδε κάποιον έριππο νά σταματά
μπρός σ’ ένα άρχοντικό, ένω ένα λευκό
παχουλό γυναικείο χερσιν τόν καλωσώρι-
ζε απ’ τόν παράθυρο. ‘Η καρδιά της έ-
σκιρτησε: ‘Ο καθάλλος της εκείνος δεν
της ήταν άγνωστος! ‘Αν και ήταν υόνος,
όλομόναχος χωρίς καμιά συνοδεία, δεν
της έμνε άμφιβολία ότι ήταν ο άντρας
της, ο βασιλεύς τών Ρωμαίων Λέων
ο Δ’.

Τόν είδε έπειτα νά πεεύη και ν’ ά-
νεβαίνη δικαστικά σάν κλέφτης στό σπίτι,
και γνώρισε και τόν άλογό του, τόν όποιο
αί και δεν έφερε τά κόκκινα αυτοκρα-
τορικά έφίππια, ήταν ο άγαπημένος χέ-
λης τού Λέοντος.

—Τίσις είναι τόν μέγαρο; ρώτησε τούς
άνθρώπους της.

— Τού άρχοντα Γουζουνιάτου,
του γαμβρού τού Στυλιανού Δαού-
τσα.

Τ’ όνομα αυτό φώτισε περισσότερο τήν
Αύγουστα. ‘Ο Δαούτσας, άσπρος ως τότε

έξωματικός, είχε όνομασθή πρδ όλίγου έ-
ταίρει άρχης, κι’ ή ξαφνική αυτή
προαγωγή εήγησαν τώρα άρκετά απ’ τίς
κρυφές αυτές έπισκέψεις τού βασιλέως
στην κόρη του.

Κι’ ενώ ή Θεοφανώ θρηνούσε πάντα
τό παιδί της, ο άντρας της, ξεχνώντας
τούς μήνες πούχε περάσει μαζί του στήν
φυλακή γιά νά τόν ένισχύση, εύρισκε άλ-
λού παρηγοριά...

Με δίπλα στον πόνο πού της προζε-
νούσε ή άποκάλυψη αυτή, ή Θεοφανώ
δοκίμαζε και μιά άλλη αγωνία: Καθώς
έδειχνε μόνος, χωρίς άκολούθους, ο ‘Ι-
σαπόστολος κινδύνευε τρομερά. Οι στά-
σεις και οι βασιλικές δολοφονίες ήσαν
τυχνές στό Βυζάντιο. Και δεν ήταν άδύ-
νατον, κάποιος μυστικός έχθρος, ή κά-
ποιος φιλόδοξος άπαιτητής τού ‘Ορόνου,
νά σκότωνε τόν Λέοντα κατά τούς έρω-
τικούς αυτούς περιπάτους του.

Τί έπρεπε νά γίνη;
‘Αφού ο Λέων άφύρριζε τόν κίνδυνο
αυτό γιά νά συναντά τήν όμορφη ‘Αρ-
μένισσα, θά πή ότι δεν μπορούσε νά ζήση
χωρίς εκείνη. σκεφτόταν ή Θεοφανώ.

Και τήν άλλη μέρα ή πικραμένη αυ-
τοκρατορίσα διέταξε νά όνομασθή ζω-
στή, κυρία επί της τιμής δηλαδή ή άν-
τίχλος της, γιά νά μπορεί ο Λέων, χω-
ρίς νά εκτίθεται, νά τήν βλέπη μέσ’ στό
παλάτι. ‘Όσο κι’ αν αυτό τήν ταπεινω-
νε, θ’ άπομάκρυνε τουλάχιστον έτσι τόν
κίνδυνο από τόν άστατο μά τόσο άγαπη-
μένο σύζυγό της.

— Τί έφερες αυτή τήν έγίδνα μέσα
στό παλάτι; της έλεγαν διαρκώς οι συγ-
γενείς της.

Μά ή Θεοφανώ, δίπλα πληγωμένη,
δεν ήταν πιά αυτού τόν κόσμου. ‘Ο δι-
κός καύμος, οι άυστηρές νηστείες και οι
άγρυπνίες πού άρχισε τότε νά κάνει, τήν
έφθειραν μέρα με τήν ήμέρα. Τά μά-
γουλά της είχαν κοιλανθώ, τά λευκά χέ-
ρια της είχαν γίνει πιά διάφανα. Κι’ έ-
να ‘Οκτωβριανό πρωί ή άκαχη ψυχή της
πέταξε στους ουρανούς, λευκό περιστέρι...

‘Ο λαός, πού ήξερε τήν καλωσύνη της
τήν ώλύσασε μ’ ένα στόμα ά γία’ και ή
έκκλησία παραδέχτηκε τήν λαϊκή αυτήν
ίτυμνησία γιά τήν καλή βασιλεία. πού
τά τελευταία έπείσδδια της ζωής της έ-
σαν νά δικαιολογούσαν τόν τίτλο της
μάρτυρας.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΡΙΖΙΚΟ ΚΟΨΙΜΟ

Είς ένα καμπαρέ της Νέας ‘Υόρκης
εργάζονται δύο χαριτωμένες χορεύτριες.
‘Η Μάρξ και ή Μίλντ.

Κάποια μέρα ο καταστημάτορχης καλεί
τήν Μίλντ και της άναγγέλλει ότι λόγω
της οικονομικής καταστάσεως άναγκάζε-
ται νά της ‘αφίση’ τόν μισθό της κατά 5
δολάρια. ‘Η Μίλντ διαμαρτύρεται,
κλαίει, φωνάζει και στό τέλος δέχεται.

‘Ο καταστημάτορχης ίκανοποιείται με
τήν άποδοχή της και άρχίζει νά τήν κολα-
κεύη :

—Και τώρα, Μίλντ, της λέει, έσύ πού
είσαι τόσο καλή, δεν μου λές, τί λές, νά
κόψω τόν μισθό τής Μάρξ;

— Και τά πόδια της! άπαντά ή Μίλντ
χωρίς νά διατάσι.

Γιά νά μαθαίνετε
και νά διασκεδάσετε:

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝΤΗΛΙΟΥ

Τό μαντήλι είναι σήμερα τόσο κοι-
νό και τόσο διαδεδομένο ώστε κα-
νείς μας δεν συλλογίζεται πιά ότι
έχει και αυτό τήν ιστορία του
και ότι υπήρξαν αιώνας, πάρα πολλοί αι-
ώνες, πού έζησε ή άνθρωπότης χωρίς
μαντήλια. Φαντασθήτε π.χ. ότι οι Ρω-
μαίοι Αυτοκράτορες πού, παρ’ όλη τήν
αυτοκρατορική τους ιδιότητα, δέ ήταν
άπληλαγμένοι από τόν σουνάι, άγνοούσαν
τά μαντήλια και προσπαθούσαν νά τά άν-
τικαταστήσουν με τόν γνωστό συστημα-
τών δακτύλων ή, όσάκις τόν κακό δεν ή-
ταν τόσο προχωρημένο, με μιάν άκρη της
αυτοκρατορικής των πορφύρας! Τό παρ-
άδοξο είναι ότι οι εύγενείς και οι καλο-
μαθημένοι της έποχής εκείνης χρησιμο-
ποιούσαν ένα άρκετά μεγάλον διαστάσε-
ων τεμάχιον ύφασματος γιά νά σκευά-
ζουν τόν ιδρώτα τού προσώπου τους. Κα-
νείς τους όμως δεν είχε τήν έμπνευση
νά τόν χρησιμοποιήση και γιά τήν μύτη
του.

Υπό τήν σημερινήν του ιδιότητα έμ-
φανίζεται τό μαντήλι γιά πρώτη φορά
τόν 15ον αιώνα μ.Χ. στή Βενετία. ‘Η
εφεύρεσις τού όφειλεται σε κάποιον κυ-
ρία της άριστοκρατίας της Βενετίας, πού
θ’ άπέφερε καθώς φαίνεται από χρόνιο
συνάχι. ‘Η ιστορία δεν κατόρθωσε νά
διασώση τόν όνομά της ούτε και οι καλλι-
τέχναι της έποχής της εφρόντισαν νά ά-
παθανάτισουν τήν μορφή της. Γεγονός
είναι πάντως ότι από τόν 15ον αιώνα ή
άνθρωπότης άπέκτησε μαντήλια και έτσι
είχε κάθε άθροισμα καίι στο όποιο δεν
μπορούσαν νά χάνουν τήν μύτη τους όλοι
οι άλλοι.

‘Αν κρίνωμε από τόν πρώτο όνομα πού
τού δόθηκε, τό μαντήλι δεν είχε γιά υο-
ναδικό σκοπό τόν σκούπισμα της μύτης.
Χρησίμευε γενικότερα γιά τήν καθαριό-
τητα τού προσώπου και γιά τόν λόγο αυ-
τό όνομάσθηκε ‘αφασολέττον’, πρωςοπό-
πανο με άλλους λόγους.

‘Από τήν Βενετία διαδόθηκε σιγά-σι-
γά τό ‘αφασολέττον’ και στήν ύπόλοιπη
Ευρώπη. Οι Γερμανοί τόν χρησιμοποίησαν
καθώς ερίεται γιά τόν ίδιο σκοπό και
δεν τού άλλαξαν τόν όνομα. Τό μετέ-
πειθαν άπλώς επί τόν γερμανικώτερον ά-
πό ‘αφασολέττον’ σε ‘αφαστσίλεττ’
λαϊν.

Οι Γάλλοι πάλι θεώκουν ότι τόν πανί
αυτό ήταν πολύ χρήσιμο γιά νά διώχνη
κανείς με αυτό τίς έννοητικές μυγίες.
Γιά τόν λόγο αυτό τού έδωσαν τόν όνομα
(μουσουάρ) από τήν γαλλική λέξη ‘μους’
(μύγα). ‘Εννοείται ότι από τήν στιγμή
πού έφθασε τό μαντήλι στήν Γαλλία άρ-
χισε και νά έξωρίζεται. Οι ώρες κυ-
ρίες πού τά κρατούσαν διακώς στα λε-
πτά των γεράκια γιά νά διώχνουν τίς
μυγίες τού ήθελαν και αυτό λεπτό και
οξίο. ‘Επίσης πολλοί εύγενείς κύριοι πού
άιελάβανταν νά διώχνουν τίς μυγίες ά-
πό τά ώραία προσώπια των κυριών,
παράδωκαν ποίος θά παρουσιάση τό ω-

ριότερο μαντήλι.

Κατά τά μέσα τού 16ου αιώνας έμφα-
νίζονται καλλιτεχνικά, άραχνούφανα
μαντήλια πού, καθώς είναι, αυτόνομητο,
μόνον ως μαντήλια δέ χρησιμοποιούν. Τό
μαντήλι, είχε γίνει πιά είδος εκτάκτου
πολυτελείας και άνάλογη ήταν και ή τι-
μή του.

Τά στρατεύματα τού Σουλεϊμάν τού
2ου, πού είχαν κατακτήσει τήν Ούγγα-
ρία, παρέλαβαν από εκεί τόν μαντήλι και
τό μετέφεραν στα χαρέμια της ‘Ανα-
τολής. Εύφραντασες χανούμισσες και φι-
λόδοξοι πασάδες τόν στέλνισαν με φούντες,
με φλουριά, με λιλιάντα τού έκαναν ά-
γνωρίστο και πρδ πάντων έντελώς ά-
χρηστο γιά τόν πραγματικό τού προσο-
σμό. Πού νά χωρέση ή μύτη μέσα σ’
αυτά τά λογγή-λογγής στολίδια; Παράδο-
θηκε λοιπόν και πάλι στις θωπείες των
δακτύλων και στις άκρες των μαυκιών,
και άφρησε τό μαντήλι νά συνεχίση μο-
νάχο του τήν όδόν τού θριαμβού. Καί ή-
ταν σ’ αλήθεια ήλιγγιώδης αυτός ο θρί-
αμβος. Τά μαντήλια της Μαρίας ‘Αν-
τουανέττας έστοίχιζαν 24 λίβρες τό κα-
θένα (κάπου 20.000!! σημερινές δραχ-
μές). ‘Ο Μέγας Ναπολέων έγινε έξω
φρενών όταν έμαθε ότι ή ‘Ιωσηφίνα τού
είχε πληρώσει 800 χρυσά φράγκα γιά έ-
να μαντήλι. ‘Η Γκαμπριέλ ντ’ ‘Εστώ, έ-
ρωμένη τού ‘Ερρίκου 4ου, είχε ένα μαν-
τήλι πού στοίχιζε 1900 άσημένια τάλλη-
ρα, ο δέ Λουδοβίκος 14ος είχε ύποσχεθή
νά άπονεμή τόν τίτλο τού κόμητος σ’ έ-
κείνον ή σ’ εκείνην πού θά τού παρουσία-
ζε τό πιό ώραίο και πιό πολύτιμο μαν-
τήλι. ‘Εννοείται ότι ύπό τας συνθήκες
αυτάς ήταν δύσκολο, και γι’ αυτός ά-
κούη τούς Βασιλείς, νά έχουν στήν κα-
κόμη τους πολλά μαντήλια. ‘Η ιστορία
ένδεικνέθηκε και γιά τό ζήτημα αυτό
και μάς δίνει, σχετικώς τίς ακόλουθες πο-
λύτιμες πληροφορίες :

‘Ο Βασίλειος της ‘Αγγλίας Κάρολος ο
2ος είχε—ούτε λίγα, ούτε πολλά—δύο
(άριθμ. 2) μαντήλια! ‘Ο Γάλλος συνα-
δελφός του ‘Ερρίκος ο 4ος τά είχε κατα-
φέρει πολύ καλύτερα. Μέσα στήν ήμα-
σιοτήκη του βρίσκονταν 12 πουκάμισα
και 4 μαντήλια. Υπό τας συνθήκες αυ-
τάς είχε πάψει πιά τό μαντήλι νά είναι
μαντήλι και έθεωρείτο από τόν πολύ κό-
σμο, από τόν λαό, ότι μόνον ως είδος πο-
λυτελείας αλλά και ως δείγμα ζετασιο-
σίας. ‘Η λέξις ‘μαντήλι’ άποφύγεσι
στις καθημερινές συνομιλίες με τόν ίδιον
τρόπο πού άποφεύγονται σήμερα στις κα-
θώς πρέπει συγκαντρώσεις μερικάς λέξεις
πού αναφέρονται σε ώρισμένα έσθάρου-
γα. Οι πιό πολυτελείς χρησιμοποιούσαν γιά
τά μαντήλια τήν έκφραση (εκείνη πού
δεν λέγονται! Σιγά-σιγά όμως, με τήν
πάροδο τού χρόνου τό μαντήλι έπεδόθη
γιά νά γίνη αυτό πού είπα επί των ήμε-
ρών μας: τό πολύτιμοι εξάρτημα τού
ντυσίματος κάθε πολυτιμωμένου ανθρώπου.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΑΥΤΟ δυνάμει πραγματικά

Ο ΠΕΤΡΟΣ Δ. ήταν από τους αν-
θρώπους εκείνους που, χωρίς να
έχουν μεγάλες απαιτήσεις από την
ζωή και χωρίς μεγάλες φιλοδοξί-
ες, αρριούνται σε μέτριες συνθήκες, τις
οποίες προσπαθούν να κάνουν όσο το δυ-
νατόν πιο ύποφερτες. Στο σχολείο δεν
ήταν ποτέ από τους πρώτους μαθητές
αλλά ούτε και έπιασε ποτέ τον έαυτό
του για να το κατορθώσει. Όταν μάλι-
στα κατάλαβε πως είχε μάθει αρκετά
γράμματα για να μπορεί να διαβάσει
θεσούλα που θα του εξασφάλιζε τα άπα-
ραίτητα μέσα για την ζωή, έπαψε να πη-
γαίνει στο σχολείο και ερχότανε στην βιο-
πάλη. Μια άγγελία στην εφημερίδα τον
πληροφόρησε ότι ο Έμπορικος Οίκος
«Δ. Βρ... και Σία» ζητούσε υπάλληλο
«μετριας μορφώσεως» δια τρεχούμενην
εργασίαν. Ο Πέτρος παρουσιάσθηκε
στον διευθυντή του οίκου κ. Δ. Βρ...
του ανέφερε τα προσόντα του, ζήτησε
μιαν άμοιβή κάθε άλλο παρά υπερβολική
και το άλλο πρωί άρχισε να φθάνει στις
8 και 30 στο γραφείο, να φεύγει στην μία
το μεσημέρι, να ξαναγυρίζει στις 3 ή στις
3 και 30 το απόγευμα και να μη φεύγει
πιά παρά μόνον όταν τον έδιωχναν, έπει-
δή ήταν ώρα για να κλείσουν. Δεν είχε
θέβαια καμμία υπεύθυνη ή σημαντική
δουλειά ο Πέτρος. Ταξινόμοις διάφορα
χαρτιά, φρόντιζε για την αποστολή ή την
παραλαβή του ταχυδρομείου, βοηθούσε
στην γραφομηχανή όταν τύχαινε να πέσει
πολύ δουλειά, έτρεχε στο τηλέφωνο όταν
κτυπούσε και δεν βρισκόταν κανείς άλ-
λος για να το πάρει κ.ο.κ. Ένα είναι έν-
τούτες βέβαιο: ότι κι αν έκανε ο Πέ-
τρος, το έκανε με τέτοια εδυνειδησία,
τέτοια τάξη και τόσην επιμέλεια, ώστε
δεν υπήρχε ή παραμικρή αμφιβολία ότι
θα γινόταν καλά. Ένα άλλο μεγάλο προ-
τέρημα του Πέτρου ήταν η άπέρανη μνή-
μη του, στην οποίαν είχαν όλοι απόλυτη
έμπιστοσύνη.

— Πέτρο, θύμησέ μου σε παρακαλώ
στις 11 ακριβώς να τηλεφωνήσω στον κ.
Χ. για την τάδε υπόθεση, του είγε κ.
ποιος από τους πολλούς προϊσταμένους
του.

Και ήταν απόλυτος βέβαιος ότι ο Πέ-
τρος θα παρουσιαζόταν στις 11 παρά ένα
λεπτό για να του το υπενθυμίσει.

— Πέτρο, τί αριθμό τηλεφώνου έχει
ο κ. Ψ.;

Ο Πέτρος είχε άμέσως πρόχειρο στο
μυαλό του τον αριθμό, σαν να ήταν ζων-
τανός κατάλογος.

Ακόμη και ο ίδιος ο διευθυντής είχε

απόλυτη έμπιστοσύνη στο μνημονικό του
Πέτρου και δεν περνούσε σχεδόν ημέρα
που να μη του ανάθεση να του υπενθυ-
μίση κάτι. Κάποιο απόγευμα του περα-
μένου μηνός, ο διευθυντής του είπε:

— Κύριε Πέτρο, Απόψε πριν φύγω,
να μου υπενθυμίσετε το δειγματολόγιο
για την Θεσσαλονίκη. Είναι απόλυτος ά-
νάγκη να φύγει αύριο αεροπορικώς.

Μάλιστα, κύριε διευθυντή, είπε ο
Πέτρος και ξαναγύρισε στο τραπέζι του
για να αρχίσει την τακτική του δουλειά.

Ο διευθυντής δεν έφευγε ποτέ πριν
από τις 7 από το γραφείο. Ο Πέτρος
πήγε στο ταχυδρομείο για διάφορες άλ-
λες αποστολές, πέρασε από τα γραφεία
δύο πελατών για να τους υπενθυμίσει με-
ρικούς λογαριασμούς, έκανε διάφορες άλ-
λες εξωτερικές δουλειές και ξαναγύρισε
στο γραφείο στις 7 παρά 10. Πήγε κατ'
εθέλειαν στο γραφείο του διευθυντού για
να του υπενθυμίσει τα δείγματα της Θεσ-
σαλονίκης αλλά το βρήκε άδειο.

— Πού είναι ο διευθυντής; ρώτησε
την γραμματέα του.

— Τώρα διευθυντής; του απήντησε έ-
κείνη. Έφυγε από τις εξήμισι!

— Και τα δείγματα για την Θεσσαλο-
νίκη;

— Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια... Σε
πέντε λεπτά σχολάει!

Ο μόνος που δεν σχόλασε σε πέντε
λεπτά ήταν ο Πέτρος. Βγήκε από το γρα-
φείο, κατηυθύνθηκε στην Ακαδημία,
πήρε από εκεί το λεωφορείο και κατέβη-
κε στο Φάληρο όπου κατοικούσε ο διευ-
θυντής.

— Μέσα είναι ο κ. διευθυντής; ρώ-
τησε τον υπηρέτη που του άνοιξε.

— Εδώ είναι αλλά έχει κάτι ξένους
και μάς είπε ότι δεν θα δεχθί κανένα.

— Είναι απόλυτος ανάγκη να του μι-
λήσω, είπε ο Πέτρος.

— Θα του το είπω, αλλά πρέπει να
κάνετε ύπομονή.

Ο Πέτρος ωπλίσθηκε με ύπομονή και
για να περάσει την ώρα του άρχισε να
κυντάξει τους πίνακες της ζωγραφικής
που στόλιζαν τους τοίχους του χώλου.
Δεν είχε σχεδόν καμμία ιδέα από καλ-
λιτεχνία. Αναγνώρισε ωστόσο έναν από
τους πίνακες αυτούς επειδή είχε στην
κάμαρά του ακριβώς μιαν όμοια χρωμα-
τιστή φωτογραφία που έγραφε από κά-
τω: «Η Αποκαθήλωση», του Ροϋμ-
πενς.

— Σας άρεσε η ζωγραφική κύριε Δ.;
άκουσε να τον ρωτά μια λεπτή γυναι-
κεία φωνή.

Γύρισε και είδε την κόρη του διευθυ-
ντού που ήταν έτοιμη για να βγί έ-
ξω. Σκέφθηκε πως δεν θα έκανε τίποτα
αν της έλεγε «ναί» και απήντησε:

— Όμοιολογώ ότι βλέπω με μεγάλην
ευχαρίστηση όμοια έργα και βρίσκω ότι
αυτός ο πίναξ του Ροϋμπενς είναι ένα
από τα ωραιότερα.

— Βλέπω ότι έχετε πολλές ζωγραφι-
κές γνώσεις, είπε η νέα που δεν φαντα-
ζόταν ότι ο «Πέτρος», η μετριότης του
γραφείου του πατέρα της, θα γνώριζε
τον Ροϋμπενς και τα έργα του.

Έτοιμαζόταν να προσθέσει κάτι αλλά
την ίδια στιγμή εμφανίσθηκε ο κ. Βρ.

— Τι συμβαίνει κ. Πέτρο; ρώτησε με
άνησυχία όταν είδε τον υπάλληλό του.

— Δεν πιστεύω να είναι και τόσο
σπουδαίο αποκρίθηκε ο Πέτρος. Πρόκει-
ται για τα δείγματα της Θεσσαλονίκης.
Όταν φύγατε από το γραφείο έλειπα σε
δουλειά και δεν μπόρεσα να σας τα υπεν-
θυμίσω εγκαίρως.

— Α! Βέβαια είπε ο διευθυντής. Εί-
ναι απόλυτος ανάγκη να φύγουν το πρωί
αεροπορικώς. Και τώρα πως θα γίνη που
έχω αυτούς τους ξένους εδώ; Θα τα
καταφέρετε άρα γε να τα εξαποστείλετε
οείς;

— Άρα, μου είπατε ακριβώς τι πρέπει
να κάνω θα τα καταφέρω, είπε ο Πέ-
τρος.

Ο διευθυντής του εξήγησε για ποιά
δείγματα επρόκειτο, σε ποιόν θα πηγαί-
ναν, του σημείωσε σ' ένα χαρτί τις άν-
τίστοιχες τιμές και του είπε: «Γράψτε
δυο λόγια στην γραφομηχανή, αναφέρετε
τις τιμές και πείτε ότι περιμένουμε τη
λεγγραφική απάντηση. Τίποτα άλλο. Σύμ-
φωνοι;»

— Σύμφωνοι, είπε ο Πέτρος. Πηγαί-
νω άμέσως.

— Σταθήτε, φώναξε η κόρη του διευ-
θυντού. Θα σας πάω εγώ επάνω με το
αυτοκίνητο. Έτσι κι' έτσι είμαι για την
Αθήνα.

Το μικρό αυτοκίνητο της δεσποινίδος
Αννας Βρ. σταματούσε λίγα λεπτά άρ-
γότερα στην μικρή πόροδο της οδού Έρ-
μου όπου βρισκόταν το γραφείο του πα-
τέρα της. Η ώρα κόντευε οκτώμισι και
η κίνησης γύρω-γύρω είχε νεκρωθεί.

— Θα έρθω κι' εγώ μαζί σας επάνω,
επειδή πριν από τρεις έννάες που θα πάω
στο σπίτι μιας φίλης μου δεν έχω τί να
κάνω, είπε η δεσποινίς Βρ.

Ο Πέτρος άνοιξε το γραφείο με το
κλειδί που του είχε δώσει ο διευθυντής,
άρπασε την δεσποινίδα ν' ανεβί πρώτη
τα 4—5 σκαλοπάτια, κλείδωσε πίσω
του την πόρτα και μόλις έφθασε επάνω
έτοιμασε τα δείγματα και άρχισε να γρά-
φει το γράμμα όπως του το είχε υποδεί-
ξει ο κ. Βρ., αφήνοντας το κλειδί επάνω
στο γραφείο. Η δεσποινίς Άννα γύρι-
ζε στο μεταξύ μέσα στο δωμάτιο κυτά-
ζοντας τα διάφορα αντικείμενα που βρί-
σκονταν εκεί μέσα. Μεταξύ των άλλων
είδε και ένα ήλεκτρικό καμινέτο και μη
έχοντας τί καλύτερο να κάνει, έβαλε την
πρίζα και το παρακολουθούσε πως κοκ-
κίνιζε. Πήρε συγχρόνως το κλειδί και
άρχισε να παίζει μηχανικά μ' αυτό.

Σε λιγάκι της ανήγγειλε ο Πέτρος ότι
ήταν έτοιμος και ότι έπρεπε να διασθί
για να προφθάση το ταχυδρομείο. Κατέ-
βηκαν γρήγορα την σκάλα και ο Πέτρος
ζήτησε το κλειδί. Άλλά η δεσποινίς δεν
το εύρισκε πουθενά. Άνέβηκαν πάλι έ-
πάνω, έψαξαν παντού, αλλά το κλειδί εί-
χε γίνει άφαντο. Η ώρα περνούσε, η
δεσποινίς Άννα άρχισε να έννευρίζεται
και σε μια στιγμή άνοιξε ένα από τα πα-
ράθυρα του δρόμου και πήδησε έξω.

(Συνέχεια στην σελίδα 35)

Τα προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στην Γαλλία τον Μάιο
του 1660. Ένα πρωί, φθάνει στο Μπλουά
που διέμενε ο πρίγκιψ Γάστων της Όρ-
λεάνης, ένας αγγελιαφόρος από το Παρί-
σι, ο νερός υποκόμης της Βραζελονης,
και αναγγέλλει ότι το βράδυ θα έφθανε
και θα διενυκτέρευε εκεί ο βασιλεύς με
όλη του την ακολουθία. Την ίδια μέρα
φθάνει στο Μπλουά κάποιος ξένος ευγε-
νής, τον όποιον συναντά σε λίγο ένας γέ-
ρος που είχε έλθει από την Αγγλία, ο
Πάρου. Ο άγνωστος ευγενής, αφού άν-
τήληξε λίγα λόγια με τον άπεισταμένο,
ζώνεται το σπαθί του και έτοιμάζεται να
βγί, λέγοντας του γέροντος).

3ον

— ΚΑΛΕ μου Πάρου! Πές τους
να σου ανάψουν φωτιά,
φάγε, πιέ, κοιμήσου, ξεκου-
ράσου! Προσπάθησε να είσαι
χαρούμενος, Άς είμαστε χαρούμενοι πι-
στέ μου φίλε, μοναδικέ μου φίλε. Εί-
μαστε πλούσιοι! Πλούσιοι σαν... βασιλι-
άδες! Κι' έδωσε μια γροθιά στο σκακου-
λάκι με τις λίβρες ρίχνοντάς το με θό-
ρυδο στο πάτωμα. Ύστερα άρχισε να
γελάει με ένα τρόπο που έκανε το Πάρου
να τρομάξει, και χωρίς να προσθέσει
άλλη λέξη κατέθηκε στο ισόγειο και
δύγηκε στον δρόμο. Ο γέροντας στάθηκε
πίσω από το παράθυρο και τον παρακο-
λουθούσε με τα μάτια ως την στιγμή
του εκείνος έστριψε κάπου και τον έ-
λασε.

6ον

Λουδοβίκος 14ος

Η βασιλική πομπή είχε φθάσει στο
μεταξύ στο ανάκτορο του Γάστωνος της
Όρλεάνης. Ο Πρίγκιψ και η Πριγκί-
πισσα περιέμεναν στην είσοδο για να
χαϊρετίσουν τον άναψι τους Λουδοβίκο
τον 14ο και να του εύχηθούν το καλώς

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

ώρισε. Ο νεαρός Βασιλεύς διέσχισε
την μεγαλοπρεπή είσοδο του ανακτόρου
μέσα στο οποίο, 72 χρόνια, πριν, ο Όρ-
λεάνης βασις είχε χρησιμοποιήσει την προ-
δοσία και την δολοφονία, για να συγκε-
ντρήσει στο κεφάλι του την κορώνα που εί-
χε άρχει σιγά-σιγά να ξεγλιστρήσει. Τα
παράθυρα και οι εξώστες του ανακτόρου,
που έδιναν συνήθως την έντύπωση της
εξημέσεως, ήταν τώρα κατάρματα από
ωραίες κυρίες και τους καθυλλέρους
των που έσκυβαν όλοι για να θυμίσουν
και να χειροκροτήσουν τον νεαρό Βασι-
λιά με το γλυκό πρόσωπο. Άφου τον
θαύμασαν όλοι και τον χειροκρότησαν,
γύρισαν για να κυττάζουν και έναν άλ-
λο άνθρωπο, που, αν και δεν φορούσε
στέμμα, ήταν ο πραγματικός Βασιλεύς
της Γαλλίας. Έι αντίθετα προς τον πρα-
γματικό Βασιλιά που ήταν νέος και γε-
μάτος ζωή, ο Καρδινάλιος Μαζαρίνος
ήταν γέρος, γλωμός και καμπουριαγμένος
από τα άσχημα που σήκωνε στους ώμους
του. Το μόνο που διατηρούσε όλο του
το νεανικό σφρίγος ήταν το μυαλό του.
Και χάρις σ' αυτό είχε κατορθώσει ν' ά-
φαιρέσει από την Βασιλομήτορα την
Αντιβασιλεία, από τον Λουδοβίκο την
βασιλική εξουσία και να γίνη ο πραγμα-
τικός άνευ στέμματος Βασιλιάς.

Μετά το γεύμα σκόρπισαν όλοι οι
προσκεκλημένοι μέσα στις άπέραντες πο-
λυτελείς αίθουσες του παλάτι. Ο Λουδο-
βίκος άρχισε τότε να εξετάζει προσεκτι-
κά την κοινωνία του Μπλουά και προ-
πάντων τις όριες κυρίες. Άξαφνα θί-
μως πήρε το ατί του μια λέξη που εί-
χαν προφέρει τα χείλη του Μαζαρίνου
που συνωμιλούσε εκεί δίπλα με τον Πρί-
γκιπα της Όρλεάνης. Η λέξη αυτή,
που τράβηξε άμέσως το ενδιαφέρον του
νεαρού Βασιλέως, ήταν ένα γυναικείο
όνομα. Ο Πρίγκιψ Γάστων είχε ζή-
τήσει να μάθη πως είχαν στην ύπαι-
τος οι δεσποινίδες Μαντσίη. Και ο
Καρδινάλιος του έδινε την απάντηση.

Οι άνεμίες του προθυπουργού, Καρδι-
ναλίου Μαζαρίνου δεσποινίδες Όρλεάν-
σις, Ο Λουμπία και Μαρία Μαν-
τσίη είχαν φθάσει, προ πέντε ή έξι έ-
τών από την Γαλλία στο Παρίσι όπου
και είχαν εγκατασταθί.

— Αυπόδμη! πού έχω πάρα πολύ
κρυφό να τις συναντήσω, είπε ο Γάστων
στον Μαζαρίνο. Ελπίζω να είναι καλά
στην υγεία τους και είναι βέβαιος πως
θα είναι άκονη από ύστερες και πιο χα-
ριτωμένες από πριν.

Ο Μαζαρίνος του απάντησε με δυνατή
φωνή σαν να το έκανε επίτηδες για ν'
άκουσεν κι' ο Λουδοβίκος τα όσα έλεγε:

— Οι δεσποινίδες Μαντσίη, είπε, εί-
ναι πολύ καλά στην υγεία τους και είν-
αι ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας. Προ-
τιμώ να τις άκουω κάπου για να
χαιρετίσουν τον άναψι τους Λουδοβίκο
τον 14ο και να του εύχηθούν το καλώς

της Αύλης δεν είναι το καλύτερο για
την ηλικία τους.

— Δεν πιστεύω να θέλετε να τις κλεί-
σετε σε μοναστήρι; είπε χαριεντιζόμε-
νος ο Γάστων.

— Κάθε άλλο, αποκρίθηκε ο Καρδι-
νάριος. Ο σκοπός μου είναι να τις παν-
τρέψω και μάλιστα όσο πιο καλά μπορώ.

— Όσο κι' αυτό δεν πιστεύω να δυ-

Το άδαντο ιπποτικό

άριστούργημα

του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

κοιλευτή και πολύ, είπε ο Πρίγκιψ.

— Το ελπίζω και εγώ, πρόσθεσε ο
Μαζαρίνος, επειδή εκτός από την χάρη
και την ομορφιά τους ο Θεός τις έχει
προικίσει και με αρκετή φρόνηση.

— Πώς ονομάζεται η νεώτερη, ρώ-
τησε πάλι ο Πρίγκιψ.

— Μαρία, απήντησε ο Καρδινάλιος.

Αυτό ήταν το όνομα που είχε άκού-
σει ο Λουδοβίκος και που τράβηξε άμέ-
σως το ενδιαφέρον του. Την ίδια στιγμή
όμως τον πλησίασε η Πριγκίπισσα για
να του συστήση μια παλιά μας γνωριμία,
την δεσποινίδα Άδρα ντε Μονταλαί. Η
Μονταλαί έκανε μια βαθειά υπόκλιση
μπροστά στον Βασιλέα και απομακρύ-
θηκε.

— Νομίζω, αγαπητή μου θεία, είπε
ο Λουδοβίκος στην Πριγκίπισσα, ότι
το Μπλουά βρίσκεται πάρα πολύ μακριά
από το Παρίσι.

— Γιατί το νομίζετε αυτό, άνεμίες
μου;

— Διότι οι τουαλέτες των περισσό-
τερων κυριών και δεσποινίδων σας βρί-
σκονται πολλά χρόνια πίσω. Και είναι
πολύ κρίμα διότι υπάρχουν ανάμεσα σ'
αυτές και μερικές που είναι πραγματικά
ωραίες. Κοιτάτε παραδείγματος χάριν
πως ξεχωρίζει ανάμεσα σ' όλες τις άλ-
λες εκείνη η νέα με την άσπρη τουα-
λέττα. Δεν την γνωρίζω, αλλά βάζω
στοίχημα πως έχει έρθει μαζί μας από
το Παρίσι. Θα είναι ίσως καμμία από
τις νέες δεσποινίδες επί των τιμών της
μητέρας μου.

— Αυπόδμη! πού, είπε η Πριγκί-
πισσα χαμογελώντας, αλλά χάστε το
στοίχημά σας. Η δεσποινίς είναι δική
μας.

Κι' ύστερα γυρίζοντας προς την νέα
με την άσπρη τουαλέττα, φώναξε:

— Λουίζα! Πλησιάζε σ' παρακαλώ.

Η Λουίζα, που την γνώρισε επίσης
στην αρχή, πλησίασε συσταλμένη. Το
πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο
καθώς υπόκλινονταν μπροστά στον Βα-
σιλιά.

— Η δεσποινίς Λουίζα-Φρανσουάζ
ντε λα Μπώμ δε Μπλάν, σύστησε η

Ποιγκήπισσα. Κόρη του Μαρκησίου ντέ Λά Βαλιέρ και προγόνου του τελετήρχου μου κυρίου ντέ Σαίν-Ρεμύ που διωργά- νωσε την άποψήν μας δεξίωση προς τι- μήν σας.

Ο Βασιλιάς χαμογέλασε και ύστερα έσπευσε προς το μέρος όπου συζητούσαν ο Μαζαρίνος με τον Πρίγκηπα επειδή ή συζήτηση τους τον ενδιέφερε την στι- γμή εκείνη περισσότερο απ' ό,τι τον εν- διέφεραν όλες οι ώριμες του Μπλουά.

— Η Μαρί—έλεγε την στιγμή αυ- τήν ο Καρδινάλιος—φεύγει σήμερα μαζί με τις αδελφές της για το Μπουαζέ.

Οι λόγοι αυτοί του Μαζαρίνου, που άσφαλώς δεν ελέγχθηκαν τυχαίως, έπε- σαν σάν κεραυνός για τον νεαρό Βασι- ληά. Τον κατέλαβε μία άόριστη άνησυ- χία, άρχισε να κυττάζει δεξιά κι' άρι- στερά σάν να ζητούσε βοήθεια και στο τέλος κάρφωσε τα μάτια του προς την πόρτα της αίθουσας, την πόρτα που ώ- δηγούσε στην έλευθερία και στην ανά- παυση. Ένας άξιωματικός στεκόταν έ- κεί, σχεδόν άκίνητος. Φορούσε το καπέλ- λο στο κεφάλι του, πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήταν από τους καλεσμένους άλλ' ότι εκτελούσε υπηρεσία. Τα γυρίζα του μαλλιά και το μάτι του που παρακολου- θούσε δέναν άδιάφορα άλλα πολύ προσε- κτικά όλους όσους βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα, έδειχναν ότι ο άξιωματικός αυ- τός ήταν από τους πιο παλιούς της ά- νακτορικής φρουράς. «Άξαφνα» συναντή- θηκαί τα μάτια του με τα μάτια του Λουδοβίκου που πρόδιναν κούραση και άπελπισία. Δεν ήταν φαίνεται ή πρώτη φορά που συναντούσε αυτήν την έκφρα- ση στα βασιλικά μάτια. Κατάλαβε άμέ- σως πως ο κύριός του είχε λόγους ν' άποσυρθεί και χωρίς να περιμένη την σχετική διαταγή, φώναξε:

— Η φρουρά του Βασιλέως!

Η μουσική σταμάτησε άπότομα και όλοι έμειναν καρφωμένοι εκεί που βρι- σκόταν ο καθένας. Η Βασιλομήτωρ και ο Καρδινάλιος κύτταζαν τόν Λουδοβίκο κατάπληκτοι. Εκείνος όμως προχώρησε με σταθερό βήμα προς την μητέρα του και είπε:

— Αισθάνομαι φοβερή κούραση κι' έ- κτός αυτού έχω να γράψω άκόμη μερικά γράμματα.

Υστερα έκανε μία θαθεία υπόκλιση προς το μέρος των προσκεκλημένων και προχώρησε με το ίδιο σταθερό βήμα προς την πόρτα όπου είχαν παραταχθεί κίβλας είκοσι σωματοφύλακες, έτοιμοι για να τόν συνοδεύσουν. Έπί κεφαλής τους βρι- σκονταν ο γέρος άξιωματικός. Έστρεξε άκίνητος και κρατούσε στο χέρι του γυ- μνό το σπαθί. Ο Πρίγκηπ της Όρλεάν- νης συνόδευε τον Βασιλέα στα διαμερί- σματά του. Καθώς διέσχίζαν τόν μεγάλο διάδρομο ο Πρίγκηπς είπε:

— Μεγαλειότατε. Στο σημείο άκρι- θώς που βρίσκεσθε τώρα δέχθηκε ο Δούξ της Γύζης το πρώτο κύπημα.

Ο Λουδοβίκος που δεν γνώριζε και πολλές λεπτομέρειες από την ιστορία του τόπου του φώναζε μονάχα «Αί! Αί! Ταυτοχρόνως ένοιωσε να περνά το κορμί του ένα ρίγος τρόμου. Γύρισε άθελαι και κύτταζε τόν άξιωματικό της φρουράς του:

— Τόν κύπησαν Άιανδρα. Μεγαλειό- τατε, από πίσω, είπε εκείνος παίρνοντας

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

ύφος περιφρονητικό για την άνανδρη πράξη.

Ο Γάστων της Όρλεάνης άνέφερε ά- κόμη μερικές λεπτομέρειες από την δο- λοφονία του Δουκά της Γύζης και ύ- στερα προχώρησε όλόκληρη ή συνοδεία προς τα βασιλικά διαμερίσματα, όπου ο οικοδεσπότης καληνύχτισε με εύγενικούς λόγους τόν φιλοξενούμενό του Άνεψιό και Βασιληά. Ο άξιωματικός της φρου- ράς διέταξε τους δέκα από τους σωμα- τοφύλακες να συνοδεύσουν τόν Πρίγκη- απ τιμητικώς ως την μεγάλη αίθουσα, μοίρασε τους άλλους δέκα σε διάφορα ση- μεία του διαδρόμου που τα έκρινε κα- τάλληλα για την φρούρηση και ύστερα άποτραδήχθηκε σε ένα μικρό δωμάτιο ο- που ύπρχε μία φαρδεία άναψυκτική πολυθρόνα. Κάθισε, άπλωσε τα πόδια του και πήρε την στάση ανθρώπου που έτοιμάζεται να κοιμηθεί.

Τον

Ο άγνωστος άποκαλύπτεται

Λίγην ώρα μετά την άποχώρηση του Λουδοβίκου έγκατέλειψε την μεγάλην αίθουσα και ο Μαζαρίνος. Μία μεγάλη ακολουθία τόν συνόδευσε ως τα διαμερί- σματά του και το μεγαλύτερο μέρος της βασιλικής φρουράς τοποθετήθηκε στην σκάλα και στους διαδρόμους για την φύ- λαξή του. Οι προσκεκλημένοι του Πρίγ- κηπος της Όρλεάνης άρχισαν να φεύ- γουν ό ένας μετά τόν άλλον και σε λι- γάκι κάθε θόρυβος είχε παύσει μέσα στον πύργο.

Την στιγμή όμως που όλοι έφευγαν έ- νερνίσθη στην είσοδο του πύργου ένας άπρόσκλητος επισκέπτης. Ήταν ο "Α- γνωστος του ξενοδοχείου τών Μεδίκων. Μπήκε άπαράτητος στο έσωτερικό του πύργου, προχώρησε στον μεγάλο διάδρο- μο από τόν όποιον ξεκινούσαν δύο κλά- λες για τα επάνω διαμερίσματα και έ- τοιμαζόταν ν' ανέβη τη μία όταν τόν σταμάτησε ένας φρουρός.

— Ποῦ πηγαίνετε; τόν ρώτησε με αὐστηρή φωνή.

— Στόν Βασιλέα, άποκρίθηκε ο "Α- γνωστος ήρεμα και ύπερήφανα.

— Από την άλλη σκάλα, είπε τότε ο φρουρός. Και πρόσθεσε με έπισημό- τητα: "Από εδώ είναι τα διαμερίσματα τού Καρδινάλιου.

Ο άγνωστος κατευθύνθηκε τότε προς την άλλη πλευρά που ήταν σκοτεινή και ήσυχη. Ανέβηκε την σκάλα και στάθη- κε άναποφάσιτος όταν άκουσε την φω- νή ενός άλλου φρουρού:

— Ποῦς έκεῖ;

— Φίλος, άποκρίθηκε ο "Αγνωστος.

— Τι ζητάτε;

— Είλω να μιλήσω στον Βασιλέα.

— Ό! φώναξε ο φρουρός. Αυτό δεν είναι τόσο εύκολο όσο το φαίνεται.

— Γιατί;

— Ο Βασιλεύς κοιμάται.

— Κοιμάται;

— Μάλιστα.

— Δεν έχει σημασία. Πρέπει να τού μιλήσω. Είδοποιήστε τόν άξιωματικό σας.

Ο φρουρός κύτταζε τόν άγνωστο με άμνηχανία και ύστερα προχώρησε με θή- μα αργό και άναποφάσιτο προς τόν μι- κρό δωμάτιο μέσα στο όποιο είχε άπο- συρθεί ο άξιωματικός. Δεν πέρασαν πα- ρά λίγες στιγμές και ο άξιωματικός έμ- φανίσθηκε τρίβοντας τα μάτια του και κάθε άλλο παρά ένθουσιασμένος από αὐ- τήν την νυχτερινή ένόχληση. Μόλις άκουσε ότι ο "Αγνωστος έπιθυμούσε να μιλήσει στον Βασιληά, είπε.

— Δεν μου φαίνεται να είσαστε τρελ- λός άλλ' αυτό που ζητάτε είναι τρέλλα. Δεν μπορεί να ένοχλή κανείς τόν Βα- σιλέα χωρίς την συγκατάθεσή του.

— Όταν μάθω ποῖς είμαι θα δώσω άμέσως την συγκατάθεσή του, άποκρί- θηκε ήρεμα ο "Αγνωστος.

Ο άξιωματικός φάνηκε για λίγο δι- στακτικός. "Υστερα είπε:

— Για να σας άναγγείλω στον Ρα- σιλέα πρέπει να μάθω πρώτα εγώ ο ίδιος ποῖς είσθε.

Ο "Αγνωστος πήρε ύφος έπίσημο και τού δήλωσε με συγκινημένη φωνή:

— Άναγγελάτε εις τόν Βασιλέα σας ότι ή Αὐτοῦ Μεγαλειότης ο Βασιλεύς της Άγγλίας, της Σκωτίας και της Ίρ- λανδίας Κάρολος ο 2ος έπιθυμει να τού μιλήσει.

Ο άξιωματικός τόν κύτταζε κατάπλη- κτος. Πάληψε λίγο με τόν έαυτό του για ν' άνακτήσει την ψυχραιμία του και ύστερα είπε:

— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε. Φταίω εγώ που δεν σας άναγγώρισα ά- πό την πρώτη στιγμή.

— Όστε με γνωρίζετε, ρώτησε ο Κά- ρολος; Μήπως με είχατε συναντήσει πρίν με διώξουν από την Γαλλία;

— Όχι, Μεγαλειότατε. Είχα γνωρί- σει όμως τόν Βασιλέα πατέρα σας. Τόν είδα σε μία τραγική στιγμή...

— Μήπως την ήμερα που...;

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ο άξιωμα- τικός πρίν τελειώσει ο Κάρολος την φρά- ση του.

— Μπορείτε λοιπόν τώρα να με άναγ- γείλετε;

— Θα τó κάμω άμέσως. Μήπως προ- τιμάτε να μείνη μουσική αυτή ή συζή- τησις;

— Νομίζω ότι αυτό θα ήταν καλύτερο.

Ο Κάρολος ξεκρέμασε τó σπαθί του και τó παρέδωσε στον άξιωματικό έπει- δή γνώριζε ότι άπαγορεύετο σε όποιον δέχεται να παρυσιάζεται στον Βασιλέα όπλισμένος. "Υστερα περίμενε. Ο άξιω- ματικός έπέστρεψε σχεδόν άμέσως και τού είπε:

— Ο Βασιλεύς σας περιμένει.

Την ίδια στιγμή έμφανίσθηκε στην πόρτα τού δωματίου του ο Λουδοβίκος και προχώρησε προς τόν νυχτερινό του επισκέπτη λέγοντας:

— Σεις αδελφέ μου; Σεις στο Μπλουά;

— Πήγαινα στο Παρίσι άκριθώς με την έλπίδα ότι θα συναντούσα εκεί την Μεγαλειότητά σας, είπε ο Κάρολος. "Ο- ταν όμως πληροφορήθηκα ότι σας περι- μέναν στον πύργο τού Πρίγκηπος της

Όρλεάνης προτίμησα να σας συναντή-

σω εδώ. Θα ήθελα να σας μιλήσω ίδιαι- τέρως.

Ο Λουδοβίκος έκανε νόημα στον ά- ξιωματικό και στον θαλαμηπόλο του να άπομακρυνθούν και ύστερα κάλεσε τόν Βασιλέα της Άγγλίας μέσα στο δωμά- τιο του.

— Είμαι στην διάθεσή σας! τού είπε.

— Πιστεύω να γνωρίζετε την τραγι- κή μου ιστορία, άρχισε να λέει ο Κάρο- λος.

Ο Λουδοβίκος κοκκίνισε από άμνηχανί- νια και άκουμπώντας τó χέρι του στον ώμο τού Καρόλου είπε:

— Ντρέπομαι γι' αυτό που θα σας πώ. Είμαι έν τούτοις άναγκασμένος να σας όμολογήσω ότι ο Καρδινάλιος μου διη- γείται έλάχιστα πράγματα για την τύχη τών άλλων Βασιλέων. Έδώσε μάλιστα και τόν πιστό μου θαλαμηπόλο Λαπόρτ έπειδή μάθαινα φαίνεται από αυτόν πο- λύ περισσότερα από όσα έπρεπε.

— Δεν πειράζει, είπε ο Κάρολος. "Ε- νας λόγος να συγκινηθώτε άκόμη περισ- σότερο από την ιστορία μου που θα σας την διηγηθώ όσο πιο σύντομα μπορώ. Πρώ δέκα έτών έστέφθη Βασιλεύς στην Σκωτία και από εκεί έπεδοίξα να φθά- σω στο Λονδίνο για να άνακτησω τόν θρόνο και τó στέμμα τού πατέρα μου. Οι πιστοί μου σύντροφοι που με βοήθησαν έπασαν όλοι σχεδόν μαχόμενοι ήρωϊκώς. Δεν τούς έγκατέλειψα παρά μόνον άφού δεδαιώθηκα πως δεν μου έμεινε καμμία έλπις πιά. Από τότε ή ζωή μου μοιάζει με ένα περιπετειώδες μυθιστόρημα που άρχισε τόν κόπο να τó γράψω κάποτε. Δόλοι, προδοσίες, καταδιώξεις, κίνδυνοι.

Έβησα τραγικές στιγμές έχοντας για αντίπαλο τόν πανίσχυρο Κρόμβελ. Σήμε- ρα, όμως, ή κατάσταση έχει αλλάξει. Ο Κρόμβελ πέθανε αφήνοντας την διαίκηση της χώρας στον άνικανο υιό του που πα- ραιτήθηκε πρό ενός έτους περίπου. Έτσι έμεινε ή Άγγλία έντελώς άκυβέρνητη και διάφοροι έπιτήδειοι άγωνίζονται για ν' άποκτήσουν τó στέμμα που άνηκει σ' έμένα. Οι ισχυρότεροι από αυτούς είναι ο Λάμπερτ και ο Μόνκ.

— Και σεις; ρώτησε ο Λουδοβίκος που παρακολουθούσε όλο και με μεγαλειότερη κατάπληξη την άφήγηση τού Καρόλου.

— Θέλω να λάβω κι' εγώ μέρος σ' αυτόν τόν άγώνα, άποκρίθηκε ο Κάρολος με ύφος μελαγχολικό. Άλλά μου λείπουν τα πάντα. Πρέπει να κατορθώσω να συμμαχήσω με τόν ένα από τούς δύο ισ- χυρούς άνταγωνιστές για να καταβάλω πρώτα τόν ένα και ύστερα τόν άλλον. Για να τó κατορθώσω όμως χρειάζομαι βοήθεια.

— Την δική μου βοήθεια; είπε ο Λουδοβίκος σκεπτικός.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ο Κάρολος. Σας ζητώ την βοήθεια που όφείλει να παρέχει ένας Βασιλεύς στον άλλον. Βοη- θήστε με Μεγαλειότατε. Με την δική σας βοήθεια θα κατορθώσω τó πολύ μέσα σε ένα μήνα να πάρω πίσω τόν θρόνο μου και να γίνω ο πιο άφοσιωμένος φίλος και σύμμαχός σας. Είμαι ένας δυστυχι- σμένος. Η μητέρα μου, ή αδελφή μου, οι πρίγκηπες, ζούν από την φιλανθρωπία τών άλλων. Λυπηθήτε με.

— (Συνέχεια στο επόμενο)

Μιά φιλολογική δόξα

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Δουμάς (πατήρ), τού όποιου δημοσιεύομεν τó αθά- νατο άριστούργημα «Ο 'Υποκό- μης της Βραζελόνης», δεν ύπηρε έμόνα ένας από τούς κορυ- φαίους της γαλλικής και της παγκοσμίου φιλολογίας. Η ζωή του ύπηρεεν ή ζωή ενός μεγάλου ιδεολόγου, γεμάτη περιπέ- τειες, γεμάτη άπότομες μεταλλαγές και άνήσυχες διακυμάνσεις. Η γιγαντιαία σωματική του διάπλασις, τα άφθονα μαλλιά που πλαίσιοναν τó κεφάλι του και τó μελαψό χρώμα τού προσώπου του που προδίδε τó αίμα τού μιγάδος τó ο- ποῖον έρρε στις φλέβες του, τού έδιναν μία παράξενη και έπιβλητική εμφάνιση που ταίριαζε τελείως με τó άνήσυχο πνεύμα του.

Τα παιδικά του χρόνια ύπηρεαν κάθε άλλο παρά εύχάριστα. Σε ηλικία μόλις τεσσάρων έτών έχασε τόν πατέρα του. Με χύβες στερήσεις, άλλα πάντα με τó χαμόγελο στο στόμα, κατώρθωσε ή μη- τέρα του να τόν μεγαλώσει, να τόν στεί- λη στο σχολείο και να φροντίσει γενικά για την άνατροφή του. Μα ο 'Αλέξανδρος ήταν άνεπίδεκτος μαθήσεως. Όπως όλα τα άνήσυχα πνεύματα, δεν μπορούσε να ήσυχάση στο θρανίο και να συγκεντρώ- ση τις σκέψεις του στα μαθήματα. Τό μόνο μάθημα στο όποιο έπαιρνε καλό βαθμό ήταν ή... καλλιγραφία! Χάρης στον ώραίο γραφικό του χαρακτήρα κα- τώρθωσε να προσληφθεί ως γραμματεὺς σε κάποιο συμβολαιογραφείο της επαρ- χίας του. Από εκεί κατάφερε να φθάση ως τó Παρίσι.

Κανένας Παρισινός δεν γύρισε φυσι- κά να τόν κυτάξει. Κανένας δεν ένδιε- φέρονε για τó μικρό έπαρχιωτόπουλο που έβθανε στο Παρίσι για να κατακτή- ση μέσα σε λίγα χρόνια παγκόσμιο φήμη. Η καλλιγραφία όμως τόν δόθησε και αυτήν την φορά. Σε ηλικία 22 έτών είχε κατορθώσει να κερδίξη 1500 φράγκα τόν χρόνο πράγμα που δεν ήταν και τόσο εύ- κολο εκείνη την εποχή. Άλλά τó άνήσυ- χο πνεύμα τού 'Αλεξάνδρου Δουμά δεν μπορούσε να έκανοιστήξη με την θεσοῦ- λα τού αντιγραφέως, ούτε με την άμοι- ρή τών 1500 φράγκων. Τό μεγαλύτερό του έλάττωμα ήταν ή σπατάλη. Και γνώ- ριζε πολύ καλά ότι για να σπαταλήση έ- πρεπε να κερδίξη περισσότερα. Άρχισε λοιπόν να γράφει και να φέρη τα χειρό- γραφα τού στις διάφορες έφημερίδες και στα περιοδικά της εποχής του. Τρία

ολόκληρα χρόνια πάλησε ως πού να ιδή να δημοσιεύεται τó πρώτο του διήγη- μα. Ο κόσμος που διάβαιε τότε τó διή- γημα εκείνο, τó βρήκε «καλοτύπισκο». Άλλά κανείς δεν φαντάσθηκε ποτέ ότι τó άγνωστο και άσήμαντο όνομα τού συγγραφέως θα γινόταν σε λίγο ένα ά- πό τα πιο ένδοξα όνόματα της παγκο- σμίου λογοτεχνίας.

Η άνοδος του ύπηρεε ραγδαία. Η φή- μη του κατατούσε έδαφος από την μίαν ήμεραν ως την άλλη, και τó φτωχό έ- παρχιωτόπουλο θησαύριζε απ' όλες τις μεριές. Μπορούσε πιά να έκανοισήξη ά- φειδώς την μανία της σπατάλης. Τό σπύ-

Μιά άπίστευτη ζωή, γε- μάτη δράση και κατα- πληκτικές περιπέτειες

τι του ήταν κάθε βράδυ γεμάτο από φέ- λους και γνωστούς που έτρωγαν κι' έπι- ναν εις βάρος του. Οι διασκεδάσεις δεν έπαιρναν τέλος. Άλλά πολύ πιο γρήγο- ρα έπαιρναν τέλος τά χρήματα που κέρ- διζε ο διάσημος συγγραφέας. Κάποια έ-

Ο Α. Δουμάς με στολή, Κοζάκω του Δόν.

ποχή μάλιστα άναγκάσθηκε να φύγη από τó Παρίσι και να αυτοεξορισθή στο Βέλ- γιον, επειδή δεν εύρισκε πιά ήσυχία από τούς πιστωτάς του. Ιστορικό έμεινε στο Παρίσι τó γένμα που παρέθεσε ο 'Αλέ- ξανδρος Δουμάς τις άπόκριες τού 1832 και κατά τó όποιον κατηναλώθησαν 800 μποτίλιες σαμπάνιας και έκλεκτών κρα- σιών! Αργότερα έχτισε έναν πύργο, ένα άληθινό παλάτι, που τού στοίχισε 400.000 φράγκα. Λίγα χρόνια αργότερα άναγκά- σθηκε εν τούτοις να τόν πουλήση αντί... 32.000 έπειδή τόν είχε καταχρεωμένο.

Όταν εις τά 1830 έξεργάγη επανόστα- σις στο Παρίσι, ο 'Αλέξανδρος Δουμάς φόρεσε την στολή τού κυνηγού, άρπαξε ένα όπλο τού πατέρα του που είχε φέρει μαζί του, και άναμίχθηκε από τούς πρώ- τους με τούς επαναστάτες. Ο ρόλος που διεδραμάτισε ως επαναστάτης ήταν ση- μαντικός. Άνηφώντας τούς κινδύνους, έλαβε μέρος σε όδομαχίες στις όποιες διακρίθηκε για την τόλμη και την ψυ- χραιμία του. Ο στρατηγός Λά Φαγιέτ τού άναθέτει τότε την έπικίνδυνη άπο- στολή να μεταβή στην Σουασόν και να φέρη από εκεί πυρίτιδα. Η φρουρά της Σουασόν θέλησε να τού φέρη αντίστα- ση, αλλά ο Δουμάς προχώρησε με τó πνο-

στόλι στα χέρια, ανάγκασε τον επί κεφαλής της φρουράς να του αφήσει ελεύθερη την διόδο και επειδή δεν του έδιναν τα κλειδιά της πυριτιδαποθήκης, παραβίασε την πόρτα με ένα τσεκούρι. Γύρισε στο Παρίσι με την πυρίτιδα και ακολουθούμενος από πολλούς στρατιώτες της φρουράς της Σουασσόν που τους είχε κερδίσει με το μένος του. Την εποχή αυτή έφτιαξε ο Δουμάς μιαν ιδιαίτερη στολή «επαναστάτου» που είχε τα επαναστατικά χρώματα. Τότε του έδωσαν οι Παριζινοί το όνομα: «Ο κύριος Τρικολόρ» δηλαδή «ο κ. τρίχρους». Μετά την επανάσταση θέλησε να αναμειχθεί στην πολιτική και έβαλε ύποψηφιότητα για βουλευτής. Απέτυχε όμως στις εκλογές και αυτό τον απογοήτευσε σε τέτοιο βαθμό ώστε αποφάσισε να εγκαταλείψει κάθε καινούργια προσπάθεια και ν' αφοσιωθεί μόνο στην συγγραφή.

Πολύ αργότερα, στα 1851, ξύπνησε και πάλι μέσα του η ψυχή του πολεμιστού. Έφυγε τότε για την Ιταλία όπου γνωρίστηκε με τον Γαριβάλδι και τον συνώδευσε στην εκστρατεία που έκανε εναντίον της Σικελίας. Τόσο πολύ δέ ενθουσιάστηκε από τους αγώνες του Γαριβάλδι, ώστε όταν τον αποχωρίστηκε του έδωσε την υπόσχεση να του στείλει με δικά του έξοδα βέβαια, 1000 τυφέκια και 550 καραμπίνες! Η μεγάλη αυτή δωρεά έφερε τον Δουμά και πάλι σε οικονομικές δυσχέρειες. Λίγο καιρό αργότερα διωρίστηκε διευθυντής των Μουσείων της Νεαπόλεως και των Άνασταφών της Πομπηίας. Έμεινε τέσσερα χρόνια στην Νεάπολη και καθώς φαίνεται τα χρόνια αυτά υπήρξαν τα πιο παραγωγικά του. Την εποχή αυτή έγραψε τα περισσότερα έργα του ενώ ταυτοχρόνως εξέδιδε σε Ιταλική γλώσσα την ημερησία εφημερίδα του «Ο Άνεξάρτητος».

Η δημοσιογραφία τον τραβούσε πάντοτε σαν δυνατός μαγνήτης. Στα 1826 εξέδωσε το μηνιαίο περιοδικό «Η Ψυχή». Αργότερα εξέδωσε ένα άλλο μηνιαίο περιοδικό που το ονόμασε «Ο Μήν» και το έδωκε διαδοχικά «Μόντε-Χρήστος». Επίσης εξέδωσε δυο ημερησία φύλλα «Τά Νέα» και «Ο Σωματοφύλαξ». Αλλά καμιά από τις εκδόσεις του αυτές δεν είχε μεγάλη διάρκεια. Μόνο ο «Σωματοφύλαξ» μπόρεσε να κρατήσει 4 χρόνια.

Μεταξύ των άλλων αποφάσισε κάποτε ο Δουμάς να ιδρύσει δικό του θέατρο, ελπίζοντας να κερδίσει πολλά λεφτά και να απαλλαγεί από τις οικονομικές στενοχώριες που τον έπλεξαν διαρκώς, παρ' όλα τα μεγάλα του εισοδήματα. Την επιχείρηση αυτή την έκανε μαζί με τον Βίκτωρα Ουγγώ, με τον όποιον τον συνέδεε στενή φιλία. Αλλά αντί να πραγματοποιήσουν τα τεράστια κέρδη που υπέλογιζαν, αναγκάστηκαν στα 1841 να κλείσουν το θέατρό τους που είχε λειτουργήσει τρία χρόνια και τους είχε αφήσει τεράστιο έλλειμμα. Η αποτυχία αυτή αντί να αποθαρρύνει τον Δουμά, τον έκανε να πεισμοδώ περισσότερο. Λίγα χρόνια αργότερα ίδρυσε μιαν εταιρεία, έχτισε στο Μπονλεβόρ ντε Τάιπλ ένα πολυτελές θέατρο με 2.000 θέσεις και άρχισε να ενοικιάζει μεγάλες παραστάσεις. Η προμήθεια του νέου θεάτρου του Δουμά υπήρξε ένα από τα μεγαλύτερα καλλιτεχνικά

(Συνέχεια στη σελίδα 35)

Τὰ παληοσίδερα

Μιά επίκαιρη ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Η ΑΛΙΚΗ κυτούσε παραξενεμένη το σάλονι στο οποίο την είχε οδηγήσει ο γέρος υπηρέτης. Το σάλονι αυτό έμοιαζε περισσότερο με κλιμακωμένο μέσα στο οποίο βόσκονταν συγκεντρωμένα φύρδη-μήρη, κάθε λογής παλαιά αντικείμενα πλάι με σάλονι σπιτιού. Γύρισε τα μάτια της προς το ταβάνι, από το οποίο κρέμονταν διάφορες παλιές λάμπες και φώναξε με έκπληξη προς τον υπηρέτη:

— Κυτάτε εκεί! Μιά άρχονη!

— Έπιτρέψτε μου να σας υπενθυμίσω ότι έχουμε πόλεμο, είπε ο γέρος υπηρέτης, και ότι κατά συνέπεια δεν μπορούμε να κρατούμε προπολεμική τάξη.

Και καθώς έβγαλε από το σάλονι πρόσεξε για τον έσωτό του: «Οχι μικρή μου κυρία. Δεν θά μās καθάλισης εδώ εδώ μέσα! Σου το έγγωμαι. Εγώ!» Αλλά από την άλλη μεριά σκεπτόταν η Αλίκη: «Έννοια σου, γέρο μου. Θέλω να κυβερνάς εδώ εδώ μέσα. Σου το έγγωμαι. Εγώ!» Έτσι εκηρύχθη σιωπηρώς ο πόλεμος μεταξύ της Αλίκης και του γέρου υπηρέτη του Ζακώμπ.

Λίγη ώρα αργότερα, η Αλίκη έκανε και την γνωριμία του θείου της κυρίου Άμ. Άμ. π. λ. γ. Λαδερκαντιέ, του τελευταίου απογόνου της μεγάλης αυτής οικογενείας. Ο θείος Άμ. Άμ. π. λ. γ. ήταν ένας κύριος της παλαιάς εποχής, ξεχασμένος από τον θάνατο σ' αυτόν τον μοντέρνο κόσμο, μέσα στον οποίο δεν ταίριαζε καθόλου. Στην αρχή ο κ. γ. Λαδερκαντιέ δεν ενθουσιάστηκε καθόλου όταν πληροφορήθηκε ότι ο άνεψιός του Ραούλ είχε παντρευτεί μιαν υπερωπότερη νέα. Θα προτιμούσε να ήταν η καινούργια του άνεψια κανένα νοικοκυροκόριτσο, με μακριές κοτσίδες και άκομη μακρύτερα φουστάνια. Τώρα όμως που αντίκριζε για πρώτη φορά την Αλίκη, καταλάβαινε ότι ο άνεψιός δεν είχε και τόσο άδικο. Ήταν μια πραγματικά γαριτωμένη νέα, με ταχυκίνητο προσωπάκι, ωραία και έξυπνα μάτια και με ένα γαμώλο που όταν άιτηχόσε, γέμιζε όλοκληρο το σπίτι με γέλια.

Ο Ραούλ, έφεδρος αξιωματικός, είχε φύγει από τους πρώτους για το μέτωπο και είχε εμπιστευτεί την Αλίκη στην φιλοξενία και την επίδραση του γέρου θείου του.

Έτσι εγκαταστάθηκε εκεί μέσα η Αλίκη, προς μεγάλη απογοήτευση του Ζακώμπ, του γέρου υπηρέτη, που διαίωνα κάθε βράδυ την γυναίκα του ή όποια εξέταζε γρήγη μαγειρίτσας, ότι θα την έδιωχνε πολύ γρήγορα από εκεί μέσα αυτή την ανεπιθύμητη ξένη.

Ο θείος Άμ. Άμ. π. λ. γ. ήταν ξετρελιμένος μαζί της και δει ήξερε τί να πρωτόκανε για να την υποχρεώσει. Οι επιθυμίες της ήταν σωπές διαταγές που έπρεπε να τις εκτελέσει ο δυστυχής Ζακώμπ, χωρίς να φέρει αντίρρηση. Ούτε μπορούσε άλλ-

λωστε να διαισθιστεί να φέρει αντίρρηση. «Όσο γι' αυτό, ήταν σωστός υπηρέτης του παληού, καλού καϊρού, που κρατούσε τον θυμό του για τον έσωτό του και τον άφηνε να ξεσπάει όταν δει τον άκουσε κλαίει. Αυτό δεν τον εμπόδιζε όμως να μη χωνεύει αυτήν την διαβολοανεψιά που τη είχε βαφτίσει: «ο ύπ' αριθ. 1 έγχθρος του σπιτιού».

Όταν έβλεπε τον κύριό του να χαριεντίζεται μαζί της, να φοράει γραβάτες με χτυπητά χρώματα, να προσπαθήσει να σκεπαστεί τη φαλάκρα του με τις λίγες τρίχες που του άφάνιαν στο κεφάλι, κουνούσε το κεφάλι του με απέχθεια. Άδικο προσπαθούσε να τον κάνει να ενδιαφερθεί πάλι για τις κλειδαριές. Πράγματι, ως την ημέρα που έφθασε η άνεψια για ν' αναστατώσει το σπίτι, οι κλειδαριές ήταν η μόνη απασχόληση του θείου Άμ. Άμ. π. λ. γ. Έκανε συλλογή από κάθε είδους παλιές κλειδαριές, από τις πιο βαρείες και χοντροκατωμένες που έκλειναν πόρτες παλιών πυργών και κάστρων, ως τις πιο μικροσκοπικές που κλειδωναν αρωματισμένες κασσετίνες, μέσα στις οποίες έκρυβαν ωραίες κυρίες τις έρωτικές τους επιστολές. Τίποτα δεν έκτιμούσε ο θείος Άμ. Άμ. π. λ. γ. αυτόν τον κόσμο, όσο έκτιμούσε τις κλειδαριές του. Τις ταξινομούσε, τις καθάριζε ολουόμενος και τις γάιδευε γεμάτος αγάπη και στοργή, όπως θα γάιδευε μια έρωμένη του. Τώρα όμως τις είχε αφήσει για γρήγορη της καινούργιας άνεψιας. Ούτε γούλα να τις κυτάξει. Κι' εκείνες έσκουράιζαν μέσα σ' ένα δωμάτιο όπου τις είχε συγκεντρώσει, περιμένοντας να ετοιμασθούν οι διτρίνες που είχαν παραγγελλήσει για να τις δεχθούν και ν' αποσταλέσουν το πιο πρωτότυπο μουσείο του κόσμου.

Ο Ζακώμπ δεν απειλιζόταν ωστόσο ότι κάποια ευκαιρία θα παρουσιαζόταν που θα τον βοηθούσε να διώξει απ' εκεί μέσα την ανεπιθύμητη ξένη. Γύριζε από το πρωί ως το βράδυ μουρμουρίζοντας και τραβώντας τα μαλλιά του για την ξετσιπωσιά της. Κάποιο πρωί, που είχε μπει στο δωμάτιό της για να της σερβίρει το πρόγευμα, η Αλίκη έβγαλε το γυνάκιο της πόδι κάτω από τις κουβέρτες, έτοιμη να σηκωθεί από το κρεβάτι. Ο γέρος Ζακώμπ μονάχα που δεν άφησε τον δίσκο να πέσει από την τρυφερά του. Δεν είχε λοιπόν, καθόλου ντροπή επάνω της αυτή η γυναίκα, που θα παρουσιαζόταν με τα νυχτικά της μπροστά σ' ένα ξένο άνδρα; Βγήκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε από το δωμάτιο με καθώς έκλεινε πίσω του την πόρτα έριξε μέσα μια κλέφτικη ματιά. Ποιάς έρεας ποιές παλιές ανημνήσεις έφερνε την στιγμή αυτή στον νοού του ο γέρος Ζακώμπ...

Άλλες φορές πάλι, όταν την άκουγε να γαργαλίζει ξένοιαστη την σιγμή που ο άνδρας της ριφκονόμυε την ζωή του στο μέτωπο, σκεπτόταν: Δεν είχε λοιπόν

καρδιά μέσα της αυτή η γυναίκα!

«Οχι. Δεν είχε καρδιά. Δεν έχουν καρδιά οι σημερινές γυναίκες. Και γι' αυτό μπόρεσε ο γέρος Ζακώμπ να πεισθεί πολύ γρήγορα. Κάποιο απόγευμα εκεί που γύρευε κάτι στην σοφίτα, έπεσε το μάτι του στο άπεναντι σπίτι, που χωριζόταν από το δικό τους με τον μεγάλο κήπο. Σε κάποιο παράθυρο του σπιτιού εκείνου, και μάλιστα ένα παράθυρο που έμεινε όλος τον καιρό κλειστό, στεκόταν ένα άναρτος άεροπόρος και κατώπτευε τριγύρω του με ένα ζευγάρι κυάλη που κρατούσε μπροστά στα μάτια του. Ο Ζακώμπ δεν άργησε να τον αναγνωρίσει. Ήταν ο μικρότερος από τους γιους του γείτονα κ. Όνορά. «Για φαντάσου! συλλογίσθηκε ο Ζακώμπ. Πώς περνάει ο καιρός! Μου φαίνεται πως γδεις ακόμη φορούσε κοντά πανταλονάκια και νάτον άξαφνα που είναι όλοκληρος αξιωματικός. Τί να κυτάξει άραγε με τή κυάλη; Σε λίγο τον άκουσε να φωνάζει:

— Τα μαλλιά σας λαμπροκοπούν σαν το χρυσάφι.

«Τί διάβολο, συλλογίσθηκε πάλι ο Ζακώμπ. Με ποιόν μιλάει;

Δεν χρειάστηκε όμως να σπάσει για πολύ το κεφάλι του, επειδή σε λίγο άκουσε την φωνή της Αλίκης που έλεγε:

— Καλημέρα! Εγώ νόμιζα ότι αυτό το παράθυρο δεν άνοιγε ποτέ.

Δεν άνοιγε ποτέ ως τα σήμερα. Μα τώρα που σάς άπεκαλύφω, σάς θα δείχνω ότι θα μένει διαρκώς άνοιχτό. Δεν έρχεστε να πάρετε μαζί μου το τσάι;

— Εύχαριστώ. Είναι τόσες λάσπες έξω που προτιμώ να μείνω στο σπίτι μου.

— Τότε πού μείνω εδω στο παράθυρο...

— Δικαίωμα σας! Άν και φαντάζομαι ότι αν έχετε την συντηριμένη δεκαήμερη άδεια, θά μπορούσατε να την χρησιμοποιήσετε κάπως καλύτερα.

Από εκείνη την ημέρα, ο άξιωματικός δεν ξεκολλούσε σχεδόν από το παράθυρο αλλά και ο Ζακώμπ δεν ξεκολλούσε σχεδόν από την σοφίτα του. «Επί τέλους, συλλογίσταν. Φθάνει να ιδω το παραμικρό ύποπτο και θά το αναφέρω στον κύριο. Είμαι βέβαιος πως θα μάθω ότι αυτή η μανταμάτα άπατάει τον άνεψιό του που βρίσκεται στο μέτωπο, θά της δώσω άμέσως τα παπούτσια στο χέρι. Επί τέλους!»

Στο μεταξύ, η συζήτηση από το ένα παράθυρο στο άλλο επαναλαμβάνονταν τακτικά κάθε απόγευμα.

— Δεν πλήττετε μέσα σ' αυτό το αογυιολογικό μουσείο με την συντροφιά του γέρου;

— Δεν είναι δά και τόσο νέος όσο τον φαντάζεσθε! άποκρίθηκε η Αλίκη.

— Περίεργο. Εγώ τον θυμάμαι νερό από τότε που ήμουν μικρό παιδί.

— Ε! Τότε φαίνεται θά ξανάνιωσει!

Άδικο πούμνε ο Ζακώμπ ν' άκούση κάτι το έσογοποιητικό. Άδικο έγανε τον καιρό του περιμένοντας το μεγάλο άπό το θά τον βοηθούσε ν' απαλλαγεί από την μανταμάτα. Και το γειρότερο είναι ότι έγανε τόσο γαρό προσομοιώνοντας άισαν στην σοφίτα. Όποτε είχε παρουσιαστεί, έλεγε τις δουλειές του σπιτιού και πολλές φορές είχε αφήσει τον κύριό του να

τον καλή άδικο επειδή δεν άκούγταν ως εκεί πάνω το κουδούνι.

— Ζακώμπ! του έλεγε. Χτυπάω το σην ώρα το κουδούνι.

— Με συγχωρείτε κύριε, αλλά είχα κάποια δουλειά στην σοφίτα.

— Τί διάβολο γυρεύεις στην σοφίτα; Σ' αυτήν την ηλικία δεν σκαρφαλώνουν οι άνθρωποι στις σοφίτες και στις ταράτσες.

Κάθε ημέρα αποφάσιζε ο Ζακώμπ να πάει να παραβιάσει, αλλά κάθε ημέρα ανέβαινε ως την σοφίτα και έμεινε για ώρα πολλή πίσω από το παράθυρό...

— Σε τέσσερες ημέρες δεν θά είμαι πιά εδω, φώναζε ο νεαρός αξιωματικός. Η άδεια μου τελειώνει. Δεν θά έχω την εύτυχία να σας γνωρίσω από κοντά;

Οι τέσσερες ημέρες έγιναν τρεις, δύο, μία, χωρίς να δοθεί στον Ζακώμπ ν' περιπόθητη άφορη. Η κυρία Αλίκη είχε μεθύει σαν τίμια γυναίκα.

Έτσι πέρασε ο καιρός, χωρίς να κατορθώσει ο δυστυχής Ζακώμπ να καταπολεμήσει τον ύπ' αριθ. 1 έγχθρονό του. Είχε χάσει πιά κάθε έλπίδα όταν ένα πρωί η Αλίκη μπήκε στο δωμάτιο μέσα στο οποίο ήταν σωρευμένες οι κλειδαριές.

— Τί είναι αυτά τα παληοσίδερα; έώτησε τον Ζακώμπ που την ακολουθούσε.

— Παληοσίδερα, τά λέτε αυτά; Μου φαίνεται ότι δεν θά έχετε άσφοληθή πολύ με ζητήματα τέγνης. Εμείς...

Η Αλίκη του έκοψε την φόρα:

— Δεν μ' ενδιαφέρει τί λέτε άσείς. Εγώ λέω ότι είναι παληοσίδερα και θά είδοποιήσω αύριο την υπηρεσία συγκεντρώσεως μετάλλων να έρθει να τά παραλάβει. Προτιμώτερο να τά λυώσουν και να τά κάνουν κανόνια και πολεμοφόδια, παρά να πίνουν εδω άδικο τον τόπο.

Ο Ζακώμπ τρώαζε. Τί θά γινόταν αν πραγματοποιούσε η κυρία την απειλή της; Οι κλειδαριές εκείνες ήταν η ζωή του κυρίου του που θά είχε κλείσει από καιρό τα μάτια του αν δεν κρεμόταν τόσο πολύ στην συλλογή του. Άδικο όμως πέρασε από το μυαλό του γέρου μετά στανική ιδέα: Ο κ. Άμ. Άμ. π. λ. γ. ήταν από τους άφοβους στο κρεβάτι και δεν θά έπαινε άμέσως είδηση. Άραγε την θά παραδώσει τις κλειδαριές στην υπηρεσία συγκεντρώσεως μετάλλων συλλογίσθηκε ο Ζακώμπ. Είναι ο πιο άσφαλής τρόπος για να την ξεφορτωθεί έρωτικά από εδω μέσα. Έτσι, δεν είχε τίποτα στην Αλίκη.

Και κάποιο πρωί φορτώθηκαν οι κλειδαριές στο κάρο της υπηρεσίας συγκεντρώσεως και ταξίδεψαν μαζί με άδεια κουτιά από σαρόιλες, με ξεχαρβαλωμένα φαρσικά και τρύπιες κατσαρόλες για το χυτήριο!

Το άλλο πρωί, την ώρα που σερβίριζε στον κύριό του ένα ζεστό, ο Ζακώμπ άρχισε να του λέει:

— Εγώ την υποχρεώσω...

Άλλά ο κ. Άμ. Άμ. π. λ. γ. τον άφησε να συνεχίσει.

— Έχετε την υποχρέωση Ζακώμπ, τον δείχνω, να κάνωε κάπως καλύτερα και χωρίς πολλές μουρμούρες την δουλειά σου...

Ο Ζακώμπ έμεινε έμβροχός και έτοιμαζόταν να φύγει όταν άξαφνα θυλήθηκε τί ήθελε να ειπή: «Κύριε, οι κλειδα-

θίες...

— Τί τρέχει με τις κλειδαριές; — Η μαντά τις παρέδωσε στην υπηρεσία συγκεντρώσεως για να τις κάνουν κανόνια!

Ο κ. Άμ. Άμ. π. λ. γ. δεν μπόρεσε να προσέση λέξη. Κυτάζε τον Ζακώμπ για ώρα πολλή, σαν αποβλακωμένος. Το προσώπο του είχε πάρει την έκφραση του ανθρώπου που υπόφερε τρομερά.

— Όλες; έώτησε τέλος. Και την μικρή, την Βενετσιάνικη; Και την άλλην από την Αίγυπτο; Ηλίθια! Και γιατί την άφησες να το κάνει αυτό;

Ο Ζακώμπ έμεινε εκεί άκίνητος, σαν στήλη άλατος, και περίμενε ν' άκούσει τον χειμάρρο του θυμού του κυρίου του να ξεσπάσει επάνω του. Πέρασαν έτσι ένα, δύο, τρία λεπτά. Μα δεν άκουσε τίποτα. Γύρισε και τον κυτάζει. Εκείνος είχε κλείσει τα μάτια του. Δεν άκίνητο. Δεν άνέπνεε. Και ο Ζακώμπ δεν άργησε να καταλάβει πως ο ύπνος του κυρίου του θά ήταν αιώνας... Οι κλειδαριές που θά γίνονταν φονικά όπλα, άρχισαν το φονικό τους έργο από αυτόν...

Σε λίγο, η μαντά Αλίκη εγκαταστάθηκε πιά για πάντα μέσα στο σπίτι, σαν νόμιμος σύζυγος του μοναδικού κληρονόμου που ήταν. Και ο Ζακώμπ έφυγε για πάντα από εκεί μέσα. Είχε νικήσει

MISRA NTABE

ΠΕΤΡΟΣ-ΠΑΥΛΟΣ ΡΟΥΜΠΕΝΣ

‘Η καταπληκτική σταδιοδρομία του.-’Ο περιφημότερος καλλιτέχνης της εποχής του.-’Αντιγραφές που άμιλλώνται τα πρωτότυπα.-’Ο δεύτερος γάμος του με την 17έτιδα ‘Ελένην Φούρμεντ.-’Η αγάπη του προς τους μαθητάς του.-’Ο πίναξ που διορθώνεται.-’3.000 έργα σ’όλο τον κόσμο.

ΠΙΝ από τριακόσια ακριβώς χρόνια, την 30 Μαΐου 1640, απέθνησκε ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους του κόσμου, ο Πέτρος — Παύλος Ρούμπενς.

‘Ο Ρούμπενς γεννήθηκε την 28ην ‘Ιουνίου του 1577 στην μικρή πόλη Ζίγκεν, στην καρδιά της Γερμανίας, την πατρίδα του ήγemonικού οίκου των ‘Οράνιεν, οι οποίοι άσπληνθέρως την ‘Ολλανδία από την ισπανική κυριαρχία. ‘Ηταν γιός ενός πολίτου της ‘Αμβέρσας, ο οποίος είχε καταφύγει στην Γερμανία, εξ αιτίας του πολέμου που υφίστατο μεταξύ ‘Ολλανδίας και ‘Ισπανίας. ‘Ετσι ο Ρούμπενς πέρασε την πρώτη του ηλικία στο Ζίγκεν και κατόπιν στην Κολωνία, ή δε Γερμανία θηρώρησε πάντοτε τον μεγάλο ζωγράφο σαν ένα πνευματικό της τέκνο.

‘Αφού συνεπλήρωσε τὰς στοιχειώδεις σπουδὰς του, εξεδήλωσε την επιθυμία να γίνει ζωγράφος, οι συγγενείς του όμως έφεραν αντίρρησης. Τέλος, έπειτα από πολλές διαφωνίες με την μητέρα του, έπέτυχε να άρσασαθί άπολυευστικά και μόνο στην τέχνη του. ‘Η επιτυχία του δε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε από τὸ 21ον έτος της ηλικίας του, κατὰ τὸ έτος 1598, τὸν έδέχθη μετάξ των μελὼν της ή περίφημη «Συντεχνία τοῦ Λοῦκᾶ» της ‘Αμβέρσας και τὸν άπένειμε τὸν τίτλο τοῦ «ἀριστοτέχων».

Δυὸ χρόνια αργότερα, ο Ρούμπενς ταξίδεψε στην ‘Ιταλία για να τελειοποιηθί. ‘Εκεί ο δούξ της Μαντούας ξετίμησε άπό τήν πρώτη στιγμή τὸ ξεαιρετικό του ταλέντο και τὰ ἄλλα του χαρίσματα και τὸν εκράτησε επί πολλά χρόνια στην Αύλή του, προσφέροντας άφθονα τὰ μέσα της δημιουργίας. Καί πράγματι ο Ρούμπενς εργάσθηκε εκεί με ὅλη του τήν ήσυχία και επιφλοτέχνησε τὰ καλλίτερα έργα του τὸν πρώτον έτών.

‘Ο θάνατος της μητρός του ήνάγκασε τὸν Ρούμπενς να γυρίσῃ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1608 εἰς τήν ‘Αμβέρσαν όπου και εγκατεστάθη. ‘Εκεί ἐγνωρίσθη και με τήν ‘Ισαβέλλα Μπαρὰντ πού έγινε ο σύντροφος της ζωής του. Τὰ έργα τοῦ Ρούμπενς είχαν γίνει ήδη τήν εποχήν εκείνην περίφημα και ἐπληρώνοντο πολὺ ακριβά. Οἱ παραγγελίες έφθαναν ακατάπαυστα. ‘Ο Ρούμπενς είχε γίνει ο περιφημότερος καλλιτέχνης τοῦ κόσμου. ‘Αρχισε να διάγῃ πολυτελεστάτην ζωήν μέσα εἰς τὸ παλάτιον πού είχε κτίσει με δικά του σχέ-

δια και πού εθαυμάσθη τότε ὡς θαῦμα ἀρχιτεκτονικής. Τήν εποχήν εκείνην ἐζωγράψισε τὸ ἀριστούργημά του «‘Η ‘Αποκαθίλωσις» πού στολίζει τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν της ‘Αμβέρσας, τήν «Προσκύνησιν τὼν Μάγων», τήν «Σφαγήν τὼν ‘Αθῶν» (Πινakoθήκη τοῦ Μονάχου) και πολλοὺς ἄλλους ἀπὸ τοὺς πιδ γνωστούς του πίνακας. Κατὰ παραγγελίαν τοῦ αὐτοκράτορος Ροδόλφου τοῦ Β’ ἀντέγραψε διάφορα ἔργα τοῦ Κορρέτσιο, τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν τόσο πολὺ με τὰ πρωτότυπα, ὥστε ήταν πολὺ δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τὸ πραγματικὸν ἀπὸ τὸ ἀντίγραφο. ‘Ο ἀρχιδούξ ‘Αλβέρτος, τότε γενικὸς διοικητὴς της ‘Ολλανδίας, τὸν ὠνόμασε ζωγράφον της Αὐλῆς του και της διαδόχου αὐτοῦ ‘Ισαβέλλας. ‘Η καλλιτεχνική του φήμη διεδίδετο ἀπὸ μέρα σὲ μέρα περισσότερο, ὥστε και ή Βασιλομήτωρ της Γαλλίας Μαρία τὼν Μεδίκων, τοῦ ἀνέθεσε τήν διακόσμηση της μεγάλης αἰθούσης τοῦ ἀνακτόρου της και ή ὁποία ἐπρόκειτο νὰ παριστάνῃ τὰ παραδοξότερα περιστατικά της ἀτομικῆς της ζωῆς. Τέσσερα χρόνια χρειάσθηκε ὁ Ρούμπενς γιὰ νὰ τελειώσῃ τήν εργασία αὐτή, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει τὸν καταπληκτικὸ ζήλο τοῦ καλλιτέχνου. Τήν εποχήν εκείνη ἐστάλη με πολιτικὴ ἀποστολή σὲς Αὐλὲς τοῦ Λονδίνου και της Μαρτίτης, όπου τὸν ὑπεδέχθησαν με μεγάλες τιμὲς και τὸ ἐδόθη ὁ τίτλος τοῦ ἐπιστολίου της πρώτης του συζύγου, ἐνυμφεύθη τήν 17ετή ‘Ελένην Φούρμεντ, της ὁποίας τὰ πορτραίτα εἶναι ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα του.

Τὸ σπίτι του είχε μεταβληθί σὲ ἐντενκτήριο της πιδ ἐκλεκτῆς κοινωνίας της εποχῆς του και τὼν περιφημοτέρων καλλιτεχνῶν. Διάσημοι ζωγράφοι τὼν κατόπιν χρόνων ὡς ὁ Σιδόν ντὲ Βύς, ὁ Ντάβιντ Τενιέ, ὁ Βὰν Νάυκ και ἄλλοι ἦσαν μαθηταὶ του και ἀφοσιωμένοι θαυμασταὶ του. Καί ὁ ἴδιος ὁμοῦ ἀγαποῦσε πολὺ τοὺς μαθητάς του και ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ στην σταδιοδρομία τους. Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον:

Κάποιο πρὸς είχε γυρῇ ὁ Ρούμπενς ἐφιππος γιὰ τὸν προῖόν του περίπατο. Οἱ μαθηταὶ του ἐπαφελήθησαν της εὐκαιρίας γιὰ νὰ θαυμάσουν με τήν ήσυχία τους ἕνα ἀπὸ τὰ καινούργια του ἀριστουργήματα πού μόλις είχε τελειώσει. ‘Απὸ ἀπροσεξία τους ὁμοῦς λέρωσαν τὸν πίνακα, πού ήταν ἀκόμη φρέσκος σὲ διάφορα μέρη. ‘Ο Βὰν Ντάϊκ ἀνέλαβε νὰ διορθώσῃ τήν ζημιὰ. ‘Οταν ὁ διδάσκαλος ἐπείσχεψε, κύτταξε τὸ ἔργο του εὐχαριστημένος και εἶπε: «Δὲν εἶμαι καθόλου δυσσαρεστημένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔργο. ‘Ασφαλὼς δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ χειρότερα πού ἔχω κάμει».

Πολὺ αργότερα ἀπεκάλυψε στοὺς μαθητάς του ὅτι είχε ἀντιληφθί ἀπὸ τήν πρώτη στιγμή τὰ διατρέξαντα ἄλλα δὲν εἶπε τίποτα γιὰ νὰ μὴν τοὺς θίξῃ και γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἀποθαρρύνῃ.

Δυστυχῶς ὁ καλλιτέχνης, εὐρισκόμενος στην καλλιτεχνική του ήλικία, προσεβλήθη ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, οὕτως

ὥστε ἀπὸ τὸ έτος 1635 δὲν μπορούσε πιδ νὰ ἀναλάβῃ μεγάλες παραγγελίες και ἀναγκάσθηκε σὲ λίγο νὰ ἀποσυρθί. Ζούσε τὸν περισσότερο χρόνο στὸ ὠραῖο κτήμα πού είχε κτίσει κοντὰ στὸ Στέιν.

‘Ο Πέτρος — Παύλος Ρούμπενς ἀπέθανε τήν 30ήν Μαΐου 1640 και ἐκηδεύθη με ξεαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια στὸν ναὸ της ‘Αμβέρσας.

‘Απέθανε με τὸν φωτισμένον της δόξης· είχε ήδη ἀναγνωρισθί ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ζωγράφους ὁλων τὼν εποχῶν. ‘Ολες οἱ χώρες τὸν ἐτίμησαν, ἰδιαίτερως δὲ ή Γερμανία, όπου εἶδε τὸ φῶς. Μόνον εἰς τήν Πινakoθήκην τοῦ Μονάχου ὑπάρχουν περὶ τὰ 100 ἔργα του, μεταξύ τὼν ὁποίων και ή περίφημη

‘Ο Ρούμπενς.

«Πῶσις τὼν καταρασθέντων» και ή «Δευτέρα Παρουσία». Στὴν Βιέννη ὑπάρχουν 43 ἔργα του, εἰς δὲ τήν Δρέσδην σχεδὸν 30. Στὴν Μαρτίτη εὐρίσκονται ἐπίσης 30 και στὸ ‘Ερμιτάζ της Πετρούπολεως 54.

Οἱ Παρίσιοι, τὸ Βερολίνο, ή Νταρμστάτ και τὸ Κάσελ ἔχουν πολλὰ ἔργα αὐτοῦ και τοιουτοτρόπως μπορεί νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς ἀπέκτησε διεθνή ἀξίαν, ὁμοίαν με τήν ὁποίαν κανεὶς ἄλλος ζωγράφος δὲν ἀπέκτησε ὡς τώρα. ‘Υπῆρξε ἐξ ἄλλου ἀκαταπύνητος ἐργάτης.

‘Ο συνολικὸς ἀριθμὸς τὼν ἔργων τοῦ ὑπολογίζεται εἰς 2—3 χιλιάδες πίνακας, ἕνας ἀριθμὸς ὁ ὁποῖος γίνεται τότε μόνον πιστευτὸς ὅταν λάβῃ κανεὶς ὑπ’ ὄψιν του ὅτι σὲς περισσότερες περιπτώσεις ὁ Ρούμπενς ἐσχεδιάζε μόνον τὸν πίνακα και τήν ἐκτέλεση ἀναλάμβαναν οἱ περισσότεροι ἄξιοι βοηθοὶ και μαθηταὶ του. Τὸ πιδ ἀξιόλογο ἔργο τοῦ καλλιτέχνου βρίσκεται, ὡς εἶπαμε, στὴν Μητρόπολῃ της ‘Αμβέρσας. Εἶναι ή περίφημος «‘Αποκαθίλωσις» της ὁποίας ἀντίγραφα ὑπάρχουν σὲ ὅλον τὸν κόσμον.

‘Ενα ἀνέκδοτο τοῦ Τριστάν Μπερνάρ

‘Ο διάσημος συγγραφεὺς και εὐθυμογράφος Τριστάν Μπερνάρ συναντᾷ στὸν δρόμο ἕναν ἀχθάρωνο πού κοιβάται στὴ ράχη του ἕνα τεράστιο ρολοὶ τοῦ τοίχου.

— Μὰ ἀγαπητέ μου, τοῦ λέει. Δὲν εἴσαστε καθόλου πρακτικὸς. Γιατί δὲν ἀγοράζετε καλύτερα ἕνα ρολογάκι τοῦ χειοῦ;

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

‘Ενα αἰσθηματικὸ δῆγημα τοῦ ΦΡ. ΜΠΟΥΤΣ

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ μέσα στὸ μικρὸ της σαλόνι ή ‘Αννα Μουλιέ διάβαζε ἕνα ρομαντικὸ βιβλίο. Πού και πού σήκωνε τὰ μάτια της και κυττοῦσε με βλέμμα ἀπλανὲς τὸ ἀπέναντι πάγκο πού είχε ἀρτίσει, νὰ ζωντανεύῃ κατὼ ἀπὸ τὲς ἀχτίδες τοῦ ἀνοξιάτικου ήλιου. Τήν στιγμήν εκείνην ἀνοίξε ή πόρτα και μπήκαν μέσα τὰ δυὸ κοριτσάκια της γιὰ νὰ τήν ἀποχαιρετήσουν πρὶν φύγουν γιὰ τὸ ἀπογευματινὸ τους μάθημα. ‘Η ‘Οντέτ ήταν δέκα ἑτῶν και ή Ρενέ ὀκτώ. ‘Ηταν δυὸ ὁμορφα, ξανθὰ κοριτσάκια, τοῦ ἔμοιαζαν φοβερά με τήν μητέρα τους. ‘Επεσαν στὴν ἀγκαλιά της και τήν γέμισαν με φιλιὰ. ‘Υστερα τήν ἀποχαιρέτησαν και ἀκολούθησαν τήν αὐστηρὴ γκυουβερνάντα πού περίμενε στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὰ συνοδεύσῃ στὸ σχολεῖο. ‘Η ‘Αννα ἄρχισε πάλι νὰ διαβάξῃ, ὡς τήν στιγμή πού ήρθε ή καμαριέρα γιὰ νὰ της ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ κ. Μπλανύ.

— ‘Ας περάσῃ, εἶπε ή ‘Αννα.

‘Ο κ. Μπλανύ ήταν ἕνας ἄνδρας γύρω στὰ 35 χρόνια, μελαγχρόνος, λεπτὸς και με πολὺ καθὼς πρέπει ἐξωτερικὸ. Της φίλησε τὸ χέρι με ἕναν τρόπο πού ξεπερνοῦσε κάπως τὸ τυπικὸ χειροφίλημα, και ὕστερα ἀπὸ μερικά τυπικά λόγια ἄρχισε νὰ της λέῃ με φωνή πού ἔτρεπε ἐσαφρά:

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ πού με δεχθήκατε ἀμέσως. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς μιλήσω και φαντάζομαι ὅτι γνωρίζετε τι ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ.

‘Η ‘Αννα τὸν κύτταξε με ἕνα ὕφος πού σήμαινε περισσότερο ναι παρά ὄχι.

— Σὰς ἀγαπῶ, συνέχισε ὁ Μπλανύ. ‘Οχι, ὄχι. Μὴ με διακόπτετε. ‘Αφίστε με νὰ σὰς μιλήσω. ‘Αφίστε με νὰ ξαλαφρώσω τήν καρδιά μου πιδ δὲν ἀντέχει

πιδ. Σὰς ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὰς γνώρισα. Πάνε περισσότερο ἀπὸ δέκα χρόνια. Εἰσθε ή πρώτη γυναῖκα πού ἀγάπησα και ἀπὸ τότε δὲν ἀγάπησα καμμιά ἄλλη. ‘Αν δὲν ήσασταν ή γυναῖκα τοῦ καλλίτερου φίλου μου, θὰ εἶχα τολήσει, ἴσως νὰ σὰς τὸ εἰπῶ ἀπὸ τότε. ‘Επνίξα ὁμοῦ μέσα μου τὸ αἰσθημά μου και ὑπέφερα σιωπηλὰ τὸν πόνο μου. Προσπάθησα νὰ πᾶψω νὰ σὰς ἀγαπῶ ἄλλὰ με κάθε ἡμέρα πού περνοῦσε σὰς ἀγαποῦσα περισσότερο. Σὰς ἀγαποῦσα, σὰς ἀγαπῶ και θὰ σὰς ἀγαπῶ σὲ ὅλη μου τήν ζωή. ‘Αννα. Σήμερα δὲν μ’ ἐμποδίζει τίποτα πιδ γιὰ νὰ σὰς μιλήσω. Εἴσαστε ἐλεύθερη. Γίνατε γυναῖκα μου!

Σταμάτησε και τήν κύτταξε γεμάτος ἀγωνία, περιμένοντας τήν ἀπάντησή της, ὅπως περιμένει ὁ ὑπόδικος τήν ἀπόφαση τὼν δικαστῶν. Χωρὶς ν’ ἀνασκήσῃ τὰ μάτια της, ή ‘Αννα τοῦ ἀποκρίθηκε με χαμηλὴ φωνή:

— Δὲν εἶμαι ἐλεύθερη.

— ‘Αγαπάτε λοιπὸν κάποιον ἄλλον;

— ‘Αγαπῶ με πόνο ὁ Μπλανύ.

— ‘Οχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ζωηρὰ ή νεαρὴ χήρα. Μὴ τὸ πιστεύετε αὐτό. Εἶνε τρέλλα.

— Τότε σὰς δεσμεύει ή ἀνάμνησις τοῦ Μουλιέ;

‘Η ‘Αννα κοίτησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της.

— ‘Οχι, εἶπε. ‘Ο ἄνδρας μου δὲν ὑπῆρξε γιὰ μένα ἐκεῖνο πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι. ‘Ολος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, ὅτι με ἀπατοῦσε. Τὸν ἀγαποῦσα με ὅλη μου τήν ἀγάπη. ‘Αλλὰ ὕστερα ἔπαψα νὰ τὸν ἀγαπῶ. ‘Η ἀγάπη πού με δεσμεύει σήμερα εἶναι ή ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιὰ μου.

— Τὰ παιδιὰ σας θὰ εἶναι, και δικὰ μου παιδιὰ, εἶπε ὁ Μπλανύ. Ξερετε πόσο τὰ ἀγαπῶ. Καί τοὺς ἐξίξει νὰ τ’ ἀγαπᾶ κανεὶς.

— Κύριε Μπλανύ, εἶπε ή ‘Αννα σὲ τὸνο κατηγορηματικὸ. Δὲν ἀμφιβάλλω οὔτε στιγμή γιὰ τὰ καλὰ σας αἰσθήματα, ὅπως σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀμφιβάλλετε και σὲς καθόλου ὅτι λυγῶμαι ἐλίκρινὰ πού σὰς ἀποροῦν. Δὲν μοῦ εἴσατε ἀδιάφορος και ἂν ήταν τὰ πράγματα διαφορετικά, θὰ τὸ θεωροῦσα μεγάλη μου εὐτυχία νὰ συνδέσω τήν ζωή μου με τήν δική σας. Σήμερα ὁμοῦ εἶμαι δεσμευμένη ἀπὸ ἕνα καθήκον πού μοῦ ἐπιβάλλει θυσίες. Δὲν μπορῶ νὰ ριψοκινδυνεύσω τήν εὐτυχία τὼν παιδιῶν μου. Τὰ ἀγαπᾶτε, ἄλλοι δὲν μποροῦν νὰ τὰ βαρεθῇτε, ἴσως και νὰ

τὰ μισήσετε. Σὰς ἀγαπῶ και ἐγὼ. ‘Υποφέρω κι’ ἐγὼ ἄλλο τόσο, ὅσο και σὲς. ‘Αλλὰ δὲν γίνεται διαφορετικά. ‘Ας μείνωμε καλοὶ φίλοι. Θὰ εἶναι κι’ αὐτὸ μὲ μεγάλη παρηγορία και γιὰ τοὺς δυὸ μας.

‘Ο κ. Μπλανύ γνώριζε πολὺ καλὰ τὸν χαρακτήρα της και κατάλαβε ἀμέσως ὅτι δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγο νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο. ‘Ετσι, ὅταν σὲ λιγάκι ἀποχαιρέτοῦσε τήν ‘Αννα, ήξερε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τοῦ ἀπέμενε πιδ ή παραμικρὴ ἐλπίς.

‘Οταν ἀκουσε νὰ κλείνῃ πίσω του ή ἐξόπορτα, ή ‘Αννα ἀναλύθηκε σὲ δυνατοὺς λυγμούς. ‘Ηταν νέα ἀκόμη. Εἶχε ἀκόμη τὸ δικαίωμα νὰ ζήσῃ και ἀγαποῦσε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο στ’ ἀληθινά. Θεωροῦσε ὁμοῦ ὑποχρέωσή της νὰ ἀρνηθῇ τήν εὐτυχία πού της πρόσφερε ἐπειδὴ, περισσότερο ἀπὸ κάθε τί, ήταν μητέρα. ‘Αφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφή τὼν παιδιῶν της και τοὺς ἔδωσε τήν αὐστηρὴ ἀγωγή πού της εἶχαν δώσει και οἱ δικοὶ της γονεῖς. ‘Εμαθε τὲς κόρες της νὰ εἶνε σοδαρές, νὰ σέβονται τὲς ὑψηλὲς ιδέες και νὰ εἶναι πρόθυμες γιὰ τὲς θυσίες πού ἐπιβάλλει ή ζωή στὸν ἄνθρωπο. Τὲς ἀνάθρεψε μέσα σ’ αὐστηρὸ περιβάλλον, χωρὶς πολλὰ διασκεδάσεις ή ἄλλες ψυχαγωγίες. Καί ὅταν τὲς εἶδε νὰ φθάσουν σὲ ήλικία 18 και 20 ἑτῶν, καμάρωνε γιὰ τὸ ἔργο της και δὲν μετανοοῦσε καθόλου πού είχε θυσιάσει τήν ἀτομική της εὐτυχία γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τήν δική τους.

Σὲ λίγον καιρὸ, κάποιος καλὸς νέος, πλούσιος και εὐγενὴς ζήτησε τήν ‘Οντέτ σὲ γάμο. ‘Η μητέρα ἔδωσε τήν συγκατάθεσή της με μεγάλη εὐχαρίστηση και πολὺ γρήγορα ἔφθασε και ή ἡμέρα της τελετῆς.

Τὴν ὥρα πού ή μικρότερη Ρενέ βοηθοῦσε τὴν ἀδελφή της νὰ βάλῃ τὸ νυφικὸ πέπλο, ἔλεγε σ’ αὐτήν:

— Πόσο σὲ μακαρίζω, μικρή μου ‘Οντέτ! ‘Εσὺ θὰ φύγῃς σὲ λίγο ἀπ’ αὐτὸ τὸ σπίτι όπου ὅλα εἶναι τόσο ψυχρὰ κι’ ὅλα μας θαρινοῦν! Οὔτε ἕνα γέλιο δὲν ἀκούεται ποτέ! Οὔτε σὲ θέατρο πᾶμε, οὔτε στοὺς χοροὺς, οὔτε στὸν κινηματογράφο, σὰν τὲς ἄλλες μας φίλες. ‘Αν τούλάχιστον ή μητέρα μας είχε ἐξαναπαινευθί θάχαμε κι’ ἐμεῖς κάποιον νὰ μὰς συνοδεύῃ, νὰ φροντίξῃ νὰ μὰς διασκεδάξῃ και δὲ θαμοίαιζε τὸ σπίτι μας σὰν μοναστήρι....

‘Η ‘Αννα, πού λίγες στιγμὲς πρὶν εἶχε πλησιάζει στὴν πόρτα γιὰ νὰ μπῇ μέσα και στάθηκε, ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τὼν κοριτσιῶν της, νόμισε πὼς θὰ λιποθυμήσῃ. Σηρίχθηκε με κόπο στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ και σκέπασε με τὰ χέρια της τὸ πρόσωπὸ της. ‘Ενωῖθε τὸ αἷμα της νὰ της φεύγῃ. ‘Ολη ή ζωή της, ὅλη ή θυσία της, ὅλες οἱ προσπάθειές της πῆγαιναν χαμένες μέσα σ’ ἕνα λεπτό: είχε θυσιάσει κάθε χαρὰ πρὸς χάριν τὼν κοριτσιῶν της και τὰ ἄκουε τώρα, ὄχι μόνο ν’ ἀρνοῦνται αὐτὴ τὴ θυσία, ἀλλὰ και νὰ τήν θεωροῦν καταστρεπτική....

Κι’ ὁ πόνος της γυναικῆς ήταν μεγαλύτερος, γιατί δὲν ὀπῆχε πιδ γιατρίδα. ‘Η ζωή είχε περάσει.

Τά κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ο Σούμερ διασκεδάζει του Χέρμαν Λάντον

Ο Σούμερ ταχυδακτυλουργός

ΕΥΔΙΑΘΕΤΟΣ, ζωηρός, ροδοκόκκινος όπως πάντοτε, επέλασε στην βεράντα του μεγάλου ξενοδοχείου και άμέσως κατευθύνθηκε σε ένα τραπέζι, στο οποίο καθόταν ο φίλος του Μάρτεν Ντάλ.

— Νάμαι!
— Άου! Έκαμε εκείνος. Έλα λοιπόν και έπληξα!

— Γι' αυτό κι' εγώ έσπευσα μόλις έλαβα την πρόσκλησή σου. Όποτε στενοχωριόσουν εδώ;

— Βέβαια. Γι' αυτό είπα: "Άς καλέσω τον Σούμερ να σπάσω κέφι."

— Έτσι; Θα ικανοποιησώ λοιπόν άμέσως την έπιθυμία σου.

Και βιάζοντας από την τσέπη του μιá τράπουλα έκαμε μερικές ταχυδακτυλουργικές κινήσεις και τού την παρουσίασε:

— Τράβα ένα χαρτί!... Όραία!... Είναι ο άσος σπαθί... Τό γυρίζω άριστερά και γίνεται... τρία καρρό... Τό βλέπεις; Και όμως είναι ο άσος σπαθί πού τραβήξες άρχικά! Χά! χά!

— Από πότε έγινες ταχυδακτυλουργός;

— Έδω και δυό ώρες! Μέσα στο τραίνο! Και πού να δής κι' άλλα! Νά! Τό παιγνίδι πού θα σου κάνω τώρα δεν είναι ταχυδακτυλουργικό. Είναι... μαγικό! Τράβα ένα χαρτί. Είναι το έπτά σπαθί; Άλλο ένα. Δεν είναι το πέντε μπαστούνι; Πάρτο κι' αυτό!...

— Έσθ' έγινες σπουδαίος! Μά... τί γυαλιά είν' αυτά πού φοράς;

— Τά γυαλιά αυτά; Χμ! Τό κατάλαβες, διάβλε, γιατί για πρώτη φορά τά βλέπεις στη μύτη μου! Ουάμ γυαλιά! Τά άγδρασα τριάντα σελλίνια μέσα στο τραίνο. Μπορείς μ' αυτά τά γυαλιά να κάνεις πολλά νόστιμα πράγματα. Σε μιá συναναστροφή, μπορείς να διασκεδάσεις τις γυναίκες και σε μιá λέσχη, μπορείς να καταλάβεις άν σεύχουν τά χαρτιά σημαδεμένα ή, άν είσαι λιγάκι «Λωποδύτης» — Φάντασμα, να ρημάξεις τούς άλλους στο πόκερ.

— Και από πότε πουλούν στα τραίνα γυαλιά για ταχυδακτυλουργούς και για χαρτοκλέπτες;

— Θα σου εξηγήσω: Στο διαμέρισμα πού ταξίδευα δεν είχα παρά ένα και μόνο συνεπιβάτη. Ήταν ένας κύριος ως σωραναπέντε χρόνων, με ύψος ξεπεσμένου άριστοκράτου. Έρχόταν έδώ κι' αυτός, όχι όμως για λουτρό. Πιάσαμε την κορόντα, όπως συνήθος γίνεται. Φυσικά, δεν τού είπα πώς είμαι άστυνομικός. Τού είπα πώς είμαι... ζωέμπορος! Μεγάλος ζωέμπορος μάλιστα! Τόν άφησα να πιστεύη πώς έχω 32.000 κεφάλια... και 64.000 κέρατα!

— Και θα σε πίστευε φυσικά γιατί έ-

χεις τό ύψος άνθρωπον πού νταραβερίζεται με ζώα.

— Βέβαια! Απόδειξη πώς... κάνουν με οί δυό μας καλή παρέα. Τόχαψε λοιπόν σάν λουκούμι! Εκείνος στά νεϊάτα του ήτο εξ' επαγγέλματος ταχυδακτυλουργός. Πρὸ δυό χρόνων, όμως, έπαθε μιá τρεμουλα στα δάκτυλά του και αυτή ή τρεμουλα τόν έμποδίζει να συνεχίση τό επαγγέλμά του. Για να ζήση λοιπόν τώρα, πουλάει μερικά εύκολα ταχυδακτυλουργικά τεχνάσματα και αυτά τά γυαλιά πού είναι δικής του εφευρέσεως.

— Για να τά δώ αυτά τά γυαλιά;

— Είναι θαυμάσια. Βλέπεις; Έχουν ένα μικροσκοπικό φακό πρὸς τό κάτω μέρος. Άν τά χαρτιά μιáς τράπουλας είναι σημαδεμένα με οποιοδήποτε είδος συμπαθητικής μελάνης, μπορείς να δής τά σημάδια φορώντας αυτά τά γυαλιά.

— Χμ! Πολύ ενδιαφέρον!

— Έξαιρετικά ενδιαφέρον! Μπορείς να καταλάβεις άν σε κλέβουν και μπορείς να κλέψεις... άν είσαι λωποδύτης.

Σου τά χαρίζω Μάρτεν!

— Μά είσαι άνεκτίμητος φίλος! Σε εύχαριστώ. Κράτησέ τα ώστόσο γιατί μπορεί να τά χρειασθής έδώ και μού τά δίνεις στο Λονδίνο.

Ένα δύμα

Τό ίδιο άπόγευμα, καθώς ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ παίρνανε τό άναψυκτικό τους στο μπαρ τού ξενοδοχείου των, μέσα στο οποίο βρίσκονταν μόνοι, είδαν να μπαίνει ένα χαριτωμένο ζευγάρι και να κάθεται σε ένα τραπέζι, σε μικρή σχετικώς άπόσταση από τό δικό τους. Εκείνος ήταν ένας συμπαθητικός ψηλός νέος άφογα ντυμένος και λιγάκι χλωμός. Εκείνη ήταν μιá πραγματική κουνίλισσα αλλά φαινόταν έξαιρετικά ένενυδρισμένη. Οί δυό νέοι άρχισαν να συζητούν ζωηρά αλλά με χαμηλή φωνή ώσπου σε μιá στιγμή εκείνη ξέσπασε:

— "Εί! λοιπόν όχι! Δεν θα σ' άφήσω να ξαναπαίξεις μ' αυτούς τούς κυρίους!"

— Άλλά Τζέννυ! Είχα άτυχία χθές και προχθές! Θα γυρίση τό χαρτί! Νά μη ξαναπαίξω; Άλλά ξεχνάς ότι χάνω 700 λίρες;

— Και θέλεις να χάσης και άλλα; Θέλεις λοιπόν να γυρίσουμε με τά πόδια στο Λονδίνο;

— Μην είσαι υπερβολική! Χαρτί είναι αυτό. Θα γυρίση. Ξεχνάς ότι τις πρώτες μέρες τούς κέρδιζα κάθε βράδυ;

— Και σε δυό μέρες σου ξαναπληρώνω σου είχαν δώσει στην άρχή για να σε

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μιá νέα άυτότελη και πρωτότυπη περιπέτεια τού περιφήμου

Λωποδύτης - Φάντασμα

γλυκάνουν και μαζί και 700 λίρες για τόκο! Μά δεν καταλαβαίνεις λοιπόν Τζάν ότι σε κλέβουν;

— Λές άνοησίες! Είναι κύριοι όλοι!

— Στο παρονισιακό τους έσως να είναι κύριοι. Οί χαρτοκλέπτες τών άριστοκρατικών ξενοδοχείων δεν φορούν τραγιάσκες και μανδήλια στον λαιμό! Ντύνονται άφογα, έχουν ευγενικούς τρόπους, φορούν μονόκλ... και βρίσκουν κορόιδα σάν κι' εσένα!

Και παίρνοντας τό τσαντάκι της, βγήκε από τό μπαρ έξαιρετικά έρεθισμένη.

Ο Τζάν την παρακολούθησε με τό βλέμμα του καθώς εκείνη έφευγε και άφού ύψωσε τούς ώμους, στράφηκε χαμογελώντας πρὸς τόν Σούμερ και τόν Μάρτεν Ντάλ:

— Όλες τούς ίδιες είναι! Νομίζουν πώς τά ξέρουν όλα!

— Καμιά φορά όμως έχουν δίκιο, άποκρίθηκε ο Μάρτεν Ντάλ.

— Δεν λέω όχι, αλλά είναι δυνατόν να με κλέβουν στα χαρτιά και να μη καταλάβω τίποτα; Τόσο βλάκας είμαι;

— Δεν είναι άπαράιτητο να είναι βλάκας κανείς για να την πάθη στα χαρτιά, πρὸ πάντων όταν παίξη με άγνώστους του.

— Άλλά φίλτατοι κύριοι, οί άνθρωποι με τούς όποιους παίζω έδώ και λίγες μέρες είναι τζέντλεμαν με όλη την σημασία της λέξεως. Άκούστε πώς έχουν τά πράγματα...

Και παίρνοντας τό ποτήρι του πηλίσιασε στο τραπέζι τους:

— Επιτρέπεται;

— Παρακαλώ. Καθήστε. Άς συστηθούμε λοιπόν. Ο φίλος μου είναι άπ' την Σκωτία! Μεγάλος έμπορος. Ζωέμπορος μάλιστα.

— Νά, έκαμε με ύψος έπαρχιώτου ο Σούμερ. Έχω 32.000 κεφάλια. Άρα, δηλαδή 64.000 κέρατα. Όσο για τόν φίλο μου, είναι βιομήχανος, μεγαλοβιομήχανος από τό Μάντσεστερ.

— Χαίρω πολύ τζέντλεμαν. Παίξετε πόκερ;

— Είναι ή μόνη άπόλαυσις και τών δυό μας! Βεβαίως ο Μάρτεν Ντάλ.

— Θα καταλάβετε λοιπόν...

Και με λίγα λόγια ύποστηρίζοντας πώς δεν ήτο δυνατόν να τόν είχαν κλέψει στο πόκερ οί τζέντλεμαν με τούς όποιους είχε παίξει, έδωσε στους δυό φίλους να καταλάβουν... πώς ήτο ένα κορόιδο πρώτης τάξεως!

— Μήπως θα σάς είναι εύκολο να μάς συστήσετε στους κυρίους αυτούς και να λάβουμε κι' έμείς μέρος σε καμιά παρτιδούλα; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ.

— Πολύ εύχαριστός! Άκριβώς σήμερα έφυγε ο ένας και δεν ξέρουμε άν θα βρίσκαμε τέταρτον!

— Έφ' όσον όμως βοηθήκατε δυό θα κάτσω με πέντε στο τραπέζι.

— Τόσο τό καλλίτερο. Ή παρτίδα θα έχη περισσότερο ενδιαφέρον.

— Ά! Νά πού επιστρέφει ή κυρία σας.

Πραγματικά, ή ώραία Τζέννυ έπέστρεψε και βλέποντας τόν Τζάν με δυό άγνώστους της, στάθηκε άναποφάσιστη.

— Έλα Τζέννυ να σου συστήσω τούς κυρίους. Άκουσαν τόν διάλογό μας και όχι μόνον με δικαιώνουν αλλά με παρακάλεσαν να τούς συστήσω για να λάβουν μέρος σε μιá παρτίδα.

— Καλά! Έκαμε εκείνη με κάποιο πεί-

σμα. Έγώ σάς προειδοποιώ όμως! Θα χάσετε και σεις! Θα σάς κλέψουν! Δεν γελίεμαι εγώ!

— Άφήστε μας! Απόψε θα λάβουμε μέρος και έμείς στην παρτίδα και σάς βεβαιώνω ότι άν οί κύριοι αυτοί κλέβουν θα τούς καταλάβω. Σας δίνω δε και σάς τόν λόγο μου ότι άν τούς πάρουμε τις 700 λίρες πού πήραν από τόν σύζυγό σας, θα σάς τις δώσω με μεγάλη μας ευχαρίστηση...

Μιá διασκεδαστική παρτίδα

Κατά τις δέκα τό βράδυ, άφού έγιναν οί σχετικές παρουσιάσεις, άρχισεν ή παρτίδα. Ή ώραία Τζέννυ κάθησε πλαγίως, κοντά τόν Μάρτεν Ντάλ, άφού με ένα κρυπτάλινο γέλιο τόν ρώτησε άν δεν είναι προληπτικός.

— Μάλιστα μίσε. Είμαι πολύ προληπτικός και είμαι βέβαιος πώς θα χάσω... άν δεν καθήσετε πλάι μου! Θα έλθε ή μα σ κ ω τ μου!

Ή παρτίδα άρχισε. Ένας από τούς παίκτες, φορούσε μαυόκλ. Από την πρώτη στιγμή ο Σούμερ πού φορούσε τά γυαλιά του, διεπίστωσε πώς τά χαρτιά ήσαν πράγματι σημαδεμένα.

— Σας κρατάμε, φιλαράκο, σκέφθηκε ο άστυνομικός.

Όστόσο, έπειτα από μιση ώρα τά κέρδη ήσαν άσήμαντα. Και ήταν φυσικό αυτό, άφού ο κύριος με τό μονόκλ κατόρθωνε να αντίληφθ ή τά χαρτιά τών αντίπαλών του.

— Θα σε διορθώσω εγώ, σκέφτηκε τότε ο Μάρτεν Ντάλ με ένα αδιόρατο χαμόγελο. Και σηκώθηκε για να πάρη προφανώς κάτι από τόν μπουφέ. Σηκώθηκε ώστόσο τόσο διαστειλά και τόσο άπρόσεκτα, ώστε έρριξε τό μονόκλ από τό μάτι τού παίκτη.

— Ω τζέντλεμαν! Τί άπρόσεκτος πού είμαι! Και έσκυψε μάλιστα να πιάση οί ίδιος τό μονόκλ από τό πάτωμα πού ήτο στρωμένο με μουσαμά. Την ώρα ώστόσο πού παραμέριζε τό βαρύ κάθισμα για να βρ ή τό μονόκλ, άκούσθηκε ένα κλάμα.

— Άου! Άλλη γκάφα! Τό πάτησα με τό πόδι τού καθίσματος και τό έσπασα! Τί άτυχία!

Ο παίκτης έλεγε αλλ' άζει χρώμα αλλά δεν άπέδειξε την δυσαρέσκειά του.

— Είναι λυπηρό. Χωρίς τό μονόκλ θα δυσκολευθώ παίζοντας.

— Δεν πιστεύω να διακόψωμε την παρτίδα, έκαμε ο Σούμερ με ύψος πού δεν έπιδεχόταν αντίρρηση.

— Όχι βέβαια... αλλά... φαντάζομαι πώς αυτό θα μού φέρη γκίνια.

Και ή παρτίδα συνεχίσθηκε. Τά πράγματα όμως είχαν αλλάξει. Ο κύριος με τό σπαρμένο μονόκλ δεν ήταν πιά σε θέση να αντίληφθ ή τά χαρτιά τών αντίπαλων του, ούτε να βοηθήση τό φίλο του, ένώ ο Σούμερ τάβλεπε όλα. Και λίγο-λίγο, τά χαρτονομίσματα μαζεύτηκαν μπροστά του. Ο παίκτης με τό μονόκλ δεν μπόρεσε να κρατηθ ή.

— Δυστυχώς, έλεε, χωρίς τό μονόκλ ή δρασίς μου θαμπώνει και δεν βλέπω καλά...

— Άκόμα λίγο, ακόμα λίγο! έπανελάμβανε ο Σούμερ.

Κάποια στιγμή όμως ο αντίπαλός του σηκώθηκε:

— Φθάνει έλεε. Ζαλίστηκα.

— Όραία! Έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ. Εί-

μαι κι' εγώ της γνώμης ότι τό παιγνίδι δεν μπορεί να συνεχισθ ή μ' αυτούς τούς όρους. Της ίδιας γνώμης άλλως τε είνε άσφαλώς και ο φίλος μου ί ν σ π έ - κ τ ω ρ Σ ο ύ μ ε ρ...

— Ο ί ν σ π έ κ τ ω ρ Σ ο ύ μ ε ρ;

— Νά! Είναι ο τζέντλεμαν!

Οί δυό χαρτοκλέπτες αλληλοκιντήχτηκαν, σηκώθηκαν και βγήκαν πελιδνοί. Τό χαριτωμένο ζευγάρι, όμως έμεινε και ή ώραία Τζέννυ άκτινοβολούσε!

— Βλέπεις; Έκαμε στρεφόμενη πρὸς τόν Τζάν. Πείσθηκες τώρα; Κατάλαβες πώς αυτοί οί άχρείοι σου κλέψανε τις 700 λίρες χθές και προχθές; Καλά πού βρήκαμε τόν τζέντλεμαν και...

— Κρατήστε τόν ένθουσιασμό σας μίσε! Έκαμε ο Μάρτεν Ντάλ δάξοντας τά χαρτονομίσματα στην τσέπη του. Έχω και για σάς τούς δυό να πω δυό λέξεις. Είναι: ψέμμα πώς σάς πήρανε σάς 700 λίρες. Ήταν ένα παραμύθι για να σχετισθ ήτε με τόν Σούμερ... πού τόν νομίζετε πώς έχει 32.000 κεφάλια με 64.000 κέρατα και με έμένα πού με νομίζατε μεγαλοβιομήχανο για να μάς παρασύρετε στην καριανιόλα. Τά γυαλιά ένας συνένοχός σας τού τά έδωσε άσφαλώς στο τσίνο γιατί πίστεψε και εκείνος πώς είχε να κάνει με έναν αγαθό έπαρχιώτη, ο όποιος χάρις στα γυαλιά αυτά θα πήγαινε για... μαλλί και θαβγαινε στο τέλος κουρεμένος. Καταλαβαίνετε τώρα γιατί έσπασα τό μονόκλ! Όσο για σάς, μικρή μου μακρότ, μάθετε θαυμάσια τόν «όπτικό τηλεγραφο» και γνέφατε διαρκώς τό χαρτί μου. Αυτό όμως μ' έκανε να καταλάβω πώς δεν ήσασταν άμέτοχος από τά κίβλα τών άλλων κυρίων... Εύτυχώς, γιατί άλλωώς θάκανα την κονταμάρα να σάς δώσω τά λεφτά τά όποια τούς κέρδιζα και τά όποια θα έκληρωσουν πολύ καλλίτερο σκοπό στην «Εταιρία πρὸς προστασίαν τών ζώων» στην όποία θα τά στείλω εξ' όνόματός σας, άάγατητή μου μακρότ... Και τώρα, μού επιτρέπετε να σάς προσφέρω ένα λι-

κέρι;...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ
Απόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ
(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσίς)

Οί υπάλληλοι τού Έμπορικού Οίκου «Δ. Βρ. και Σία» δεν μπορούσαν να πιστέψουν τά μάτια τους όταν σε λίγες μέρες διάβαζαν στις εφημερίδες: «Ο κ. Πέτρος Δ. και ή δεσποινίς Άννα Βρ. έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 26)

κάνοντας νόημα στον Πέτρο να την άκούσθ ή. Εκείνος δίστασε λίγο και όταν άπεφάσισε να την μιμηθ ή την άκούσε να συζητή δυνατά στον δρόμο με έναν άστυνόλο που είχε παραξενευθ ή από τόν τρόπο με τόν όποιο την είδε να βγαίν η. Ή δεσποινίς Βρ. δεν σεβάσθηκε καθόλου την έξουσία κι' άναγκάστηκε ο άστυνόλος να την οδηγήση στο τμήμα.

Ο Πέτρος πάλαψε άρκετή ώρα μεταξύ δύο καθηκόντων. Στο τέλος όμως προτίμησε να μνη έπέμβη για να προσθάσ η τό ταχυδρομείο. Όταν ήσυχασε ή φασαρία στον δρόμο, έφαξε με την ήσυχία του και βρήκε τό χαμένο κλειδί. Πήγε κατ' εύδειαν στο ταχυδρομείο και άφού τελείωσε εκεί τη δουλειά του κατευθύνθηκε στο άστυνομικό τμήμα όπου ήστερα από μερικές εξηγήσεις με τόν άστυνόμο έλευθέρωσε την κρατούμενη.

Πάμε γρήγορα, τού έλεε εκείνη. Άφρησά τό ήσυχικό καμινάκι να κινή, και φοβάμαι μήπως έβαλα πυρκαϊά.

— Μην φοβόσαστε τίποτα, την καθησύχασε ο Πέτρος. Φρόντισα να τό σβύσω πριν φτάω.

Τό ίδιο βράδυ συλλογιζόταν ή Άννα ότι αυτός ο κύριος Πέτρος φρόντιζε για όλα ένφ' εκείνη δεν φρόντιζε για τίποτα. Και ήταν τόσο καλός, τόσο ήσυχος άν θρωπος. Ή γυναίκα πού θα τόν έπαιρνη θα γινόταν άσφαλώς εύτυχισμένη. Ο κ. Βρ. δεν συμφώνησε άμέσως με την γνώμη της κόρης του. Υστερα όμως σκέφθηκε ότι άν έκανε γαμβρό κανέναν από τούς άνόητους νέους της εποχής, κινδύνευε να ιδ ή την περιουσία του να έξα-

μιζεται μέσα σε λίγο διάστημα.

Οί υπάλληλοι τού Έμπορικού Οίκου «Δ. Βρ. και Σία» δεν μπορούσαν να πιστέψουν τά μάτια τους όταν σε λίγες μέρες διάβαζαν στις εφημερίδες: «Ο κ. Πέτρος Δ. και ή δεσποινίς Άννα Βρ. έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχεσιν γάμου».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 30)

γεγονότα πού έγνώρισε ή γαλλική πρωτεύουσα. Αυτό δεν έμπούσε όμως να χρεωκοπήσ η και τό θέατρο αυτό μέσ σε τρία χρόνια και ν' άφήσ η τόν Δουμά στην πιά δύσκολη οικονομική κατάσταση πού είχε βρεθ ή ποτέ του. Ο μεγάλος συγγραφέας είχε χάσει τά πάντα εκτός από τό κέφι του. Έξυκολοιούσε να παραθέτη γυμνάσια στα όποια εμφανίζόταν πολλές φορές με περιβολή... μαγείρων έπειδή τού άρεσε πολύ να άσχολήται με την μαγειρική και καράωνε για τά φαγητά πού έτοίμαζε. Έγραφε μάλιστα και ό έσκληρο «Οδηγό Μαγειρικής» πού έξεδόθη μετά τόν θάνατό του!

Τό συγγραμμά έργο τού Αλεξάνδρου Δουμά ήταν τεράστιο. Έγραψε 57 δράματα, 3 τραγωδίες, 23 κωμωδίες, 3 όπερές και περισσότερα από 400 μυθιστορήματα, νουβέλς, δηγήματα, βιογραφίες κλπ. Άφθονες ήσαν επίσης οί ταξιδιωτικές έντυπώσεις πού είχε γράφ η από τά διάφορα ταξίδια του...

ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΟΝΙΣΟΛ

ΑΠΟΛΥΣΤΑΤΟΝ

Δυό μεθυσμένοι συζητούν. Την ίδια στιγμή άκούγονται κωδωνοκρουσίες.

— Γιατί χτυπάει ή καμπάνα; ρωτάει ο ένας.

— Φαίνεται πώς κάποιος θα της τραβά ή τό σχοινί, απαντάει ο άλλος.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ «ΑΡΙΣΤΑ»

Ο δάσκαλος:

— Πές μου, Παπαδημητριάδου, γιατί δυό οκάδες είναι 800 δράμα;

— Διότι άν είναι λιγώτερο θα κλέβ η ή πλάστιγγα.

Η Κόρη τῆς Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Στὸν πύργο τοῦ Βιρὸ πεθαίνει ὁ πλουσιώτατος βουλευτὴς τοῦ τόπου Λορέντος Βαλλεράν, ἀφήνοντας ὅλη του τὴν περιουσία σὲ μιὰ κόρη ποὺ εἶχε ἀπὸ τὴν ἄλλοτε φίλη του Μαργαρίτα, σήμερον χήρα Μπερτέν. Κάποιες δὲν ξέρετε τὴν ὑπαρξὴ τῆς κληρονόμου αὐτῆς ἐκτός ἀπὸ ἕναν ἀνεψιὸ τοῦ νεκροῦ, τὸ Λεοπόλδο καὶ τὴν οἰκονόμο τοῦ βουλευτοῦ Αἰμιλία, ἡ ὁποία ἐστὶν μάζεται νὰ πάη νὰ βρῇ τὴν μικρὴ, ποὺ εἶναι οἰκτρότατος σ' ἕνα σχολεῖο στὸ Τροαίγ.

Ἡ Κε Αἰμιλία φωνάζει τὸν θαλαμηπόλο Κλαύδιο καὶ τοῦ δίνει τὶς ὁδηγίες της.

14ον

Τ Ἀ μπαούλα μου, ὅπως βλέπετε, εἶναι ἔτοιμα ἀλλὰ δὲν θὰ πάω μαζί μου παρὰ μονάχα τὸ ἕνα. Τὰ ἄλλα θὰ τὰ ἀφήσω ἐδῶ. Πηγαίνω στοὺς δικούς μου, πιθανὸν ὅμως νὰ μὴ μείνω πολλὴν καιρὸ μαζί τους. Ἄμα ἀποφασίσω ποὺ θὰ ἐγκατασταθῶ ὀριστικῶς θὰ σοῦ γράψω γιὰ νὰ μοῦ στείλῃς τὰ πράγματά μου.

— Νὰ μείνεις ἥσυχη κυρία Αἰμιλία, ὅλα θὰ γίνουν ὅπως θὰ μοῦ πῆτε.

— Εὐχαριστῶ Κλαύδιε, ξέρω ὅτι μπορῶ νὰ βασισθῶ σὲ σένα. Πάμε τώρα στὴ τραπεζαρία.

Κάτω τὴν περιμένει ὁ κηπουρὸς ποὺ ἔκανε, ὅπως εἶπαμε, καὶ τὸν ἀμαξά. Κυρία Αἰμιλία, εἶπε, πότε θέλετε νὰ ζήσω;

— Τὸ τραῖνο μετὰ τὸ ὅποιον θὰ φύγω περνᾷ ἀπὸ τὸ Ρομιλλὸν στὰς 11.34'. Νὰ εἶσαι ἔτοιμος. Καλλιτέρα νὰ φθάσω στὸ σταθμὸ νωρὶς παρὰ ἀργά...

— Πολλὴ καλὰ κυρία Αἰμιλία. Θὰ προφθάσωμε.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Κλαυδίου, Φραγκίσκη, πλησίασε ἐκείνη τὴν ὥρα μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια τὴν κ. Αἰμιλία.

— Μὰς φεύγετε, λοιπόν; ρώτησε.

— Ναί, Φραγκίσκη μου, δυστυχῶς....

— Γιὰ πάντα;

— «Ὁχι, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ ξαναῖδῃς.

— Ἀλήθεια κ. Αἰμιλία;

— Σοῦ τὸ βεβαιώνω.

— Ἀχ! Πόσο μ' εὐχαριστεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ πότε θὰ σὰς ξαναῖδουμε;

— Πολλὴ γρήγορα, ἐλπίζω.

— Ὁ Θεὸς δὲν δώση νὰ τελειώσετε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα τὶς δουλειές σας κυρία Αἰμιλία καὶ νὰ μὰς ξανάρθετε γρήγορα. Ἐμὰς ὅσο λίγες μέρες καὶ νὰ λείψετε θὰ μὰς φανοῦν αἰῶνες!

— Ὁ καιρὸς περνᾷ γρήγορα καλὴ μου Φραγκίσκη. Ὁ ἄνδρας σου, ὅπως θὰ ἔμαθες, διορίσθηκε ἐδῶ νὰ φυλάξῃ τὶς σφραγίδες. Θὰ περιμένετε λοιπόν καὶ οἱ δύο σας ἐδῶ μετὰ τὴν ἡσυχία σας ἕως ὅτου ἡφανισθῇ ὁ κληρονόμος τοῦ μακαρίτου

Ἕνα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ Ξ. Νέ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

τοῦ κυρίου μας. Πολλὴ πιθανὸν ὁ νέος κύριος τοῦ πύργου νὰ θελήσῃ νὰ σὰς κρατήσῃ. Τοὺς καλοὺς ὑπηρετάς, ὅπως ἐσεῖς, δὲν τοὺς ἀλλάζει εὐκολὰ ὁ κανεῖς. Ἔχετε λοιπὸν ὑπομονὴ καὶ θάρρος. Ἀκούστε με.

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ τοῦ Θεοῦ τ' αὐτὴ, κυρία Αἰμιλία μου, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας ἡ Φραγκίσκη καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά της.

— Ἀς πᾶμε τώρα νὰ ἴδουμε τί κάμνει ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ. Ἀφήσαμε τὸν δραπέτη τῆς φυλακῆς τοῦ Τροαίγ μέσα στὸ θερμοκήπιο καὶ κατασκοπεύει τὸν πύργο. Ἡ θερμοκρασία ἐκεῖ μέσα ἦταν γλυκιὰ καὶ ὁ Λαντιέ σκότωνε τὴν ὥρα του τραγανίζοντας κομμάτια σοκολάτας.

Ξαφνικὰ ἐφρίκισε. Μιὰ πόρτα τοῦ ἱσογείου εἶχε ἀνοίξει καὶ ἕνας ἄνδρας εἰσελθὼν κρατώντας στὸ χέρι ἕνα φανάρι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διευθύνθηκε πρὸς τὸν σταθμὸ ποὺ ἦταν ἀπέναντι στὸ θερμοκήπιο καὶ σὲ λίγο ἐβγαξε ἀπὸ μέσα ἕνα δίτροχο ἀμάξι συρόμενο ἀπὸ ἕνα ἄλογο.

Ἦταν ὁ κηπουρὸς — ἀμαξηλάτης. Ἀφού ἔριξε πᾶνω στὴν οἶκον τοῦ ἴσου ἕνα βαρὺ μάλινο ὕψωμα, διευθύνθηκε πρὸς τὸ θερμοκήπιο.

— Ὡ! διάβολε, ἔκανε ὁ Λαντιέ, αὐτὸς ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ!... Ὁρᾷται φαίνεται γιὰ νὰ βάλῃ ἔξω τὸ φουρνο. Τί γίνεται τώρα; Ποῦ νὰ κρυφτώ;

Ἐφανε τὰ βλέμματα γύρω γιὰ νὰ βρῇ μέρος νὰ καταφύγῃ. Δὲν ἄργησε νὰ βρῇ τὸ καταφύγιο ποὺ ἤτοιο.

Σὲ μιὰ γωνιά ἦταν μιὰ στίβα ἀπὸ κενὲς γλάστρες καὶ βέργες ἀπὸ τίς χρησιμοποιοῦμενες γιὰ νὰ στεκώνονται ὀρθὰ τὰ λουλούδια.

— Ἐκεῖ ψιθύρισε ὁ Λεοπόλδος καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ πίσω ἀπὸ τὸ πρόχειρο ἐκεῖνο παραβάν. Καὶ ἦταν καιρὸς, γιατί τὴν ἴδια ὥρα ἡ πόρτα τοῦ θερμοκηπίου ἀνοίγει καὶ ἔμπαινε μέσα ὁ κηπουρὸς.

Ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ Λαντιέ, πρὸς τὸν ὅριον πρὸς τὸ φουρνο, τὸν ἀνοίγει καὶ ἀφού ἔριξε μέσα ἀκορετὰ κούτσουρα τὸν ξανάκλεισε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐξοδο.

Ἕνας ἔφηρος κρότος ἀκούσθηκε, κρότος ὅμως ποὺ ἔκανε τὸν Λαντιέ νὰ ἀνατριχιάσῃ καὶ κατόπιν ἀπλώθηκε καὶ πάλι ἡ σιωπὴ.

— Τὸν καταραμένο, ψιθύρισε ὁ Λαντιέ, μετὰ κλειδίσε μέσα!

Πραγματικὰ, ὁ κηπουρὸς, προκειμένου νὰ ἀπουσιάσῃ ὥρα ἀπὸ τὸ σπῆτι εἶχε κλειδεῖ ἀπ' ἐξῶ τὴν «σέρρα» στρέφοντας μάλιστα δύο φορὲς τὸ κλεδί στὴν κλειδωνιά.

Ὁ Λαντιέ πλησίασε σιγὰ-σιγὰ στὸ

ἔξω. Ὁ κηπουρὸς εἶχε πάρει μέσα ἀπὸ τὸ μόνιμο εἰς ἕνα χονδρὸ γούνινο ἐπανωφόρι καὶ ἕνα γούνινο ἐπίσης κοῦκο. Τὰ φόρεσε καὶ μπῆκε στὸν πύργο. Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά ξαναφάνηκε μαζί μετὰ τὸν Κλαύδιο. Οἱ δύο ἄνδρες ἔφεραν μαζί τους ἕνα ἀπὸ τὰ μπαούλα τῆς κυρίας Αἰμιλίας. Πίσω τους ἀκολουθοῦσε ἡ οἰκονόμος συνοδευομένη ἀπὸ τὴν Φραγκίσκη ποὺ κρατοῦσε τὸ μικρὸ βάλισμα.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐτοποθέτησαν τὸ κιδώτιο δίπλα στὸν ἀμαξά καὶ κατόπιν ὁ Κλαύδιος πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν μεγάλη καγιελόπορτα τῆς αὐλῆς.

Ἡ κυρία Αἰμιλία ἀγκάλιασε τὴν Φραγκίσκη καὶ τὴν φίλησε. Ἐκείνη τῆς ἀπέδωσε ἰλιχόντας, τὸν ἐναγκαλισμὸ.

— Καλὸ ταξίδι κυρία Αἰμιλία, εἶπε.

— Καλὴν ἀντάμωση, καλύτερα, ἀπῆλθε ἡ κυρία Σολλιέ.

Ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι, ἀφού ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Κλαυδίου, κοινοποιήθηκε καλὰ-καλὰ καὶ τὸ μόνιμο ξεκίνησε. Σὲ λίγο χανόταν μέσα στὸ σκοτάδι.

Κεφάλαιον Α'

Ὁ Κλαύδιος ἔκλεισε τὴν αὐλόπορτα καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴν γυναῖκα του ποὺ τὸν περιμένει στὴν εἰσδο τοῦ πύργου. Σὲ λίγο ξανακλείνει καὶ ἡ πόρτα αὐτὴ καὶ τὰ πάντα ἐδυνάμειν στὸ σκοτάδι καὶ τὴν σιωπῇ.

Κλειδωμένος μέσα στὴν «σέρρα» ὁ Λαντιέ παρηκολούθησε ὅλη αὐτὴ τὴν σκηνή. Ἀποσπῶσε κυριολεκτικὰ.

— Ἀνάθεμά του! φώναξε, χωρὶς τὸν φόβο πᾶ νὰ τὸν ἀκούσουν. Ἄν τὸν εἶχα μπροστά μου θὰ τοῦστρεβα τὸ λαβύρινθ. Τώρα πρέπει νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ μέσα τὸ συντομώτερο, γιατί ἄλλοιως θὰ χάσω τὴν ἄλυσή τῆς διαβολογυναικας καὶ θὰ πᾶνε ὅλοι οἱ κόποι μου χαμένοι Σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὴν ὁροφὴ τοῦ θερμοκηπίου ποὺ ἦταν ἐπίσης γυάλινη.

Ὅπως ἦταν χαμηλὴ, ὑπολόγισε ὅτι μετὰ λίγες γλάστρες ποὺ θὰ τοποθετοῦσε ἀπὸ κάτω θὰ τὴν ἔφθανε. Πραγματικὰ, πῆρε μερικὲς γλάστρες σχημάτισε μ' αὐτὰς ἕνα εἶδος ἀναβάθρου καὶ ἔφθασε τὴν ὁροφὴ. Στήριξε πᾶνω τῆς τοὺς ὤμους του καὶ ἔσπευξε δυνατὰ. Ἕνας ἔφηρος κρότος ἀκούσθηκε καὶ τὰ τζάμια ἐσπᾶζαν σὲ χυλῖα κομμάτια καὶ ἔπεφταν μέσα στὸ θερμοκήπιο. Τὸ ἀνοῖγμα ποὺ θὰ τὸν ἀπελευθέρωνε εἶχε σχηματισθῇ. Ὁ Λαντιέ, καθάρισε τὸν σιδερένιο σκελετὸ ἀπὸ τὰ θαλάσματα τῶν γυαλίων καὶ πιάσθηκε γερά στὰ δύο χεῖλη τοῦ ἀνοίγματος δεξιά καὶ ἀριστερά. Κατόπιν, ὅπως κάνουν οἱ γυμναζόμενοι στὸ δίξυγο, πᾶτησε δυνατὰ στὸ βάρθρο στρώχοντάς το κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ ὑψώθηκε πρὸς τὴν στέγη. Γιὰ κάθε ἄλλον τὸ γύμνασμα αὐτὸ δὲν θάταν διόλου εὐκόλο, γιὰ τὸν Λαντιέ ὅμως, τοῦ ὁποίου τὴν ἡράκλεια δύναμη θαυμάσαμε ἤδη κατὰ τὴν ἀπόδρασή του ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ Τροαίγ, μιὰ μικρὴ προσπάθεια ἔφθανε γιὰ νὰ βρεθῇ πᾶνω ἀπὸ τὴν στέγη. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο ἐγγυλν-στροῦσε πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ μετὰ ἕνα πῆ-

δημα βρέθηκε στὴν ἐξώπορτα. Ἡ ὑπερπῆδησις τοῦ κηγιιδώματος ἦταν γι' αὐτὸν ἀπλὸ παιχνίδι. Ὅταν βρέθηκε στὸ μεγάλο δρόμο, ἀνέπνευσε τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας μετὰ τὴν ἴδια δίψα ποὺ τὸ ἔκανε ὅταν εἶχε βρεθῇ στὸν κῆπο τοῦ Οἰκοτροφείου, καὶ βίθισε τὰ βλέμμά του μέσα στὸ σκοτάδι. Δυὸ μικρὰ φωτάκια στὸ βάθος τοῦ δρόμου μαρτυροῦσαν ὅτι κάποιο ἀμάξι ἦταν ἐκεῖ. Ἐπρόκειτο πραγματικὰ γιὰ τὸ μόνιμο τῆς κυρίας Αἰμιλίας.

— Πρέπει νὰ τὸ προφθάσω! εἶπε ὁ Λαντιέ, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πᾶνω στὸν χιονισμένον δρόμο. Ἡ ἀπόστασις, ὅμως, ποὺ τὸν χωρίζε ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἦταν μεγάλη καὶ ὁ δρόμος γλιστρερός. Ἐξ ἄλλου φουσοῦσε ἕνας δυνατὸς ἄνεμος ὁ ὁποῖος ἀνέκοπτε σημαντικὰ τὸν δρόμο του. Σὲ λίγο, πίσω ἀπὸ μιὰ στροφή χάθηκαν καὶ τὰ δύο φωτάκια. Λαχανιασμένος ὁ Λαντιέ σταμάτησε.

— Δὲν τὴν προφθαίνω, ψιθύρισε, κατὰρά!.... Ἐάν δὲν πηγαίνει στὸν σταθμὸ τὴν ἔχασα!....

Ἀφού πῆρε λίγο τὴν ἀναπνοή του, ὁ Λαντιέ ξαναπῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὸ Ρομιλλὸ. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγη ὥρα φάνηκαν τὰ πρῶτα σπιτάκια του. Ὁ Λεοπόλδος ἀνοίξε τὸ θῆμα του, διευθυόμενος κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σταθμὸ. Ὅταν ὅμως, ἐπὶ τέλους, ἔφθασε ἐκεῖ βρῆκε μιὰ μεγάλη ἔρημιά. Οὔτε μόνιμο, οὔτε κανένα ἄλλο ἀμάξι ἀπ' ἐξῶ.

Κύτταξε τὸ ρολοῖ του. Τὸ τραῖνο ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἡ κ. Ἰουλίττα δὲν εἶχε ἀκόμη περάσει.

«Ποῦ νὰ πῆγε ὁρᾷ γε; διερωτήθη ὁ Λαντιέ. Στὸ σταθμὸ δὲν ἦλθε, ἀσφαλῶς θὰ ἄλλαξε διευθύνση».

Κοντὰ στὸν σταθμὸ ἦταν ἕνα καφε-νεῖο ποὺ διενεκτρενε. Κατάκοπος ὁ Λαντιέ διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόλις ὅμως πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ καφενεῖου, τὸ πρόσωπό του φωτίσθηκε ἀπὸ μιὰ λάμψη χαρᾶς. Σὲ μιὰ γωνιά τῆς αἰθούσας καθόταν ἡ οἰκονόμος καὶ διάβαζε κάποιο περιοδικὸ γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα της.

«Χωρὶς ἄλλο εἶμαι ἄνθρωπος πολλὴν τυχερός» εἶπε μέσα του ὁ Λαντιέ.

Κάθισε καὶ αὐτὸς σὲ μιὰ γωνιά καὶ παρήγγειλε ἕνα ζεστὸ τσάι καὶ μιὰ ὀμελέττα. Σὲ λίγο δειπνοῦσε μετὰ πολλὴ ὀρεξή.

Κατὰ τὰς ἑνδεκα καὶ εἰκοσι ἡ κυρία Αἰμιλία Σολλιέ μάζεψε τὰ πράγματά της καὶ ἀφού πληρώσε, βγήκε ἀπὸ τὸ καφε-νεῖο καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν σταθμὸ. Ὁ Λαντιέ τὴν ἀκολούθησε.

Στὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων ἦσαν πολλοὶ ταξιδιώτες. Ὁ Λαντιέ ἀνακατόθηκε ἀπαρτήρητος μετὰ αὐτοὺς φροντίζοντας νὰ εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν κυρία Αἰμιλία καὶ σὲ λίγο τὴν ἀκούγε νὰ ζητᾷ εἰσιτήριο γιὰ τὸ Τροαίγ.

«Ὅτε στὸ Τροαίγ πηγαίνει ἡ γρηά!» σκέφθηκε ὁ Λεοπόλδος. Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάμῃ; Νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ἐλευθερία του ἀκολουθώντας τὴν στὸ μέρος, ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ ὁποίου εἶχε δραπετεύσει, ἢ νὰ τὴν χάσῃ διὰ παντός; Προτίμησε τὸ πρῶτο, μετὰ τὴν ἀπόφαση νὰ πάρῃ ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἐπεβάλλοντο γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ παρουσία του. Ἄλλως τε, σκέφθηκε, μόνο στὸ Τροαίγ δὲν θὰ κυττάξουν νὰ μὲ βροῦν, ἴσως μάλιστα ἐκεῖ μετὰ θεωροῦν γιὰ νεκρό....

Πῆρε λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰσιτήριο γιὰ τὸ Τροαίγ.

Πέρασαν λίγα λεπτά καὶ ξαφνικὰ, τὴν σιωπὴ τῆς νύκτας διέκοψε τὸ σφύριγμα καὶ ἡ ἐξάτμισις ἀτμομηχανῆς. Τὸ τραῖνο εἶχε φθάσει. Ὅσοι ἦσαν γιὰ τὸ Τροαίγ πῆραν γρήγορα θέση καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία μετὰ δύο λεπτά ξεκίνησε.

Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Ρομιλλὸν ὡς τὸ Τροαίγ ἦταν 38 χιλιόμετρα, τὴν διήνυσε δὲ τὸ τραῖνο σὲ σαράντα λεπτά. Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἔμπαινε στὸν σταθμὸ τοῦ Τροαίγ.

Ὁ Λαντιέ πῆρε πρῶτος κάτω καὶ περιμένει νὰ κατέβῃ ἡ κυρία Αἰμιλία. Ὅταν τὴν εἶδε, τὴν ἀκολούθησε ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασις. Ἐπρεπε νὰ μᾶθῃ ποῦ θὰ ἔμενε τὴν νύχτα.

Ἡ οἰκονόμος διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἀμάξια ποὺ περιμέναν ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸν σταθμὸ, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τοὺς ἀχθοφόρους ποὺ ἔφεραν τὰ πράγματά της καὶ ἀνεβαίνοντας σ' ἕνα μόνιμο εἶπε τοῦ ἀμαξά:

— Στὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Νομοῦ».

Ὁ Λαντιέ στάθηκε σὰν μαρμαρωμένος. Διάβολε, ψιθύρισε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, ἄλλη δυσκολία! Τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ διάλεξε ἡ γρηά εἶναι δυὸ δῆματα ἀπὸ τὴν φυλακὴ! Ἐν τούτοις πρέπει νὰ πάω, καὶ νὰ πάω μάλιστα πρὶν ἀπὸ αὐτὴν.

Πλησίασε ἕνα ἄλλο ἀμάξι, ἀνέβηκε γρήγορα καὶ ἔδωκε τὴν διευθύνση τοῦ ἱδίου ξενοδοχείου. Μέχρις ὅτου φορτώσουν τὸ μπαούλο τῆς κυρίας Αἰμιλίας καὶ ξεκινήσῃ τὸ ἀμάξι της, ὁ Λαντιέ εἶχε κίλια φθάσει στὸ «Ξενοδοχεῖον τοῦ Νομοῦ».

Στὸ γραφεῖο καθόταν μισοκοιμισμένος ἕνας ὑπάλληλος.

— Ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε κανένα δωμάτιο; ρώτησε ὁ Λεοπόλδος.

— Μάλιστα. Καλὰ ποὺ φθάσατε ἐγκαίρως.

— Γιατί;

— Γιατὶ μὰς μένουν δυὸ μόνον καὶ σὲ λίγο θαρροῦν καὶ ἄλλοι ταξιδιώτες μετὰ τὸ τραῖνο τοῦ Ρομιλλῦ.

— Δότες μου τότε τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ δωμάτια. Θέλω νὰ βλέπῃ

Ἔξυπνα καὶ κουτὰ

ΣΟΒΑΡΑΙ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΙ

Ὁ κ. Ἀρλουμπιάδης ἔχει γράψῃ ἕνα θεατρικὸ ἔργο διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὁποίου ἔχει σοβαρὰς ἀμφιβολίας. Κατὰ τὸ τέλος τῆς πρεμιέρας τρέχει ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ λέει:

— Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα! Τὸ κοινὸν σας καλεῖ νὰ παρουσιασθῇτε στὴν σκηνή. Μήπως ἔχετε τί μετὰ; ρωτᾷ φοβισμένα ὁ συγγραφεύς.

ΑΜΕΣΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ καθηγητὴς, κάτοχος μιᾶς τεραστίας γυμναστικῆς φιλίας, ρωτᾷ ἕναν μαθητὴ:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ ἀναφέρῃς ἕνα παράδειγμα ποὺ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸ ρητόν:

«Ὅ,τι λάμπε, δὲν εἶναι χρυσοῦς»;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά. Ἡ φα-λάκρα σας!

στὸν δρόμο, ἂν εἶναι δυνατόν...

— Καὶ τὰ δυὸ δωμάτια, κύριε, εἶναι καλὰ καὶ βλέπουνε στὸ δρόμο. Εἶναι διπλά-δίπλα. Μονάχα ποὺ τὸ ἕνα εἶναι μεγαλύτερον καὶ ἔχει δυὸ κρεβάτια.

— Ἐγὼ εἶμαι μόνος, δὲς μου λοιπὸν τὸ μικρότερον μετὰ τὸ ἕνα κρεβάτι.

— Ὅπως ἀγαπᾷτε. Τὸ δωμάτιό σας εἶναι ὁ ἀριθμὸς 22. Θέλετε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε;

Ὅταν ὁ Λαντιέ ἔμπαινε στὸ δωμάτιό του, ἕνα ἄλλο ἀμάξι σταματοῦσε στὴν εἰσδο τοῦ ξενοδοχείου καὶ κατέβαινε ἀπ' αὐτὴ τὴν κυρία Αἰμιλία.

Ὁ δραπέτης τῆς φυλακῆς κλείσθηκε μέσα στὸ δωμάτιό του καὶ τέντωσε τ' αὐτί.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶχε πῆ πρὸ ὀλίγου ὅτι: δυὸ μόνον δωμάτια τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, ἂν λοιπὸν τὸ ἀμάξι ποὺ εἶχε σταματήσει μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ἦταν τῆς κυρίας Αἰμιλίας, θὰ ἐγκαθίστατο αὐτὴ στὸ μόνον δωμάτιο ποὺ ἀπέμενε ξενοικιαστο καὶ τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἦταν τὸ διπλανό του. Ἐτοί: θὰ μπορούσε νὰ τὴν παρακολουθῇ καλλιτέρα καὶ νὰ ἀκούῃ τὰ ὅσα τυχὸν θὰ ἀνταλλάσσονταν μέσα στὸ δωμάτιό της.

Σὲ λίγο ἀκούσθηκαν θόρυβοι ἀπ' ἐξῶ, ποὺ σταμάτησαν στὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου, ἐνῶ μιὰ γυναικεία φωνὴ ρωτοῦσε:

— Ἐδῶ εἶναι;

— Μάλιστα, κυρία, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου.

«Αὐτὴ εἶναι» σκέφθηκε ὁ Λαντιέ καὶ κώλλησε τὸ αὐτί του στὸν ἑλνινο μεσότοιχο.

— Μοῦ δώσατε τὸ 23, ἀκούσθηκε πάλι ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Αἰμιλίας, αὐτὸ μετὰ εὐχαριστεῖ πολύ. Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ δωμάτιο ποὺ εἶχα καὶ στὸ προηγούμενον ταξίδι μου.

— Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὁχι, νὰ μοῦ ἀνάψετε μόνο φωτιά. Θὰ ἡσυχάσω....

«Καλὰ σκέφθηκε πάλι ὁ Λαντιέ. Ἄκουῦ θαυμάσια ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὸ θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ πολὺ...»

Ἡ ὥρα τοῦ διπλανοῦ δωματίου ξανάκλεισε καὶ ὅλα βυθίσθηκαν στὴ σιωπῇ.

Κεφάλαιον ΑΑ'

Κατάκοπος ὁ Λεοπόλδος ἀπὸ τὶς περιπέτειές τῆς ἡμέρας ἔ

Κουβεντούλα

Διστακτική

Ένα κορίτσι, όχι τόσο νέο, πολύ ήθικο, συμπαθεί κάποιον υπάλληλο στο γραφείο όπου εργάζεται επί χρόνια. Εκείνος της προτείνει έναν περπάτο, και εκείνη με ρωτά αν μπορεί να δεχθώ την πρόκλησή του.

Θαυμάζω και χαίρομαι εξαιρετικά όταν στον δρόμο της ζωής μου συναντώ χαρακτήρες σαν τον δικό σας. Καταλαβαίνω τους δισταγμούς σας. Μου λέτε μόνη σας ότι δεν είστε πια καμιά μικρούλα. Θα γνωρίζετε συνεπώς τους κινδύνους της ζωής και θα ξέρετε να φυλαχθείτε από αυτούς.

Δεν βλέπω τίποτε τρομερό στο να κάνετε έναν φιλικό περπάτο με έναν συνάδελφο. Μπορεί εκείνος να έπωλεθη της ευκαιρίας αυτής για να σας εκμυστηρευθεί το αίτημά του. Προσοχή τότε! Δώσατέ του να εννοήσει ότι τον συμπαθείτε κι εσείς, και ότι θα αντιμετωπίσετε με χαρά την ζωή μαζί του. Αν δήτε όμως ότι παραφέρεται, τότε δώσατέ του να καταλάβει ότι έσφαλε στην αντίληψή του και ότι εσείς επιμένετε στις γνώσεις, παλιές συνήθειες και παραδόσεις και ότι δε θα απομακρυνθείτε από αυτές. Το πάν σ' αυτά τα ζητήματα είναι ο καλός χειρισμός της υποθέσεώς σας. Δείξατέ του συμπάθεια, εμπιστοσύνη αλλά και αξιοπρέπεια, πρό παντός αξιοπρέπεια. Καλή τύχη!

ΛΟΡΑ

Τελευταία ώρα

★ Τα παπούτσια σπόρ, τα λεγόμενα Ρισλιέ, φοριούνται πολύ. Είναι δίτολα, δίχρωμα, με τετραάδιντα τακούνια ή με χρωματιστά. Δένουν με κορδόνια.

★ Οι μπουκλίσες καταργούνται. Τα μαλλιά θα έχουν μια απλή οντουλασιόν. Θα είναι σηκωμένα εμπρός και στριμμένα άπαλά στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

★ Τα γάντια θα είναι κοντά, σε ζωηρούς χρωματισμούς.

★ Τα νύχια θα είναι μακρύτερα και θα έχουν... τετραγωνικό σχήμα!

★ Οι μπλούζες σε μίξις με πολύ λεπτές ρίγες θα φορεθούν πολύ.

★ Σπολίσστε τα φορέματά σας με φυσική άνηθ.

★ Τα φίλε συνήθίζονται πολύ και δένουν στο άνω μέρος του κεφαλιού με ένα φιάγκο.

★ Το χρώμα στα μάγουλα καταργείται. Το ρουζ στα χείλη παραμένει, σε φυσική ή μαύρη απόχρωση.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΟΔΑ

Φρεσκάρτε τα φορέματά σας με όργαντι

Τα όργαντι δίνει μια εξαιρετική φρεσκάδα στα καλοκαιρινά φορέματά σας καθώς και στα μεταξωτά.

Σας παραθέτουμε σήμερα δύο μοντελάκια για να φρεσκάρτε τα περυσινά σας φορέματά σας ή να γαρνίσετε τα καινούργια σας.

Το πρώτο πλαστρονάκι είναι εύκολο και μπορεί να το φάει μόνη της κάθε γυναίκα. Κόβετε μια λουρίδα όργαντι στο πάχος και στο μήκος που το επιθυμείτε. Έτοιμάζετε τρεις φαριές

και για να φρεσκάρτε τα περυσινά σας φορέματά σας ή να γαρνίσετε τα καινούργια σας.

Καλοκαιρινές έτοιμασίες για την έξοχή

Για τα σπόρ οι φούστες που σηματοποιούν παντελόνια είναι πολύ σημαντικές (1). Με μπλούζες μεταξωτές σε χρωματιστά ζέρσεφ είναι χαριτωμένες.

Για το τένις οι φούστες πλισσέ είναι πολύ ντιστινέ (2). Έφαρμόζον στο επάνω μέρος και καθώς

φαιδρύνουν κάτω δίνουν απόλυτη ελευθερία στις κινήσεις σας.

Ένα λιγότερο ζακετάκι (3) σας είναι επίσης απαραίτητο διότι μετά το παιχνίδι καθώς θα είστε ιδρωμένη, κάτι πρέπει να φορέσετε για να μη κρυώσετε.

λουρίδες επίσης στο ίδιο του υφάσματος. Τους φιάγκους μπορείτε να τους τελειώνετε είτε με ένα δαντελάκι είτε με ένα

αζούρ κορτό. Η λουρίδα του γιακά γίνεται στο λοξό του φορέματος.

Στην δεύτερη εικόνα μας, ένα χαριτωμένο φιογκάκι από όργαντι τελειωμένο με δαντελίτσα που θα σας δώση μια φρεσκάδα εξαιρετική κι ένα ύφους καλοκαιριότατο, γυναικείο και περιποιημένο.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ψάρια με άσπρη σάλτσα

Αφού θράσουμε το ψάρι θάζουμε σε μία κατσαρόλα βούτυρο και άλευρο και τα δουλεύουμε λίγο επάνω στη φωτιά. Ρίχνουμε ζουμί από το ψάρι, το κατεβάζουμε από την φωτιά και ρίχνουμε 1-2 κουκούδες αυγών και ανάλογον χυμό λεμονιού. Ξαναβάζουμε στην φωτιά να πάρη μια θράση και αν μας φαίνεται ή σάλτσα πηκτή, προσθέτουμε λίγο ζουμί ψαριού και φρέσκο βούτυρο.

Φυσική υγιεινή

Κινησιοθεραπεία

3ον

το προηγούμενο σας έγραψα δύο εύκολες και αποτελεσματικές ασκήσεις για την τόνωση των μυών του θώρακος, του λαιμού, των χεριών και της κοιλίας.

Προτού προχωρήσω σήμερα στην περιγραφή νέων ασκήσεων, είμαι υποχρεωμένος να κάνω μιαν αναγκαία υπόμνηση: Τās ασκήσεις γενικώς πρέπει να τās άποφεύγουν έντελως όσοι πάσχουν εκ μισών, εκ κήλης, εκ βαρέων τραυμάτων της κοιλίας, εκ χρόνιων σπονδυλικών, εκ φυσιολογικών παθήσεων της καρδιάς, εκ φυσιολογικών εν ενεργεία. Επίσης οι έγκυοι ή μετά πρόσφατον τοκετόν.

Μια αποτελεσματική άσκηση δια την

κυφότητα (ελαφρο καιμπούρασμα των ώμων) και δια την ευκαμψία και την τόνωση των μυών των ώμων είναι η εξής:

Παίρνετε ένα μπαστούνι ή μια βέργα και την κρατάτε από τις άκρες με τα χέρια τεντωμένα. Την φέρετε εν πρώτοις στο ύψος του λαιμού. Κατόπιν δε σιγά-σιγά προς τα άνω, την περνάτε υπεράνω της κεφαλής και την φέρετε όσον το δυνατόν πιο πάνω από το κεφάλι, με τα χέρια όμως πάντοτε τεντωμένα και χωρίς να αλλάξετε απόλυτως την θέση της λαβής. Την άσκηση αυτή την επαναλαμβάνετε τέσσαρας φορές την ημέραν.

Τώρα θα σας γράψω μερικές πολύ αποτελεσματικές ασκήσεις ειδικώς για την παχυσαρμιά των μηρών, της κνήμης και του υπογαστρίου.

ΑΣΚΗΣΙΣ 1

Πηδάτε καθημερινώς σχοινάκι επί 10 φορές. Πάντως δεν πρέπει, όπως καιώς πιστεύεται, το ύψος του σχοινοῦ νάει μεγάλο, αλλά τούναντίον όσον το δυνατόν το σχοινί πρέπει να είναι πολύ χαμηλό.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2

Καθισμένοι κάτω στο πάτωμα και με τα δάκτυλα των χεριών μπλεγμένα πίσω από τον αυχένα, προσπαθήτε να σηκώνετε πότε το ένα πόδι και πότε το άλλο προς τα άνω, έχοντάς το πάντοτε τεντωμένο και κατ' ευθείαν γραμμήν. Κατά την ανύψωση των ποδιών πρέπει πάντοτε να κρατάτε τον κορμό σας εις ευθείαν γραμμήν με τα πόδια, ούδέποτε δε να αποκολλώνται οι γλουτοί κατά την κίνησίν των. Η κίνηση αυτή των ποδιών να γίνεται άργα και περί τις 5 φορές εναλλάξ.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3

Αν δεν μπορείτε να πηδάτε το σχοινάκι, που είναι μια αποτελεσματική άσκηση δια την τόνωσιν και το φορμάρισμα της γάμπας, τότε κάνετε την εξής άσκηση, η οποία είναι συγχρόνως και άριστη δια το υπογάστριον:

Πλέξτε τα δάκτυλα άνωτέρων των χεριών και προσπαθήστε να περάσετε δια μέσου των (εικ. 2) πότε το ένα και πότε το άλλο πόδι. Τρεις έως τέσσερες φορές καθημερινώς ή άσκησις αυτή άρκει. Οι παχύσαρκοι, δεδαίως, θάναυανίσαν να την επιτύχουν εύθως άμέσως αλλά με την πάροδο του χρόνου θα το κατορθώσουν.

(Εικ. 2)

του χρόνου θα το κατορθώσουν.

(Στο επόμενο ή συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΑΛΛΑΣ

Δερματολόγος Ιατρός
Σόλωνος 40

Η Αλληλογραφία Της ΛΟΡΑΣ

Δυστυχισμένην Α. Κ. Ι. Όλα αυτά που μου γράφετε όφειλονται στην φυσική ανεπάρκειά σας, εξής και η παρατηρούμενη άταξία. Λοιπόν να παίρνετε καθημερινώς από 3 χάπια ήμερησίως Η ορζονόν 1000 μονάδων. Αυτό θα γίνεται μέχρις ότου σας παρουσιάσουν, όποτε θα τα παύσετε και θα τα παίρνετε συνεχώς επί 6 μηνών αλλά τις 15 μόνον ήμερας, τις προηγούμενες της μελλούσης να έλθουν ήμερησίως. Δηλαδή αν τα περιμένετε κανονικώς στις 30 του μηνός 0' αρχίζετε παίρνοντας τα 3 χάπια ήμερησίως από τις 15 του μηνός. Επίσης να παίρνετε συγχρόνως από 3 ορκοπότηρα ήμερησίως ένα πρό έκαστου γεύματος, από το Μαλτοφρίν 5 κρίστ. Δύο φιάλες κατά συνέχειαν. Ως προς την τροφή να προτιμάτε το κρέας και ιδίως τις προζύδες, το σκότι, τις σπλήνες. Κατόπιν τα ζυμαρικά, τα λιπαρά και ιδίως τα γλυκίσματα. Επίσης να τρώτε πολύ ψωμί και πατάτες.

Φίλην Άνναν, Λάριαν. Εφόσον είχατε τόσο άριστα αποτελέσματα με τις έιέσεις που σας είχα συστήσει, γιατί δεν μας ερωτούσατε άμέσως τί έπρεπε να κάνετε κατόπιν αυτών; Συμμορφώθηκε τώρα προς όσα γράφω παραπάνω προς Δυστυχισμένην Α. Κ. Ι. Η άκαταστασία άρχισε πάλιν διότι έπρεπε να εξακολουθήσετε τις έιέσεις και έσωτερικώς τα χάπια. Δε έπρεπε να τα παύσετε όλα άποτόμως. Σας εύχαριστώ για τα τόσο καλά σας λόγια.

Μαρίαν— Άγγερίαν, Γαλάτσι. Δυστυχώς δεν ύπάρχουν στα φαρμακεία αυτά τα υλικά προς παρασκευήν των. Αν θέλετε περάστε από το ιατρείο μου και θα σας εξηγητήσω άποτελεσματικότερα, άφω καταποισθώ ως προς την ποιότητα της έπιδαμίδος σας. Να μου πείτε το ψευδώνυμό σας.

Κων/νον Δάαν. Η ύπερβολική έφιδρωση και εν καιρώ χειμώνας άκόμα όφείλεται σε έσωτερικά αίτια. Πάντως, να κάνετε τουλάχιστον τρεις της έβδομιάδος λουτρά με καρμπονάτ ντε σούντ. Δηλ. μέσα σε μια οκαθάρτικη μπουκάλια με χλιαρό νερό διαλύετε 200 γρ. καρμπονάτ και άμα διαλυθή καλά το ρίχνετε μέσα σ' ένα χλιαρό λουτρό. Διάρκεια λουτρού ήμισια ώρα. Προτού αρχίσετε όμως τα μπάνια να βεβαιώσετε αν τās ώρας που μου γράφετε δε σας πειράζει πικρός, όποτε αλλάζει το χρώμα. Αν θέλετε περάστε από το ιατρείο μου και θα σας καθοδηγήσω λεπτομερέστερα και άφιλοκερώς επ' όσον είστε φοιτήτης.

Μαθητήριαν Γυμνασίου. Έιτα 30χ. Περάστε από το ιατρείο μου και θα σας εξηγητήσω άφιλοκερώς. Να μου πείτε το ψευδώνυμό σας.

Μαριάννη Κουλοβί. Κ. Κ. Αν δεν σας έστάσω προσωπικώς δεν μπορώ να σας συμβουλευώ άποτελεσματικά, ύστερα από αυτά που έχετε χρησιμοποίησει από τα διάφορα κοσμετολογεία. Συνεπώς περάστε από το ιατρείο μου.

Γ. Α.

Ένα αίσθηματικό δριστεύρημα του ΖΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΗΛΩΜΕΝΗ / στην καρδιά

Τά προηγούμενα

Ο Ώντικούρ καταδικασθείς αδικώς για τὸν φόνο τοῦ ἄλλοτε προσταμέ-νου του Γεωργίου ντὲ Μπωπερώ, δρα-πετεύει ἀπὸ τὸ κάτεργο καὶ καταλή-γει χωρὶς νὰ τὸ ξέρη στὸ σπίτι τῆς ἄλλοτε συζύγου τοῦ δολοφονημένου, ποὺ ἔχει παντρευθῇ ἐν τῇ μεταξύ τὸν δι' ἑαυτὸν δικηγόρο Ζὰν Ντεμάρ. Ὁ Ζὰν τὸν προστατεύει καὶ ἀναλαμβάνει νὰ διευκρινίσῃ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἰδίως τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιξε σ' αὐτὴν κάποιος ζωώτερος ὑπάλληλος τοῦ Μπωπερώ ὁ Κολλιβέ. Ἐν τῇ μεταξύ τοῦ ἀ-στυνομικοῦ, ὁ Σωμόν καὶ Λουαζώ, προ-σπαθοῦν νὰ ξαναβροῦν τὸν Ώντικούρ.

12ον

-Α ΚΡΙΒΩΣ. Ἐκεῖ πάει ὁ γέρος. Δὲν θὰ φύγῃ ἀν δὲν συναντηθῇ καὶ μὲ τὸν γυνὴ τοῦ καὶ ποῖος ἔξεραι, ἀν δὲν συνεννοηθῇ μαζί του καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

— Σωστά. Πάμε λοιπὸν, γρήγορα γιὰ τὴν Ρουέν.

— Αὐτὸ θὰ σοῦ λέγα κι' ἐγὼ φιλαρά-κο μου!

Πλήρωσαν τίς μύρες των καὶ ζήτησαν τὸν ὁδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων. Τὸ τραῖνο τῆς Χάβρης ἐφύγετο σὲ μιὰ ὥρα. Εἶχαν λοιπὸν καιρὸ.

Ἐφυγαν καὶ κατόπιν ἐτρεξαν στὸν σταθμὸ Σαῖν-Λαζάρ. Μετὰ τρεῖς ὧρες ἦσαν στὴν Ρουέν.

Ἡ πρώτη τους δουλειὰ μόλις ἐφθασαν ἐκεῖ ἦταν νὰ συναντήσουν τὸν δικηγόρο τῆς χωροφυλακῆς. Αὐτὸς τοὺς ἐπληρο-φόρησε ὅτι τὸ σύνταγμα στὸ ὁποῖο ὑπὴ-ρετοῦσε ὁ Μεντερίν Ώντικούρ εἶχε φύ-γει γιὰ γυναικία καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε πότε θὰ ἐπέστρεφε. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κατάδικον εἶχαν πάει καὶ αὐτοὶ τὰ χαρ-ακτηριστικά του ἀλλὰ δὲν εἶχαν καμμιὰ πληροφορία γι' αὐτόν. Δὲν εἶχε φανῇ καθόλου στὴν Ρουέν.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ εὐχαρίστησαν τὸν δικηγόρο τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἐφυγαν.

— Ἄν πηγαίναμε ὡς τὸ στρατῶνα, ἐ-πρότεινε ὁ Λουαζώ.

— Νὰ κάνουμε τί; ἀπήντησε ὁ Σωμόν.

— Ἰσως μάθουμε ἐκεῖ πότε θὰ ἐπι-στρέψῃ ὁ νεαρὸς καὶ ποῦ βρίσκεται τώρα.

— Καὶ δὲν πάμε;

Πῆγαν ἀλλὰ ἡ μικρὴ φρουρὰ ποὺ εἶχε μείνει ἐκεῖ δὲν ἦταν περισσότερο πληρο-φορημένη ἀπ' αὐτούς. Τοὺς εἶπαν ὅτι κα-νεὶς δὲν ἤξερε πότε θὰ ἐπέστρεφε καὶ ποῦ ἦταν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴ στιγμὴ τὸ σύνταγμα. Ἐπερόκειτο αὐτὸ νὰ ἐπισκε-φθῇ πολλὰ χωρὶα καὶ νὰ κάμῃ μεγάλες πορείες μὲ ἀγνωστο δρομολόγιο.

Γιὰ δεύτερη φορὰ ὁ Σωμόν εἶπε ἐξ-οντας τὸ κεφάλι του:

— Τί γίνεται τώρα;

Ὁ Λουαζώ δὲν ἀπάντησε.

Ὁ Σωμόν εἶπε πάλι, αὐτὸ νὰ μονολο-γοῦσε:

— Δυὸ πράγματα μᾶς μένει νὰ κάνω-με: ἢ νὰ περιμένουμε ἐδῶ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ συντάγματος καὶ νὰ παρακολουθή-σωμε τὸν νεαρὸ ἢ νὰ πάμε ἀμέσως εἰς ἀ-ναζήτησίν του.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ δεύτερο εἶναι τὸ καλλίτερο.

Ἦταν πιά πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ φύγουν ἀμέσως. Πῆγαν λοιπὸν σ' ἕνα ξενοδο-χεῖο νὰ ἡσυχάσουν.

Τὴν ἄλλη μέρα κοιμόντουσαν ἀκόμη, ὅταν τοὺς χτύπησαν τὴν πόρτα.

— Τί τρέχει; φώναξε ὁ Λουαζώ.

— Ἀνοιχτε, χωροφύλακας, εἰπε μιὰ τραχειὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω.

Ὁ ἀστυνομικὸς σηκώθηκε, φόρεσε τὸ παντελόνι του καὶ ἀφοῦ ἔσπρωξε τὸν Σω-μόν νὰ ξυπνήσῃ καὶ αὐτὸς, πῆγε καὶ ἀ-νοίξε.

Ἦταν ἕνας χωροφύλακας ποὺ κρατοῦ-σε στὸ χέρι του ἕνα ἀνοικτὸ τηλεγράφη-μα.

— Ἐχομε τίποτε νέα; ρώτησε ὁ Λου-αζώ.

— Ναί, καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντα.

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα.

Ἦταν ἡ ἐκθεσίς τοῦ σταθμάρχου τῆς χωροφυλακῆς τοῦ Ρολλεμπουὰς γιὰ τὴν δραματικὴν καταδίωξιν τοῦ Ώντικούρ μέ-σα στὸ δάσος τοῦ Μουαζόν καὶ στὰ γύρω τοῦ πύργου τοῦ Ἐξπυλλῶ.

Οἱ χωροφύλακες τοῦ Ρολλεμπουὰς δὲν ἄρνησαν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ταυ-τότητα τοῦ Ώντικούρ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Λουαζώ στὸν χωρο-φύλακα σὲ μιὰ ὥρα θάμαστε στὸ δρόμο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Σωμόν τρί-δοντας τὰ μάτια του.

— Δὲν μαντεύεις, λοιπὸν;

— Ὁχι.

— Βρέθηκαν τὰ ἱχνη τοῦ Ώντικούρ.

— Ὁχι, δά!

— Ναί. Καὶ φεύγομε ἀμέσως γιὰ τὸ Ἐξπυλλῶ.

— Νὰ κάνουμε τί; Φαντάζεσαι ὅτι ἀν-πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ἀνθρωπὸς μας, θὰ κά-θεται ἀκόμη νὰ περιμένῃ ἐμᾶς;

— Δὲν τὸ ξέρω αὐτὸ, πάντως καὶ μοῦ λέγει ὅτι κάπου ἐκεῖ θὰ τὸν ἀνταμώ-σουμε. Ὅταν ὁ Ώντικούρ ἀντιληφθῇ ποῦ βρίσκεται θὰ θελήσῃ, ἀσφαλῶς, νὰ ἔχῃ μιὰ ἐξήγησιν μὲ τὸν γυνὴ τοῦ δολοφονη-μένου, τὸν νεαρὸ Ζεράρ, γιὰ νὰ μάθῃ γιὰ τὴν προσπάθειά του μὲ τὴν ἐπιμονὴ νὰ τὸν στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο, ἀφοῦ πῆγε στὴν Νέα Καλιθονία νὰ τὸν σώσῃ. Λοι-πὸν δὲν θὰ φύγῃ τόσο γρήγορα ἀπὸ τὸ Ἐξπυλλῶ....

— Ἰσως νῆχης δίκιο...

— Πάμε λοιπὸν καὶ γρήγορα!

— Πάμε.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ντύθηκαν διαστι-κά, πῆγαν στὸ πῶδι τὸν καφέ τους καὶ ἀφοῦ κατόπιν τὸν λογαριασμὸ ἐφυγαν γιὰ τὸ Ρολλεμπουὰς. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ συνομιλήσαν μὲ τοὺς δύο χωροφύλακας ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει καὶ καταδιώξει τὸν Ώντικούρ, τράβηξαν γιὰ τὸ δάσος τοῦ Μουαζόν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἔκαμαν καμμιὰ ἐνέργεια ἀλλὰ περιορίστηκαν ἀπλῶς σὲ μιὰ ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους.

Τὸ βράδυ ἐπέστρεψαν στὸ Ρολλεμπου-ὰς ὅπου καὶ διενυκτέρευσαν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπαιρναν τὸ πρόγευμά τους στὸ γνωστὸ μας πανδοχεῖο, ἐτοιμοὶ γιὰ ἀναχώρησιν, ὅταν μπῆκε μέσα ἕνας πιστοῦχος συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν νεα-ρὸ βοσκὸ, ψηλὸ καὶ ἡλιοκαμένο.

Ὁ ξενοδόχος προχώρησε πρὸς τὸ μέ-ρος τους.

— Καλὸς τὸν Γιαννῆν, ἔκανε τοῦ μικροῦ μὲ διάχυση. Κάτι ἐδῶ μὲ τὸν τοσπάνο τοῦ μπάριπα—Μορελλέ...

— Πάμε γιὰ δουλειά, ἀπήντησε ὁ μι-κρός. Ἦρθε ὁ ἀδερφός τοῦ μπάριπα— Μορελλέ ἀπὸ τὸ Αἶν, καὶ μᾶς στέλνει τ' ἀφεντικὸ νὰ τοῦ ἀγοράσουμε ἕνα κρεβ-δάτι, γιατί στὸ ὑποκατικὸ δὲν ἔχει ἄλ-λο. Καὶ μιὰ καὶ δὲν ἔχει ἐδῶ, θὰ πάμε νὰ τὸ πάρωμε στὸ Βερνόν... Πρὶν ὅμως πρέπει νὰ βρῶμε λίγο τὸ λαγύγγι μας.

Ὁ δρόμος φέρνει δίπλα.

Ὁ ξενοδόχος τοὺς ἔφερε δυὸ ποτήρια μηλίτη.

Οἱ χωρικοὶ εἶναι περίεργοι καὶ ὁ ξενο-δόχος ἀφοῦ τοὺς σέβειρε, κάθησε στὸ τραπέζι τους καὶ ρώτησε τὸν μικρό:

— Καὶ ἀπὸ πότε ἦρθε ὁ ἀδερφός σου;

— Ἀπὸ τὰ χτές.

— Ἀ! μόνος του;

— Ὁχι, μαζί μὲ τὸν κ. Ζὰν Ντεμάρ ποὺ κάθεται στὸ Ἐξπυλλῶ.

— Γνωρίζονται, λοιπὸν;

— Ἐτσι φαίνεται....

Στὸ ἀκουσμά τοῦ ὀνόματος τοῦ διασή-μου δικηγόρου οἱ δύο ἀστυνομικοὶ ἄλλῃ-λοεκυτάχθηκαν καὶ τέντωσαν τὸ αὐτί.

Ὁ μικρὸς ἐν τῇ μεταξύ συνέχισε:

— Εἶδα χθὲς τὸ πρωῒ, μέσα στὴν ὁμί-χλη, τὸν κ. Ζὰν Ντεμάρ νὰ περνᾷ μαζί μὲ τὸν Ζὰν Μορελλέ. Ἐκεῖνοι δὲν μὲ εἶ-χαν ἰδῇ. Ἡ ὁμίχλη ἦταν πολὺ πυκνὴ καὶ δὲν ἔδλετες πέρα ἀπὸ πέντε μέτρα. Φαί-νεται ὅτι ὁ ἀδερφός τοῦ μπάριπα—Μο-ρελλέ εἶχε περάσει τὴν νύχτα του στὸν πύργο.

— Καὶ τί κρεβάτι πᾶς νὰ τοῦ ἀγορά-σῃς τώρα;

— Σιδερένιο. Ἰδρωσε ὅμως ὁ μπά-ριπα—Μορελλέ νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ κοι-μηθῇ πάνω σὲ στρώμα. Ὁ μπάριπα Ζὰν εἶπε ὅτι τόσα χρόνια τώρα συνήθισε νὰ κοιμάται πάνω στὰ σανίδια, μὲ λίγο χορ-τὸ καὶ ὅτι δὲν ἤθελε κρεβάτια. Κατὰ πῶς φαίνεται, οἱ ἄνθρωποι στὸ Αἶν, δὲν πολυξέχουν ἀπὸ κρεβάτια καὶ στρώ-ματα!...

Καὶ ὁ μικρὸς γέλασε.

Οἱ ἀστυνομικοὶ παρακολουθοῦσαν μὲ προσοχὴ τὰ λόγια τοῦ μικροῦ. Τοὺς εἶ-χαν κάνει ἐντύπωση.

Ἡ παρουσίᾳ τοῦ Ζὰν Ντεμάρ στὴν Ρυ-βωντιέρ μαζί μὲ τὸν ἄγνωστο, αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ κρεβατιοῦ ποὺ εἶχε προκα-λέσει συζήτηση μετὰ τοῦ ἀγνώστου καὶ τοῦ μπάριπα—Μορελλέ τοὺς φανό-ντουσαν πράγματα παράξενα. Μήπως αὐ-τὸς ὁ ἀδερφός ἀπὸ τὸ Αἶν, δὲν ἦταν ἄλ-λος ἀπὸ τὸν Ώντικούρ;

Ἀντήλλαξαν χαμηλόφωνα τίς σκέψεις καὶ τὰ συμπεράσματά τους καὶ σκέφθη-καν ὅτι δὲν μπορούσε νὰ συμβῇ ἄλλοις.

Ἀλλὰ πάλι, ὁ Ζὰν Ντεμάρ θὰ θελήσῃ νὰ κρύψῃ τὸν Ώντικούρ!... Αὐτὸ δὲν μπο-ροῦσαν νὰ τὸ καταλάβουν.

Ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ τὰ ἐξακρι-

βώσουν ὅλα αὐτά.

— Ἐχεις τὴ φωτογραφία; ρώτησε ὁ Λουαζώ τὸν Σωμόν.

— Ναί.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ μικρὸς καὶ ὁ βοσκὸς εἶχαν σηκωθῇ γιὰ νὰ φύγουν ἀλ-λὰ δὲν βγήκαν ἀμέσως. Ἀντήλλαξαν δυὸ-τρία λόγια καὶ ὁ βοσκὸς βγήκε μό-νος ἐνῷ ὁ μικρὸς ξανακάθησε στὴ θέσιν του λέγοντας στὸν πρώτο:

— Μὴν ἀργῆς, σὲ λίγο θάρθῃ νὰ σ' ἔναρμώσω.

— Εἶναι ὥρα εἶπε ὁ Λουαζώ στὸν σύν-τροφό του.

Ὁ Σωμόν σκούπισε τὸ στόμα του καὶ φώναξε τὸν μικρό:

— Ἐ, παλληκάρη, δὲν ἔρχεσαι ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ νεαρὸς στράφηκε καὶ τοὺς κύτταξε. Κατόπιν μὲ τὴν εὐκολία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι λίγο στὸ κέφι σηκώθηκε καὶ ἐ-πλησίασε στὸ τραπέζι τῶν ἀστυνομικῶν.

— Βλέπω, τοῦ εἶπε ὁ Σωμόν, ὅτι τὸ ἀγαπᾷς τὸ κρασί....

— Ἐ, λίγο!...

— Κάτσε λοιπὸν νὰ σὲ κερᾶσουμε κι' ἐμεῖς ἕνα ποτηράκι.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε...

Τὸ ποτηράκι σερβιρίσθηκε καὶ ὁ μι-κρὸς τοσούγκρισε μὲ τὸν Σωμόν καὶ τὸ κατέβασε ἀπενυστί.

— Δὲν σᾶς ἔχω ξαναδῇ ἄλλῃ φορὰ, ἴπε στοὺς ἀστυνομικοὺς, δὲν θάστε ἀπὸ τὸν τόπο...

— Ὁχι, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε καὶ ἀπὸ μα-κρὰ. Ἐχομε μάλιστα καὶ φίλους ἐδῶ.

— Ἀ! Ποιοὶ εἶναι;

— Ὁ μπάριπα—Μορελλέ.

— Τί μοῦ λέτε! Καὶ πᾶτε τώρα στὴν Ριβωντιέρ; Τ' ἀφεντικὸ μου θὰ τρελλα-θῇ στὰ ἔξωδα!...

Καὶ ὁ μικρὸς γέλασε μὲ τὴν καρδιά του.

— Δὲν πρόκειται νὰ μείνωμε πολὺ ἐ-κεῖ πέρα, εἶπε ὁ Λουαζώ, συνδεόμεθα ἰδιαίτερος μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀφεντικοῦ σου, τὸν Ζὰν Μορελλέ, καὶ πάμε νὰ τὸν βροῦμε γιὰ καὶ ὑποθέσεις μας.

Ὁ μικρὸς κύτταξε δύσπιστα τὸν Λου-αζώ.

— Δὲν μᾶς πιστεύεις; ἔκανε αὐτὸς, ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ ἔχει τὴν φωτογραφία τοῦ μπάριπα—Ζὰν καὶ θὰ σοῦ τὴν δείξῃ ἀμέσως.

Ὁ Σωμόν ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν μέ-σα τσέπη τοῦ σακακιῦ του καὶ ἐβγαλε τὴν φωτογραφία τοῦ Ώντικούρ.

— Αὐτὸς δὲν εἶναι; ρώτησε τὸν νε-αρό.

— Ναί, εἶπε αὐτὸς, μονάχα ποὺ στὴ φωτογραφία σᾶς δὲν ἔχει μουστάκι.

— Ἐ, εἶναι λίγο παλῆ, ἀπὸ τότε τὸ ξαναφύγετε πάλι....

— Κι' ἔτσι ὅμως δὲν παραλλάζει πολὺ.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὁ μικρὸς σηκώ-θηκε καὶ πρόσθεσε:

— Ὡρα εἶναι νὰ φεύγω, εἶπε.

Ὁ Λουαζώ ἀντήλλαξε ἕνα γρήγορο βλέμμα μὲ τὸν σύντροφό του καὶ κατόπιν εἶπε τοῦ νεαροῦ:

— Ἀκουσε, μικρέ μου, θέλεις νὰ κερ-δίσεις πέντε φράγκα;

— Πέντε φράγκα! Δὲν τὰ βλέπει συ-χνὰ ἡ τσέπη μου, ἔκανε γελώντας ὁ μι-κρός.

— Λοιπὸν, θὰ τὰ ξαναδῇ τώρα φτάνει νὰ τὸ θελήσῃς.

— Ἄν τὸ θελήσω! Καὶ τί πρέπει νὰ

κάνω;

— Ὁχι καὶ σπουδαῖα πράγματα.

— Ἀπλά;.

— Πότε ἐπιστρέφεις στὴν Ριβωντιέρ;

— Σὲ μιὰ ὥρα.

— Λοιπὸν, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς στὸ κτήμα δὲν πρέπει νὰ πῆς σὲ κανέναν τί-ποτα ὅτι μᾶς εἶδες.

— Ἀστεῖο αὐτό! Καὶ γιὰ ποῦ λόγος, ἀφοῦ εἴστε φίλοι τοῦ μπάριπα—Ζὰν;

— Θέλουμε νὰ τοῦ κάνουμε μιὰ ἐκ-πλήξη.

— Ἀλήθεια;

— Δὲν μᾶς περιμένει, ἔκανε ὁ Σωμόν.

— Καλὰ, κατάλαβα.

— Δὲν θὰ πῆς λοιπὸν τίποτε.

— Ὁχι.

— Πάρε λοιπὸν τὰ πέντε φράγκα....

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτά. Θάχῃς καὶ πέντε φράγκα ἀκόμη, τὸ βράδυ, ὅ-ταν δοῦμε ὅτι ἐφάτησες τὸν λόγο σου.

— Ὡστε τὰ φράγκα θὰ γίνουν δέκα;

— Δέκα.

— Δικά μου καὶ τὰ δέκα;

— Ναί, ἐκτός ἂν θάβηδες νὰ τὰ μοι-ράσῃς μὲ τὸν σύντροφό σου! ἔκανε χα-ρεντιζόμενος ὁ Λουαζώ.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι!... ἔκανε γε-λώντας ὁ μικρός.

— Τώρα θὰ μᾶς κᾶνῃς μιὰ χάρι ἀ-κόμη.

Πότε λειτούργησε ὁ πρῶ-τος σιδηροδρόμος;

★ Ὁ πρῶτος σιδηροδρόμος ἐτέθη εἰς κίνησιν εἰς τὰς 27 Σεπτεμβρίου 1825 στὴν Ἀγγλίαν. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνες κυ-κλοφοροῦσε ἀδελφὸς ἐπειδὴ κανένας Ἀγ-γίλος δὲν ἐνόουσε νὰ ρησκανδυνεῖσθῃ τὴν ζωὴ του μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀδιαβολο-μηχανήμα, ὅπως τὸ ἔλεγον. Ὑστερα ἀπὸ τρία χρόνια, τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1828, ἐκκυκλοφόρησε καὶ ὁ πρῶτος γαλλικὸς σι-δηροδρόμος.

Ποῦ πέφτει ἡ λιγώτερη βροχή;

★ Ἡ λιγώτερη βροχὴ πέφτει στὸ Πε-ρού, καὶ συγκεκριμένως στὴν περιφέρεια Πάττα ὅπου κατὰ μέσον ὅρον δὲν βρέχει παρὰ μόνον μιὰ φορὰ στὰ ἔξη χρόνια!

Ὅπως εἶναι φυσικόν, ἡ θλάστις στὴν περιοχὴ ἐκεῖνη εἶναι μηδαμνὴ καὶ περιο-ρίζεται σὲ καμμιὰ δεκαρὰ ἔδη φυτῶν ποὺ ἀντέχουν ἐξαιρετικὰ στὴν ξηρασία.

Ποῦ φυτὸ ἔχει τὰ μεγα-λύτερα φύλλα;

★ Στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἀμαζόνος κρύβεται ἕνα εἶδος φοίνικος ποὺ ὀνομάζε-ται Ἰνάγια. Τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ ἔχουν γιγαντιαῖες διαστάσεις. Τὸ μήκος τους φθάνει τὰ 12 μέτρα καὶ τὸ πλάτος τους τὰ 3 μέτρα. Τὰ φύλλα τοῦ Ἰνάγια θεω-ροῦνται συνεπὶς ὡς τὰ μεγαλύτερα ποὺ ὑπάρχουν στὸ φυτικὸ βασίλειον.

— Ὅτι θελετε.

— Ἐπειδὴ πάμε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ριβωντιέρ καὶ δὲν ξέρουμε τὸ δρόμο θὰ μᾶς πᾶς ὡς ἐκεῖ;

— Μπράβο! Μονάχα νὰ πάμε τώρα γιατί δὲν θέλω νὰ με περιμένῃ ὁ σύντρο-φός μου.

— Φεύγομε ἀμέσως, ἔκαναν οἱ ἀστυ-νομικοὶ.

Σηκώθηκαν, πλήρωσαν καὶ ἀκολούθη-σαν τὸν μικρόν.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ μικρὸς ποὺ πῆγαινε μπρός, στάθηκε καὶ δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του πρὸς ὠρισμένην διεύθυν-σιν εἶπε:

— Ἐκεῖ εἶναι.

— Μπράβο, μπορείς τώρα νὰ πᾶς στὴ δουλειά σου καὶ ὅπως εἴπαμε!

— Σύνφωνοι!...

Καὶ ὁ μικρὸς ἀπομακρύνθηκε τρέχον-τας.

Οἱ δύο ἀστυνομικοὶ τὸν ἀφήσαν νὰ ἀ-πομακρυνθῇ καὶ ἄρχισαν νὰ συσκέπτων-ται.

— Ἐγὼ λέω, ἔκανε ὁ Λουαζώ, ὅτι πρέπει νὰ πάμε νὰ βροῦμε ἀπ' εὐθείας τὸν μπάριπα—Μορελλέ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἀλήθεια ποὺ θέλεις νὰ τοῦ ποῦμε ἐμεῖς, τὴν ἔχει κρύψει αὐτὸς καὶ εἶναι συνεν-νοημένος μὲ τὸν Ζὰν Ντεμάρ νὰ κρύψῃ τὸν Ώντικούρ. Ἄν τοῦ ποῦμε λοιπὸν ποιοὶ εἴμαστε, θὰ μᾶς τὴν σκάσῃ!

— Τότε, ἂς πλησιάσουμε ὅσο μπορού-με πρὸς κοντὰ καὶ ἂς περιμένουμε κρυμ-μένους κάπου νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Ώντικούρ. Ἀμα τὸν ἀναγνωρίσουμε παρουσιαζό-μαστε.

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ σκέφθηκαν λίγο ἀκόμη καὶ κατόπιν στάθηκαν πίσω ἀπὸ ἕναν πυκνὸ θάμνο καὶ περιέμεναν ἀθέατοι ἀπὸ τὴν ἐπαυλῇ.

Ἐμειναν ἔτσι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τὸν θάμνο καὶ κατασκοπεύοντας κοντὰ μισὴ ὥρα.

Ἐπὶ τέλους κάποιος φάνηκε ἀπὸ τὸ ὑ-ποστατικό. Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἄνδρας φορώντας χαριάτικα ρούχα τῆς δου-λειᾶς. Στὸ ἕνα τὸ χέρι του κρατοῦσε μιὰ δικέλλα, ἀκουμπισμένη στὸν ἄμμο καὶ στὸ ἄλλο ἕνα ἀδείαντο σακί.

Ὁ Λουαζώ, ποὺ εἶχε καλλίτερα μάτια ἀπὸ τὸν συναδέλφό του, ἐσπρωξε τὸν τὸν Σωμόν μὲ τὸν ἀγκώνα:

— Στοιχηματίζω ὅτι εἶναι αὐτὸς, μουρ-μούρισε.

Καὶ μὲν τὸ ἴδιο μοῦ φαίνεται, ἀ-πήντησε ὁ Σωμόν.

Πραγματικὰ ἦταν ὁ Ώντικούρ καὶ εἶχε βγῇ γιὰ πατάτες.

Βάδιζε ἀνύποπτος, διεκδυόμενος πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀστυνομικῶν.

Σὲ ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἀπὸ αὐτοὺς σταμάτησε, ἀφῆκε κάτω τὸ σακ-κί, καὶ στρέφοντάς τους τὴν εἶπε ἄρχισ-ε νὰ ἀκάζῃ.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἀκούσθηκαν γαυγίσμα-τα ἀπὸ μικρὴ σχετικῶς ἀπόστασιν.

— Κυνηγοῦν ἐδῶ, κάπου.... ψιθύρισε ὁ Λουαζώ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον)

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Το αεροπλάνο

Στέκομαι όρθιος, ακίνητος, καταμεσής του κάμπου και κυτάζω με βλέμμα γεμάτο μίσος τόν φροδερό αντίπαλό μου. Πόσο περήφανα προβάλλει στα μάτια μου τόν κομψό, επιβλητικό ασπίλινο σώμα του!

Και μου κάνει κακό, άνυπόφορο κακό, καθώς ό άπαισιος αντίζήλος μου, μπροστά κιάς — τί θράσος! — στή μύτη μου, κλείνει μέσα στην μισητή άγκαλιά του τόν καινούργιο θύμα του — τήν αγαπημένη μου!

Μέσα μου μαίνεται ή όργη και δέν ξέρω τί μέ συγκρατεί και δέν έξωτερικεύω τόν μίσος μου: Πώς τολμάς, τέρας νά μου τήν κλέψης; Άρπακτικό πουλί σέ μισώ, γιατί άναπνέεις τώρα τόν άρωμά της και νοιώθεις μέσα στην κρύα άγκαλιά σου τόν σώμα της.

Ω! σέ μισώ άπέραντα, τώρα πού αρχίζεις μαζί της τόν τρελλό χορό στούς αϊθέρας, σέ μισώ γιατί άδικα θά γελαστή ή καλή μου, ελαφρόμυαλη κόρη, πού νομίζει πως θά βρή σ' άλλους τόπους μια πιδ μεγάλη εύτυχία απ' αυτήν πού της δίνει ή άσβεστη άγάπη μου.

... Άκουσε, σιδερένιο πολί! Σέ μισώ. Και μόνο θά σέ συγχωρήσω, αν μου τήν φέρεις πίσω κάποια μέρα...

ΣΤΕΛΙΟΣ ΤΙΚΟΤΟΤΗΣ
(Άλεξανδρούπολις)

Σιμούν

Αυτό πού ένοιωθα γιά σένα δέν ήταν καρά πιδ ψευδαίσθηση. Θέλησα νά θάψω έναν παλιό πόνο κάτω από τήν τρυφή ματιά μιάς νέας άγάπης — τής δικής σου άγάπης. Ακινιζόμουν με τήν άγάπη σου αυτή και νόμιζα πως θά κατώρθωνα νά σ' αγαπήσω κι' εγώ.

Και μ' αυτήν τήν ούτοπία ξεκίνησα σάν σ' έρμη: π' συνοδεία τόν καρβάνι τών αισθημάτων μου... Η θέρη τής έρήμου δυσχέρανε τόν δρόμο τής ήσυχης συνοδείας και τήν έκανε νά ζητά λίγη δροσιά σέ μια όνειρεμένη άσση. Τήν άσση αυτή μόλις τήν διέκρινα με τή φαντασία μου, άλλ' όσα προχωρούσα όλο και άπομακρυνόταν. Οί έλπίδες μου χάνονταν στόν ορίζοντα και σμίγαν με τόν πόθο νά φθάσω στό ποθητό τέμα.

Η νύχτα διεδέχτο τή μέρα και ή μέρα τή νύχτα χωρίς νά φθάσω εκεί...

Μά νά, ξαφνικά, φάνηκαν τά γνωρίσματα τής άναταραχής: τά δάκρυα πού είδες νά κυλούν τόσο άφθονα από τά μάτια μου, σωστός σιμόν τής άναταραγμένης μου ψυχής, άναστάσαν ό,τι νόμιζα ότι είχε πεθάνει από τήν παλιά μου άγάπη. Πελώρια άμβόβουνα — οί άναμνήσεις — σηκόθησαν άπειλητικά και ακρότησαν τόν καρβάνι στό φαινομενικά έρημο ταξίδι του.

Έτσι με τόν άνεμο αυτό θάφτηκε κά-
θε νύχτα πόθος πού ή καρδιά μου είχε νομίσ-
ει π' αλήθειά.

ΧΛΟΗ Α. Ν. Ν.

Έτοιμοθάνατη κόρη

Στού πόνο τόν άγκάλιασμα σπαράζει τόν κορμί της και τόν φύσιν ήδονικά τά χείλη τού θα-
(νάτου!)

Τού κρίνου τόν άνθόχρομα σκορπίζεται (στή μορφή της πού τήν έχάραξαν βαθιά τά ίχνη τού καμάτου...)

Τά μάτια της τόν σούρουπο κυτάζουν (κουρασμένα σάν σβή κι' αυτό δειλά-δειλά με τή στεγνή πνοή της, μαζί τή νεότη παίρνοντας και τήν άγνή (ζωή της πού σάν άνθος άμύριστος γέρνει και (σβεδί θλιμμένα...)

ΘΑΝΟΣ Δ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Παγκράτι)

Καλοκαιρινές νύχτες

Ήταν σάν τώρα μια θερμή και πνιγε-
ρή μέρα τού Ιουνίου. Ο ήλιος έρεχνε τόν κουρασμένο βλέμμα του πάνω στή δι-
ψασμένη γή, γέροντας άπαλά πίσω απ' τις γυνες κορυφές τών βουνών. Η κα-
μπάνα τού σταθμού άρχισε νά χτυπά δια-
στινά, έτσι πού ό ήχος της έμοιαζε σάν ούρλιασμα φοβισμένου ζώου. Χαιρέτισα με πολλά δάκρυα τόν φτωχικό μου σπιτά-
κι, τήν πόλη, τά γύρω δουνά, πού όσο έφευγαν έμίκραιναν τρομαχτικά όσπου τέλος χάθηκαν στά βάθη τού ορίζοντα. Τό τραίνο βογγούσε βαρεία, αφήνοντας πίσω τήν κίτρινη θάλασσα τών σταχυών και μια θλιβερή γαλήνη άπλωνόταν σ' ό-
λο τόν κάμπο. Δέν θά ξεχάσω ποτέ εκεί-
νες τις άχαρες και σκοτεινές ώρες, τις γεμάτες άγωνία και πόνο, πού μιλούνε άκόμη τόσο έντονα γιά τόν δράμα τού χω-
ρισμού. Έφυγα με τήν έλπίδα ότι ίσως κάποτε ξαναγυρίσω...

Και τώρα! Είναι θλιβερό πράγμα νά μένη κανείς μόνος τά καλοκαιρινά βρά-
δια. Η μοναξιά κάτω απ' τόν φως τού φεγγαριού άρρωσταίνει τήν ψυχή πού τόσο ζοηρά ποθεί ν' άπολαύση τή φύση σ' ένα άτέλειωτο άγκάλιασμα, κι' όλος ό κόσμος γιά τόν όλομόναχο άνθρωπο δέν είναι παρά μια άπέραντη φυλακή χωρίς σίδερα. Ένα παράδοξο συναίσθημα κρα-
τάει τήν ψυχή μετέωρη, κι' όλα γύρω παίρνουν μιάν έκφραση γλυκειάς μελα-
χολίας πού σκοτώνει με τήν θανάσιμη σιωπή της. Κάθε λουλουδι τού κήπου δέν είναι παρά μια νότα στην μελαγχολική συμφωνία τής φύσεως πού κλείνει με κατάδυση ή λυπημένη φωνή τού γκιώνη. Είναι σκληρό νά σέρνι κανείς τόν ίσκιό του όλομόναχος στούς στενόδρομους, τις ώρες τής βαθιάς νύχτας, όταν τόν χλωμό φεγγάρι φωτίζει τή σκοτεινια-
σμένη γή, και τά τρεμάμενα άστρα τρυ-
πάνε τόν άπέραντο γαλάζιο θόλο.

Τότε, ή ψυχή φλογισμένη από τά πιδ παρόδοξα συναίσθηματα φτερονοίζει κά-
που μακριά στό άπειρο και ζητά επίμονα

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Άγίων Άναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ.: 20-528

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

Β. ΣΑΜΠΑΣ (Έπικράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντής τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΞΙΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

— ΕΒ —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρχ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτησία έξωτερ. Α. Άγγλ. 1 Σελ. 10

» Άμερικης Δολ. 7

— ΕΒ —

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

μόνιμος άναπαυομένης μας τυγχάνει ό κ. Άναστάσιος Άναστασάκος, έξου-
σιοδοτημένος διά τήν είσπραξιν τών έν ένεργεία συνδρομών μας και τήν έγγραφην νέων συνδρομητιών.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Κορίτσια...

Κορίτσια πού δέν γνώρισαν τόν έρωτα.
(Άλλά, όνειρα πλάθουνε τρελλά γιά πλούτη και (παλάτια και κάποιο περιγρηπόπουλο μ' όδάρουρα (δύο μάτια προσμένουνε γιά νάρθη τά βράδια τά (θολά,

Κι' όμως... Ποθούν άγάτες. Κι' ένώ πο-
(λύ πονούν γιά κάποιο παλληγάρι: πούχε δειλά μι-
(λήσει, και τήν φτωχή καρδιά του είχε σ' αυτές (χαρίσει. Τό διώχνουν απ' τήν σκέψη... Κι' είρω-
(νικά γελούν....

Άπ' τόν καυμό άς κλαίνε. Άς αγα-
(πούν... Άς ξαγρυπνούνε μόνες τής άνοιξης τά (βράδια, άς νοσταλγούνε άγκάλες και άς ποθούνε (χάδια... Κλεισμένη τήν καρδιά τους θέλουν και (τήν κρατούν.

Έτσι περνούν τά χρόνια... Τά βράδια (όταν τά κάλλη σβύσουν αλύπητα απ' τόν (χρόνο ξαναθυμούνται πάλι τί χάσανε με πόνο, γιά πλούτη και παλάτια και όνειρα (τρελλά...

ΜΙΒΛΗΣ

(Χανιά)

νά έρευνήση με παγερή σιωπή ό,τι αγα-
πητό έχει αφήσει στό παρελθόν. Πώς ή-
θελε τά θλιμμένα αυτά βράδια, τά μυ-
στικοπαθή, νά μήν ύπάρχω.

Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Τριπολις)

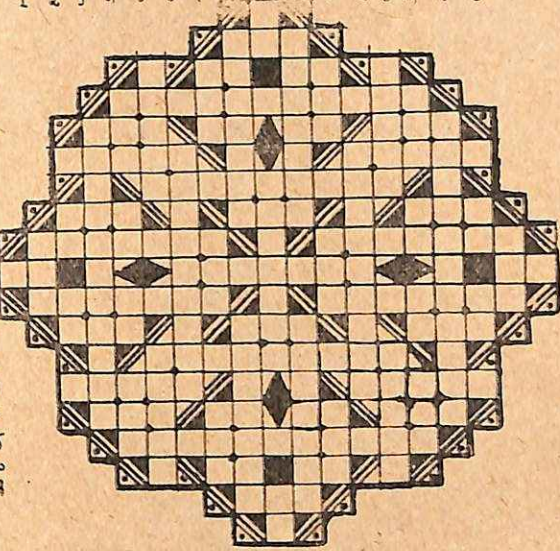
Γιά νά διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ και ΚΑΘΕ-
ΤΩΣ:

Σταυρόλεξον

1) Ο έπινοήσας τόν όπτι-
κόν τηλεγράφων. 2) Πόλις
του Βελγίου—Υποθετικών. 3)
Ο τραγικώτερος γιά
τούς συγχρόνους βασιλείς
της αρχαίας Αιγύπτου. 4)
Έπώνυμον νεαρού γόητος
του κινηματογράφου—Κλώ-
στή—Ζών κατοικίδιον
(Άρχ.) Άρχικά Διδυμούς
όργανισμο... 5) Τό αντίθε-
τον τού «μακρύ»—Σημείον
του ορίζοντος (Γεν.).
6) Άρχαίος θεός τών Περ-
σών. 7) Άλογο—Τό μικρό
όνομα γνωστής ήθοποιού τού
σινεμά—Είς τόν (δημ.) 8)
Δέν κινούνται — (επί ύδα-
των)—Έξοδεύουν άσκόπως
τά ύπάρχοντά των (γεν. 13
Πληθ.). 9) Όρωπικόν—Δέν
είνε ικανό—Άθρον (πλη-
θον.). 10) Όχι έσχανοι
(Αιτ. δημ.)—Άρμαθιά (καθαρεύουσα).
11) Μάρκα αυτοκινήτου—Τοπικόν επί-
σημα (ανορθόγ.)—Κινοδρόμια. 12) Άν-
δρικόν όνομα (Βυζαντινόν). 13) Φαρού-
της—Άρχαία θεά (γεν.). 14) Ο βο-
ρξ (ξενόγλ.)—Ο άριμής ή διαφορετι-
κά—Υποθετικών—Νήσος της Δωδεκα-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

νήσου. 15) Άρχαίος σοφός. 16) Άρη-
τικόν—Χόρτον. 17) Σήμα κινδύνου.

Άποστολεις:
ΝΙΚΟΣ και ΣΩΤΗΡΙΑ
(Μελίσσια—Άττικής)

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Ο άνακριτής Τζόνς προσκαλεί με κά-
ποια πρόφαση στό γραφείο του διά-
φορα πρόσωπα τά όποια, διά τόν ξα ή
τόν άλλον λόγον, θεωρεί ότι είναι πιθα-
νόν νά ενέχωνται στό έγκλημα πού διε-
πράχθη πρό όλίγον: Ο πλούσιος δικη-
γός Μπλάκερ εύρέθη σκοτωμένος μέσα
στό δωμάτιο τού γιού του Λούιζ, ό ό-
ποιος χωρίς νά πει τίποτα σέ κανένα
είδοποιος τήν άστυνομία.

Ο άνακριτής λοιπόν προσεκάλεσε τά
διάφορα πρόσωπα όπως είπαμε παραπά-
νω. Τά δέχεται στό γραφείο του ένα-ένα
έξχωριστά, και τούς άπευθύνει ξαφνικά
τήν εξής φράση:

— Έσείς είσθε ό δολοφόνος!

Ίδού αί άπαντήσεις τών διαφόρων
προσώπων.

Ο θυρωρός είπε: Θά, έγινε κά-
ποιο λάθος. Δέν γνωρίζω περί τίνος πρό-
κειται.

Ο δικηγόρος Μπίλ (φίλος του
δολοφονηθέντος) είπε: Τρελλαθήκατε;
Τί μέ θέλετε;

Ο χ Σίμωνς (γείτονας του δολο-
φονηθέντος): Έχετε καμιά ένδειξη
γιά μένα;

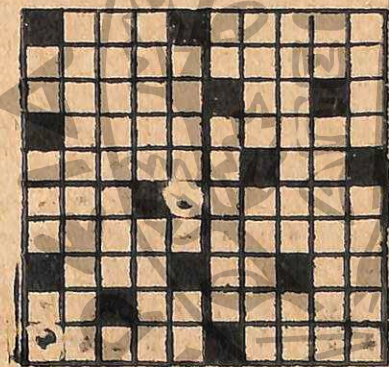
Η κ. Βάν Ντέλ (φίλη του δολο-
φονηθέντος): Δολοφόνος είγώ; Παρε-
φρονήσατε;

Ο ύπηρέτης Τζάκ (πού έκείνη
τήν ήμέρα είχε έξοδο): Δέν καταλα-
βαίνω... Έπαθε τίποτα ό κύριός μου.

Μπορείτε τώρα σεις νά μάς πείτε πού-
ς ήταν ό δολοφόνος;

ΤΟ ΗΜΙΤΕΛΕΣ ΣΧΕΔΙΟ

Σέ προηγούμενο φύλλο μας έδημοσίε-
σαμε ένα ήμιτελές σχέδιο, αποτελούμε-
νο από λευκά και μαύρα τετράγωνα. Ί-
δού σήμερα ένα άλλο ήμιτελές
σχέδιο.

Πρόκειται νά μαυρίσετε ώρισμέ-
να λευκά τετράγωνα ώστε νά συμπλη-
ρωθή τό σχέδιον, έχοντας υπ' όψιν ότι
τό πλήρες σχέδιον είναι συμμετρί-

κόν αποτελούμενον από τέσσερα όμοι-
α τέταρτα, καθοριζόμενα από τούς δύο
μαύρους άξονας πού χωρίζουν τό σχέδιον
εις τέσσερα.

— ΕΒ —

Λύσεις παιχνιδιών προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

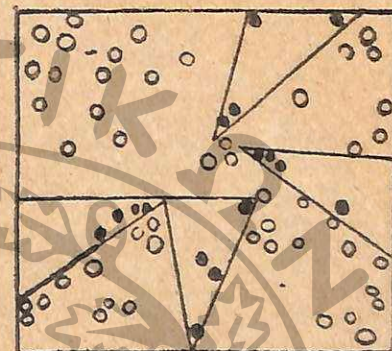
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Έτερος—Ισαάκ. 2) Λιόν—Στά-
σα. 3) Έτών—Εί—Στόν. 4) Ν.Α.Χ.—
Άννα—Οκιά. 5) Ίν—Υστάτη—Άτ.
6) Σσ—Άδω. 7) Στά—Ίνα—Όσα.
8) Αίν—Νίνα. 9) Σι—Ν.Φ.Κ.—Ίμας.
10) Σπίθα—ΚΑ. 11) Ίς—Άκηδία—Γά.
12) Τύρ—Ήνία—Σ.Ε.Κ. 13) Όρεα—
Έξ—Σιλό. 14) Σωστός—Μίνως.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Έλενίσα—Τίτος. 2) Τιάν—Τίς
—Σύρω. 3) Ένώχ—Σανίς—Ρίς. 4) Ρόν
—Υς—Πά—Άτ. 5) Όν—Άς—Ίω-
νική. 6) Έντεν—Φθηνές. 7) Σινά—Κα-
διξ. 8) ΙΤ—Άτα—Ία. 9) Σας—Ίδο-
νικά—Σί. 10) Άστο—Όριμα—Σύν. 11)
Άσόκα—Άνά—Γελώ. 12) Κανάτα—
Άστακός.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΟΥΝ

ΑΝΤΑΓΩΓΕΣ

Ο Α έχει 7 δρ. Ο Β έχει 5 δρ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Θά τόν μάθουν 2046 άνθρωποι, συμπε-
ριλαμβανόμενων τών 2 πρώτων.

ΤΟ ΚΡΑΤΙΟΝ

Rea
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ CANA
"noli dñr προσίδει"

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL N° 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρω-
ματοποιίας MICEKO
ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλ-
πνώσεως τῶν τριχῶν, ἔ-
χει τὴν ιδιότητα νὰ δια-
τηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλα-
κὰς καὶ στρωτὰς. Μονα-
δικὴ διὰ μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ
περμανέντ.

Ἀντιπροσωπεῖα
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

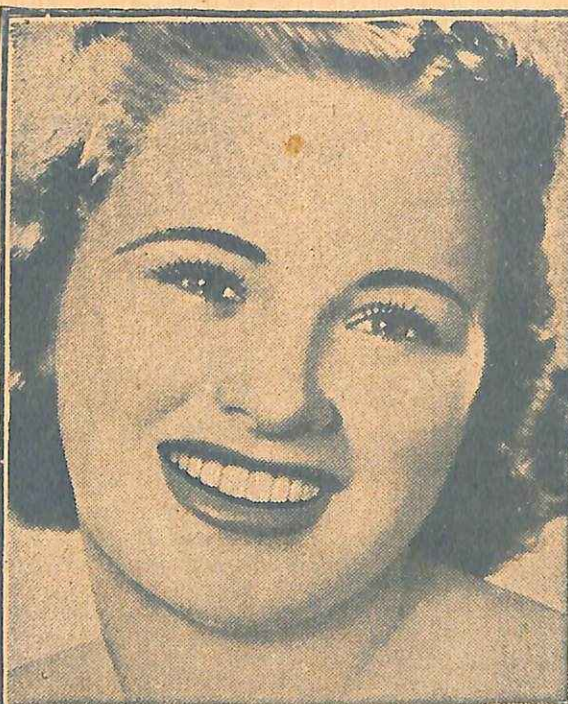
TISANOL N° 222

προϊόν τοῦ οἴκου Ἀρω-
ματοποιίας MICEKO
ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλ-
πνώσεως τῶν τριχῶν, ἔ-
χει τὴν ιδιότητα νὰ δια-
τηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλα-
κὰς καὶ στρωτὰς. Μονα-
δικὴ διὰ μαλλιά ξηρά,
σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ
περμανέντ.

Ἀντιπροσωπεῖα
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΠΩΣ Ν ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΩΝ ΣΤΑΥ

Τίποτε ἄλλο δὲν σαγηνεύει τόσο, ὅσο τὸ χα-
μόγελο ποὺ ἀποκαλύπτει μίαν ὥραϊαν ὀδον-
τοστοιχίαν. Ἀσφαλῶς θέλετε καὶ σεῖς ν'
ἀποκτήσετε λευκὰ καὶ ἀπαστράπτοντα δόντια
- Μὴν διαψάζεσθε! Ἐφαρμόσατε ἀμέσως τὸ
ἐπιλεγόμενον σύστημα «ΚΟΛΥΝΟΣ-ΞΗΡΑ
ΨΥΚΤΡΑ» δηλαδὴ τοποθετήσατε ἐν ἑκατο-
στόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρὰς ψύκτρας
καὶ καθαρίσατε δις τῆς ἡμέρας τὰ δόντια
σας. - Θὰ μείνετε ἐκθαμβοὶ μὲ τὸ ἀνέλπιστο
ἀποτέλεσμα. - Ἐξαστιγμῶς ἡ κρέμα μεταμορ-
φώνεται εἰς ἕναν εὐχάριστον καὶ ζωοποιὸν
ἀφρόν ὃ ὁποῖος εἰσχωρεῖ εἰς κάθε σχισμὴν,
καὶ κυλότητα τοῦ στόματος σας. Αἱ κηλίδες
ἐξαφανίζονται ἀμέσως, καὶ τὰ παράσιτα ἢ
εἴδη τῆς σήψεως τῶν φονεύονται.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ